

Farkas Balázs

Nyolcasok

FISZ Könyvek 62.

Sorozatszerkesztők:

Borbáth Péter és Szöllőssy Balázs

Farkas Balázs
NYOLCASOK

Fiatalkor Írók Szövetsége
Budapest, 2013

A kötet megjelenését a

Nemzeti Kulturális Alap

támogatta.

A borítót Remsey Dávid tervezte.

© Farkas Balázs, 2013

© Fiatal Írók Szövetsége, 2013

NYOLC NAPPAL KÉSŐBB

„Csak egyetlen komoly filozófiai kérdés van: az öngyilkosság.”

Albert Camus

1.

Könyvtáros vagyok. A hét minden napján. Még vasárnap is.

Hétfőn megöltem egy pókot. Véletlenül.

Julcsi odajött hozzám. Szerintem szintén véletlenül.

Ott álltunk az ötös és a hatos főosztály polcai melletti asztalnál, amelyen könyvek sorakoztak. Galileo Galilei műve, a Matematikai érvelések és bizonyítások volt legfelül. Arra kentem rá a pókot.

Julcsi azt mondta:

– Le kellene menned a raktárba, ha van időd. Örület, mi van itt fent, nem igaz?

Nem válaszoltam. Nem is néztem rá.

– Jövő kedden jön az az író, az a hogy is hívják – folytatta. – Nem tudom, Margiték mit esznek rajta, mert tudod, ilyen öreg, meg mindig, amikor jön, olyan bagószag lesz ott hátul, hogy mindig szellőztetni kell utána. Senkinek nincs olyan szaga. Szerintem szivarozik, vagy nem is tudom. Mi a fene az ott?

A pók felé biccentett. Kidugtam a nyelvem egy pillanatra. A halott pók. Lábai szétterültek. Volt, amelyik leszakadt. A testéből kibújt a trutymó.

Egy nap belőlem is kibújik, gondoltam.

– Egy pók.

– Tudod, baromi sok pók van mostanában errefelé – mondta Julcsi, és közelebb húzódott, mintha valami titkot akarna elárulni. – Akármelyik könyvet veszed le, jön utána a pókháló. Ha engem kérdezel, szerintem pihenj egy kicsit. Még nem is mentél el ebédre. Mennyi is az idő?

– Kettő lesz – mondtam.

– Kettő lesz. Na jó, mit mondjak, te aztán elvagy itt.

– Elvagyok – mondtam.

- Igen? És ez mégis mit jelentsen?
- Vállat vontam.
- Miért kellek a raktárban? – kérdeztem.
- Jött egy vén fickó, egy csomó régi újságot fel kell hozni neki holnapra. Tibi bácsi azt se tudja, mi hol van. Nem értem, a Margit miért nem olyan embert küldött le oda, akinek van legalább egy hangyányi tapasztalata.
- Eltűrt egy tincset a szeméből.
- Na jól van – mondta aztán. – Hagyjad ezt itt, menj el ebédelni, aztán siess a raktárba. Ezeket majd én elintézem.
- Hát elmentem ebédelni. Oda, ahol adnak lángost.
- Amikor megettem, azt mondtam a fickónak, hogy ez volt a legjobb lángos, amit valaha ettem. Megköszönte.
- Ahogy sétáltam visszafelé, megláttam egy fiút. A padon ült és gitározott. Hosszú haja volt. Lassan pengette a húrokat, külön-külön.
- Szomorú dalt játszott.
- Aztán valaki meglökött.
- Nézzed már, hova mész, basszad meg.
- Ránéztem. A fickónak alacsony homloka volt.
- Elnézést – mondtam neki.
- A pengetés melletttem abbamaradt. A távolban gyerekek kiabáltak. Arrébb léptem, hogy kikerüljem azt, aki meglökött. Nem engedte. Odalépett elé.
- Mi az, hogy elnézést? – A fejével felfelé biccentett, miközben ezt mondta. Száját pedig lebiggyesztette. – Valami bajod van esetleg?
- Tudtommal nem volt semmi bajom, ezért csak megráztam a fejemet.
- Válaszoljál rendesen, ha én kérdezlek, gyökér! – mondta erre.
- Ekkor a zenész fiú felállt, és odasétált hozzánk. A gitárját a padon hagyta. Neki magas homloka volt. Azt kérdezte:
- Valami probléma van, Dancsó?

Az alacsony fickó felnézett a magasra. Mintha nem értette volna. Ezért a zenész elmagyarázta neki:

– Persze, hogy ismerlek. Ismerem a bátyádat is. Ezen a környéken nem balhézhatsz. Ez itt Vertigó területe. Nem szereti a pattogást, ha érted, mire célzok.

Erre Dancsó hunyorgott, aztán belém jött megint, ahogy elsétált mellettem. Nem valami jó kedvvel.

– Hihetetlen, mennyi az izgága faszfej errefelé – ingatta a fejét a zenész, közben rágyújtott. Kifújta a füstöt, és a kezét nyújtotta. – Patrik vagyok.

Megmondtam neki én is a nevemet. Nem mintha számítana.

– Franc tudja, miért szoltam közbe – mondta. – Nekem ehhez semmi közöm, végül is. De nem szeretem, ha kötözködnek az emberrel. Tudod, elég szar volt nekem, amikor tizenhárom voltam, meg ilyesmi. Állandóan basztattak. Mindegy is.

Ekkor végre egyenesen rám nézett, mert addig csak körbe-körbe járatta a tekintetét. A legmeglepőbb az volt ebben, hogy a gitárjára egyszer sem nézett vissza, mintha tudta volna, hogy senki nem fogja onnan elvinni. És most rám nézett, pontosan oda, ahol én álltam.

– Tudod, a bátyját én látom el a cuccal. Feszültnek tűnsz.

– Nem vagyok – vontam vállat.

– De, de – mondta, és lassan szívott-fújt megint, miközben le sem vette rólam a szemét. Megnyalta a száját, és bólogatott. – Szerintem szétbasz az ideg. Látszik rajtad. Megijedtél a faszfejtől, mi?

– Nem, nem igazán.

– Totál be vagy szarva. – Megkocogtatta mutatóujjával a mellkasát.

– Adrenalin, haver. Pörögsz, mint egy kolibri.

Elpillantottam a válla fölött, amerre éppen indulnom kellett volna már.

– Igazából, szerintem a kolibri nem is...

– El kellene lazulnod – emelte fel a kezét. – Tiszta ügy. Mennyi kéne, kettő?

– Kettő micsoda? – érdeklődtem.

– Két-gé. Kettővel kihúzod hétvégéig, ha csak neked lesz. Bár fasz tudja. Ahogy így rád nézek, én a helyedben felszívnék egy egész futballpályát. Jó fejnek tűnsz, neked most így először olcsó lenne.

– De micsoda? – fakadtam ki.

Erre furcsán nézett rám. Mintha én is furcsán néznék rá. Furcsa helyzet.

– Fű, te kretén. Gandzsa. Itt ülök egész nap, és nem tudom kinek elnyomni. Ezen a rohadék, szar helyen. Megyei könyvtár, meg a kis faszom. Legalább ennyit tegyél meg, ha kimentettem a seggedet.

Úgy éreztem, elszédülök.

– Hát, az a helyzet, most nincs pénzem – magyaráztam neki. – Csak annyit hoztam ki, amennyiből egy lángost megeszek és... hát van egy kis apróm, ha kellene, de...

– Jézusom, minek nézel te engem? – pöccintette el a cigarettáját Patrik. – Valamiféle koldusnak, vagy mi a szar? Olyannak, mint ezek, he? Mint a Dancsó-félék? Van egy cigid, mennyi az idő? He? Olyannak?

– Dehogyan is, eszembe sem jutott – válaszoltam. – De most tényleg nem tudok mennem kell... vissza kell mennem dolgozni.

Fejemmel a könyvtár felé biccentettem.

– Könyvtáros vagy? – kérdezte.

– Igen – mondtam. – A hét minden napján.

– Az kurva jó. Szeretek olvasni. Te miket olvasol?

Letöröltem egy csepp verítéket a homlokomról.

– Nem is tudom. Mostanában nincs sok időm... tudod.

– Aha, aha. – bólogatott. – Még ezt megbeszéljük, haver. Én itt leszek. Gondolom, nem jár el a pofád.

Nem értettem először, aztán felvilágosított:

– Fű, meg minden, a francba is.

– Ja, nem, nem – ráztam a fejem. – Nem jár el.

– Hát, ajánlom is – mondta. – Két gé, egy áráért. Első alkalmi kedvezmény. Ha meggondolnád magad. Haverom termeszt, minőségi.

Rábiccentettem és otthagytam. Mentem vissza dolgozni. Julcsiba ütköztem visszafelé.

– Jaj, te! – kiáltott fel, aztán elnevette magát. – Huh. Meleg van, mi?

Mutatóujjával kissé elhúzta a blúzát, és így még több látszott a melleiből.

– Ne felejtse el a raktárt – mondta. – Itt fent elrendeztem mindent. Azt hallottam, az igazgató meg a gazdaságis gépe kipurcant, most erre mit mondasz?

– Igazából, semmit.

– Valamiféle vírust kaptak el, örület. Nem is merek bejelentkezni fézsre. Mi lesz, ha valaki ellopja a képeimet, meg minden?

A homlokomat ráncoltam, és próbáltam jelezni, hogy szeretnék továbbmenni. Amikor láttam, hogy választ vár, azt mondtam:

– Bárki letöltheti a képeket, amit felteszel, nem kell ahhoz feltörni semmit.

– Ó, tényleg, de hülye vagyok! – nevetett fel. – Hát de érted. Azért mégsem merek most a gép közelébe menni, a végén még csak elrontok én is valamit, aztán kapok a fejemre. De majd este beszélgethetünk, ha feljössz csetre.

– Igazából, a barátnőm szerintem korán le akar feküdni, szóval...

Erre nagyot bólintott, mint akinek most jut eszébe, hogy barátnőm is létezik. Mintha csak most írták volna bele a történetünkbe.

– Na jó, nem azért mondom ám, ne hidd, hogy én... mindegy, menj csak a raktárba, Tibi bácsi már tiszta ideg.

Leszaladtam hát a lépcsőn a raktárba, ahol nem volt már annyira meleg, mint ahogy odafent Julcsi szerint.

Tibi olyan volt, mint akit kivégzésre szólítottak. Évekig gondnok volt, úgy tűnt, ennyi idősen már nem tud megbirkózni az összetettebb feladatokkal. Nem értem, hogy vették fel ide.

– Figyelj, fogalmam sincs, mennyi itt az annyi – nyafogott. – Ezt az egészet úgy rendezték össze, hogy senki ne találja meg, mi hol van.

Fél perc alatt megtaláltam neki, amit keresett.

– Gyere, ülj le, segíts ezekkel is – mondta aztán. – Addig is beszélgetünk, ami csak jó.

Vállat vontam, és leültem. Pecsétet kellett belenyomnom a könyvekbe.

A pecséten az volt, hogy „ÁLLOMÁNYBÓL TÖRÖLVE”.

– Szerinted Julcsinál lenne esélye egy olyan magam fajta vén rókának? – kérdezte Tibi.

– Nem tudom.

Egy ideig hallgatott, aztán az asztalra csapott.

– Nácik, azt mondom. Ezek ott fent. Jézusom. Meg a sok cigány. Örület, mi van itt.

Erre nem tudtam, mit mondani.

– Olyan szótlan-féle gyerek vagy te, mi? Fiatal vagy még, nem tudod, milyen kommunista világ van még mindig itt.

Tényleg nem tudtam. Pecséteztem tovább.

– Mármint... – Tibi közelebb hajolt, hogy ezt elmondja. – Múltkor jöttem a tanácsból. Ezek nem csinálnak semmit. Hiába mondja el ésszel az ember, nem értik, egyszerűen nem értik.

Én sem értettem. Aztán hirtelen úgy gondoltam, témát váltok:

– Figyeljen, Tibi bácsi...

– Tegezzél, az úristenedet, kollégák vagyunk.

– Mindig elfelejtem – mondtam. – Az érdekelné, hogy szívítál-e már füvet.

Erre abbahagyta a pecsételést, és rám szegezte a tekintetét.

– Hogy kábítószereztem-e, azt kérded? Hogy megszegtem a törvényt? Szerinted kommunista vagyok én is?

– Nem úgy értem, csak...

– Szerinted úgy nézek én, ki, mint egy drogfüggő? Mint egy börtöntöltelék?

– Egyáltalán nem, engem csak az érdekelt... de bocsánat, tényleg, nem úgy gondoltam...

– Az ilyen liberális gondolkodás. Attól megy tönkre ez az ország. Mert mindent megengednek mostanában ezeknek a fiataloknak. Ezek a kurva fiatalok meg el is hiszik, hogy mindent szabad, ezek a kurva fiatalok. Így gondolod, te is, mi?

– Igazából én is még csak huszon...

– Hát úgy nézek én ki, mint aki kábítószerfüggő? Mondjad meg most őszintén! A seregben is voltam. Meg önkénteskedtem a tűzoltóknál. Azok nem engedik meg az ilyesféle fegyelmezetlenséget. Hát szerinted lenne nekem munkám, ha állandóan csak az ivás meg a heroizálás, meg ezek mennének? Meg az a izé, amit a filmekben mutatnak. A metamfetamin. Volt valaki az utcánkban, akit azzal csuktak le.

Pecsélttem csendben. Rádöbbsentem, nem kellett volna felhoznom a témát.

– Ki ne próbáljad az ilyen kokaint, te gyerek, mert ha megtudom...

Majdhogynem két árnyalatnyival vörösebb lett az arca, mint mikor ideértem.

Egy ideig csendben pecsételgettünk tovább, végül valamivel nyugodtabban megszólalt:

– A marihuána. Az azért csak csinján, az úgy...

Elmélyülten bólogatott.

– Egyszer hozott a Ferkó. – Megrázta a fejét. – Hát semmit nem éreztem, nem tudom, miért vannak oda. De rászokni, soha. Ne is gondolj erre, fiam. Semmi jó nincsen benne.

– Túl van tárgyalva – mondtam neki.

Aztán percekkel később otthagytam, mentem vissza a kölcsönzői részlegbe.

Ledolgoztam a maradék időt. Mielőtt hazaindultam volna, odamentem Julcsihoz.

– Azt hiszem, szükségem van egy kis változásra – mondtam neki.

Feltekerte ujjára a hajtincsét, majd le is tekerte róla.

– Igazán? Miféle változásra?

– Nem is tudom – sóhajtottam. – Nem érzed úgy néha, hogy minden napod egyforma?

– Ki nem? – nevetgélt Julcsi.

– Arra gondoltam, talán olvasnom kellene. Tudod. Ha már könyvtáros vagyok.

– Igen, értem.

– Mert... ugye, ritkán olvasok. Bármit.

– Ó, értem én.

– Többnyire semmit. Soha semmit, inkább. Te pedig...

Julcsi tekintete felragyogott, vagy hogyan is mondják.

– Hogy ajánljak valami igazán jót? – Rám kacsintott. – Pont most végeztem egy nagyon jó kis könyvvel, melegen ajánlom.

Odatipegett a ruhatárhoz, benyúlt a táskájáért, és kivett egy könyvet. Ránéztem, megköszöntem, eltettem. El is felejtettem rögtön, mi volt az.

– Szerinted azok, akik olvasnak, gazdagabbnak látják a világot? – kérdeztem, miközben sétáltunk a könyvtártól a buszmegállóig.

– Nem is tudom – mondta. – Szerintem, aki olvas, többet álmodozik, és ez azzal jár, hogy többre is vágyik. Innen nézve sokkal szegényesebbnek tűnik majd a valóság, amiben élsz.

Vállat vontam.

– Ezt egy kicsit nehezen tudom elképzelni.

– Pont te beszélsz – húzta el a száját Julcsi. – Hiszen neked még barátnőd is van.

Aztán mégis elmosolyodott, és ez a mosoly beleragadt az emlékezetembe, egészen addig, amíg haza nem értem.

Otthon minden feltűnően csendes volt. Enni akartam, aztán a konyhában megtorpantam.

Egy fecnit raktak a hűtőre. Ez volt ráírva:

Nekem ez már nem megy. Hazaköltözök. És nem akarok visszajönni. Sajnálom, hogy így kell elmondanom, de te sose figyelsz, ha el akarok mondani valamit. A reakcióidtól kiráz a hideg. Ez fontos: ne keress!

Aláírás, Reni.

Rövid gondolkodás után ezt a kis szövegdarabot úgy értelmeztem, hogy a barátnőm elhagyott.

Így múlt el a hétfe.

2.

Eljött az a kedd, amikor az az író tartott előadást. Akinek nem bírtam megjegyezni a nevét.

Julcsi odajött hozzám néhány órával előtte. Ott álltam a nyolcas főosztály polcai között, és raktam fel a könyveket, szóval alig vettem észre, hogy engem néz.

– Jól vagy, szívem? – kérdezte.

Visszanéztem rá.

– Hát... miért ne lennék?

– Tudom, hogy nehezen viseled a szakítást – magyarázta. – Nem kell úgy tenned, mintha nem viselnéd nehezen. Nem kell játszani az erőset. Nekem nyugodtan elmondhatod, ha bánatos vagy.

– Nem is tudom. Ez az egész a múlt héten volt, szóval...

– Akarod, hogy főzzek neked egy jó teát? – lépett közelebb. – Hivatalosan még pár percig tart az ebédszünet, ha gondolod, lefuthatok egy Tavaszi Remény cseresznyeáért.

– Julcsi... július eleje van.

– Hány cukorral kéred?

– Nem kérek teát, köszönöm szépen.

Erre elhallgattunk, én pedig jobb híján folytattam a könyvek pakolgatását. Julcsi meg csak állt ott és nézett engem.

– És? Milyen?

– Mármost mi milyen? – kérdeztem.

– Hát a könyv, amit adtam.

Eltartott egy ideig, amíg felidéztem, hogy Julcsi mikor is adott nekem könyvet, végül leesett. Nyolc nappal korábban.

– Nem, még nem volt alkalmam olvasni.

Julcsi a fejét ingatta.

– Na igen, a szakítás mellett... de figyelj, szerintem ez a könyv abszolúte segítene átvészelni ezt a nehéz időszakot.

– Abszolúte? – kérdeztem vissza, mert nem értettem a szót.

– Abszolúte.

Az órákra pillantottam.

– Mikor jön ez az író?

– Később – mondta Julcsi. – Még van addig három óra.

– El kell mennem gyorsan a bankba. Szerinted szóljak a Margitnak?

Julcsi legyintett.

– Hagyjad csak. Túl elfoglalt az öreglány.

Hát hagytam. Elindultam kifelé, nem is néztem vissza, mit csinál Julcsi. Azt hiszem, egészen addig figyelt, amíg ki nem léptem az ajtón.

Kivettem a havi fizetésem egyötödét a bankból, pontosabban a pénztárból. Mondta a nő, hogy használjam az automatát, én meg mondtam neki, hogy elveszítettem a kártyámat. Erre ő azt mondta, hogy csináltnom kell újat. Erre én azt mondtam neki, hogy nincs rá időm.

Ezután Patrikhoz mentem. Megint ott ücsörgött a könyvtár mellett egy padon és gitározott.

– Most van egy kevés pénzem – mondtam neki. – Sajnálom, hogy csak most, de...

– Haver – mondta Patrik. – Nyugi. Nem kell sohasem kapkodni. Az a te bajod, hogy kapkods, meg ideges vagy. Ezért van erre szükséged.

Nem értettem vele egyet.

– Igazad lehet – mondtam. – Adj... adj két gét.

Apró zacskót vett elő, és a kezembe nyomta. Még csak körül sem nézett.

– Nyugodtan megvizsgálhatod, megszagolhatod, csinálhatsz, amit akarsz, de a legbölcsebb az lenne, ha gyorsan zsebre raknád. – Patrik megütögte a padot maga mellett. – Ül le, aztán állj fel, mintha nem is adnál nekem semmit. De azért remélem, tudod, mennyit nem kell nekem adnod.

Leültem mellé, odacsúsztattam neki a pénzt.

– És nem szoktak elkapni? – kérdeztem.

– Szerinted itt üldögeálnék akkor? – kérdezett vissza.

Erre már nem tudtam, mit mondani.

– Hát rendben, mennem is kell – szólaltam meg alig fél perc múlva.

– Köszöntem.

Amikor visszatértem, Margit fogadott.

– Tudod, örülnék, ha nem szaladgálnál el csak úgy, engedély nélkül – mondta, és megigazgatta a szemüvegét.

– Bocsánat, én csak ide...

– Most az mindegy, hogy hova mentél, meg mennyi időre – emelte fel az ujját Margit, ami azt jelentette: jobban teszem, ha meg sem szólalok, amíg nem kapok rá engedélyt. – A lényeg, hogy tudjam, hol vagy, és hogy tudjam, hogy elmentél. Mit gondolsz, mennyi ideig szaladgáltam fel-le, amíg kerestelek? Le kellett volna

fénymásolni néhány cikket. Senki más nem ért rá. Szerinted ez elfogadható viselkedés?

– Julcsi azt mondta, nem lesz gond, ha kiugrok levenni egy kis pénzt.

– Szóval Julcsi azt mondta! – csattant fel Margit. – És ha Julcsi azt mondja, akkor te meg kiugrasz az ablakon. Ha a Julcsi azt mondja, beleugrasz a kútba, aztán meg kimászol, és még egyszer beleugrasz, hátha rosszul csináltad.

– Én nem ezt mondtam, én csak...

– Tudom ám, mi folyik itt. – Összevonta a szemöldökét, összeszorította a száját, és suttogóra fogta a beszédét. Igazából, nem is tudtam, hogy lehet suttogva is kiabálni. – Ez egy *könyvtár!* Nem *bordélyház!* Azt, hogy ti ott fajtalankodtok a polcok mögött, nem vagyok köteles elviselni!

– Nem is... izé... nem is... *fajtalanodunk.*

– Rajtad tartom a szememet! – dörrent rám.

Erre elvonult, de valóban rajtam tartotta a szemét.

Majdnem nekiment az ajtónak.

A következő néhány órában, ahogy rakosgattam a könyveket, és kiszolgáltam az olvasókat, azon gondolkodtam, hogy vajon miért vettem meg a füvet, és hogy lehet-e érezni a szagát onnan a zsebemből.

Aztán arra is gondoltam, tényleg hiányzik-e a barátnőm, vagyis a volt barátnőm. Elég sokáig gondolkoztam ezen.

Végül arra jutottam, hogy a gondolkodástól megfájdul az ember feje.

Gyorsan lepergett az idő, mire eljött a záróra, és elkezdődött az író felolvasása.

Vendégünk nem volt kimondottan magas, inkább csak olyan öreg, és cigarettaszag áradt belőle, pont úgy, ahogy azt Julcsi megmondta.

Úgy kezdődött, hogy feltette a szemüvegét, kinyitotta a könyvét és felolvasott egy fejezetet. Az első mondat után elveszítettem a fonalat. Persze, az is lehet, hogy az első mondat felénél, mivel az is eltartott egy percre.

Aztán ránézett a közönségére: négy-öt hasonlóan öreg férfira, ugyanennyi öreg nőre, meg egy kötött pulóveres, vastag szemüveges, korpás hajú fiatalemberre. Meg ránk, könyvtárosokra.

– Ezt a regényt közel négy hónap alatt írtam, de legalább negyven éve érlelődött bennem – mondta, és levette a szemüvegét. – Kinevethetnek, mert vékony könyv. Nem is túlságosan összetett. Tudják... a fájdalom.

Erre mindenki bólogatni kezdett. Mindenki tudta a fájdalmat.

Én például nem tudtam.

– A fájdalom akadályozott meg abban, hogy a témához nyúljak – folytatta, és közben simogatta a könyvét. – Az emlékek furcsák, eltemethetjük őket hosszú évekre. Azt hinnénk, vége. Azt hittem én is, hogy tényszerűen kezelhetem a dolgot. De amikor írni kezdtem, az emlékek fájdalommassá váltak.

Még úgy tíz percig beszélt a fájdalomról, anélkül, hogy tudtam volna róla, hogy mire is utal. Talán többet kellene olvasnom, gondoltam.

Aztán az olvasók kérdezhettek, az író pedig megtehetette, hogy nem válaszol.

– Nagyon megindító volt, ahogy az egyik korábbi regénye, a *Szardellaélet* lapjain az emberi értékek elkorcsosulásáról és az emberi kapcsolatok kiüresedéséről írt – szólalt meg Margit. – Az érdekelne, hogy ma mennyivel látja rosszabbnak a helyzetet, mint akkor?

– Igen – mondta az író. – Érdekes jelenség, mármint az, ahogy az emberek magukra maradtak ebben a posztindusztriális, hálózati világban, ahogy fiatal költőársunk fájdalmas soraiban is megírta.

A vastag szemüveges fiatalemberre mutatott, ő pedig szigorúan biccentett.

– Tudnunk kell, hogy prioritásaink excesszív bomlása az egy nemzetben belüli kulturális értékek diszkrpanciáinak eredménye. Most még inkább lehetséges, hogy valaki egy képregényt, vagy egy videojátékot Tolsztoj nagyregényeivel egy lapon emlegessen, és jelzem, ezzel

semmi gond nincsen, mindaddig, míg az értékítélet közös jelrendszerben, elfogadható érvek felhasználásával történik. De egy ilyen, szétmorzsolódott, szubkultúrákra tagolódott világban egy közös nyelv és kulturális eszmerendszer felállítása, finoman szólva képtelenség. Nem találjuk meg a közös hangot a másikkal, mert annyi impulzus ér minket nap mint nap.

Folytatta még negyed óráig, de nem válaszolta meg, hogy mennyivel látja most rosszabbnak a helyzetet, mint akkor. Persze, nem zavart, mert a kérdést sem értettem.

Aztán a vége felé a hangulat változott, bort szolgáltak fel, amiért nem kellett fizetni.

Odamentem egy pohárért, az író pedig megszólított.

– Feltűnően csendes volt ma este, fiatalember – mosolygott. – De azért láttam, hogy szívesen mondana valamit. Vagy rosszul láttam?

Vállat vontam.

– Nem értek én az irodalomhoz – magyaráztam.

– Ugyan már, pont egy könyvtáros ne értene hozzá?

– Biztos furcsán hangzik – mondtam, és egy pillanatra elgondolkoztam. – Tudja, a diszkrepanciák.

Erre értően bólogatott. Ő tudta a diszkrepanciákat.

– A lényegre tapintottunk akkor. – Megütögette a vállamat, és arébb ment, hogy megegye az összes csokis nápolyit.

Valahogy elmúlt ez az este is.

Aztán, mint mindig, a könyvtárosoknak kellett feltakarítani az egészet.

Julcsival sétáltunk megint a buszra.

– Aztán mit csinálsz ma este? – kérdezte. – Abban a nagy lakásban, egyedül?

– Semmit – mondtam.

Arra gondoltam, kipróbálom ezt a füvezés-dolgot. De még nem voltam benne biztos, hogy készen állok rá.

– Ha esetleg szükséged van valakire, aki segít az otthoni teendőkben, nyugodtan szólj, nekem van egy kis szabad időm mindig. Persze, ma nem, mivel...

– Már késő van.

– Sokáig húzódott ez a...

– Igen. Nem, nem gond. Szólok, ha valamire szükségem lesz. – Megköszörültem a torkomat. – Tudom, hogy rád számíthatok.

– Hogyne – felelte ő. – Rám bármikor számíthatsz.

A buszon csendben ültem, néha hozzányúltam a zsebemhez, ami-ben a két gé volt.

Amikor leszálltam, elmentem egy villanyoszlop mellett, amelyre egy hirdetést ragasztottak.

Megtorpantam és megnéztem magamnak.

Egy kutya tűnt el, írták a papíron, egy négy, esetleg öt éves *corgi*, aki a képről bánatosan nézett rám.

A becsületes megtalálónak annyi pénzt ajánlottak fel, amennyi a havi fizetésemnek az egynegyede volt.

A lap alját bevagdosták, hogy lehessen tépni telefonszám-fecniket. Letéptem az egyik telefonszám-fecnit, és zsebre tettem.

Mielőtt hazaindultam volna, bementem a boltba. Vettem tojást, sonkát, sajtot, meg kenyeret. Kifelé menet nekiütköztem valakinek.

– Mégis mi faszt képzelsz, baromarcú? – kiáltott rám.

Felismertem, az a Dancsó nevű kötekedős fickó volt. Amikor ő is felismert, összeszűkült a szeme, és csak ennyit mondott, mielőtt továbbment:

– Vigyázhatnál jobban is.

Hazafelé azon töprengtem, mit kereshetett ezen a környéken.

Amikor hazaértem, leültem a kedvenc fotelembé. Előtte az asztal-kán ott volt a könyv, amit Julcsi adott.

Ránéztem. Az volt ráírva nagy betűkkel, hogy „KUNDERA”. Alatta meg, hogy „A lét elviselhetetlen könnyűsége”.

Kinyitottam, és olvasni kezdtem.

Az örök visszatérés gondolata rejtélyes, és Nietzsche zavarba ejtette vele a többi filozófust: micsoda képtelen gondolat, hogy amit már átéltünk, egyszer ugyanúgy megismétlődhet, és hogy ez az ismétlés is ismétlődhet a végtelenségig. Mit akar mondani ez a zavaros mítosz?

Az örök visszatérés mítosza per negationem azt mondja, hogy az élet, mely egyszer s mindenkorra eltűnik, s mely nem tér vissza, árnyékhoz hasonlít, nincs súlya, eleve halott, és ha ez az élet szörnyű, gyönyörű, magasztos volt, e szörnyűség, szépség vagy magasztosság nem jelent semmit.

Abbahagytam az olvasást. Becsuktam a könyvet.

Nem értettem belőle egy szót se. Mi az a *per negationem*? Talán utána kellene nézнем. Vagy annak, hogy mi az a Nietzsche.

Azt sem igazán értettem, mi az a magasztos. Talán nem jelent semmit. Talán mindent jelent.

Félredobtam Kundera regényét. Miről akart ez szólni?

Sóhajtottam, kinyújtottam a lábamat. Ropogott mindenem.

Aztán kimentem a konyhába. Csináltam két bundáskenyeret, aztán közéjük raktam sok sajtot meg sonkát.

Elég jól jóllaktam, mielőtt lefeküdtem.

Így múlt el a kedd.

3.

Több mint egy hét telt el, mire rászántam magamat, hogy elszívjam életem első marihuánás cigarettáját.

Nem akartam ezt munka előtt megtenni, mert benne van a szabályzatban, hogy nem szabad. Szóval előtte azért bementem dolgozni, ahogy szoktam.

Miközben pakoltam a könyveket, megöltem egy pókot.
Szándékosan.

Arra gondoltam, hogy ezért talán rossz ember vagyok. Arra gondoltam, hogy a pók soha nem gondolta volna, hogy így végzi. Csak sétál fel a polcon és hirtelen kilapítja a Pseudo-Antisthenés.

Tessék, ennyit ér az élet. Még elbúcsúzni sem volt ideje a többi póktól.

Aztán kimentem a ruhatárba. Julcsi odajött hozzám. Szerintem szintén szándékosan.

Kivettem a táskámból a könyvét.

– Visszahoztam a Lét elviselhetetlen szörnyűségét – mondtam neki.

Julcsi felvonta az egyik szemöldökét. Nem tudom, hogy csinálta.

– Könnyűségét – mondta.

Lenéztem a könyvre.

– Ja, igen... persze. Bocsánat. De nem hiszem, hogy...

Visszaadtam a könyvet.

– Úgy érzed, nem neked való? – érdeklődött Julcsi.

– Nem is tudom. Talán előbb valamiféle egyszerűbbel kellene kezdenem. Olyasmivel, amit sokan szeretnek, meg könnyű olvasni.

– Mondjuk a Harry Potter?

Elgondolkodtam rajta. Ismerős volt a név.

– Nem abból lesz valamikor film a moziban? – kérdeztem.

– Most megy a nyolcadik. A hét per kettő.

– Ahha – bólogattam. – Akkor olvassam el azt?

Julcsi nem válaszolt, csak furcsa arckifejezést vett fel. Nem értettem. A beszélgetésünk, úgy tűnik, kifutott, mint a tej.

– Amúgy... te olvasott vagy – szólaltam meg aztán.

Láthatóan tetszett neki, hogy ezt mondtam, mert elmosolyodott és egy kicsit hátradőlt, hogy nagyobbbnak tűnjön a melle.

– Igen.

– Mit ért ez a Kundera az alatt, hogy a „lét elviselhetetlen könnyűsége”? Úgy értem, hogy ha valami könnyű, az nem jó dolog?

Julcsi eltűrt egy tincset a szeméből, és mintha kicsit jobban örült volna.

– Jaaaj, hát tudod, hogy van ez. Te sosem voltál úgy, hogy nem tudod, mihez kezdj jó dolgokban? Hogy már megőrülsz attól, hogy rájössz, mindened megvan, és amire vágysz, az már csak luxus?

– Nem tudom, hogy van ez.

– Azért, na – kacsintott Julcsi. – Te is szeretnél néha valami örültséget csinálni. Valami illetlent? Ha már elegend van a semmittevésből.

Közelebb került hozzám, de észre sem vettem, hogy csinálta.

– Valami disznóságot – tette hozzá suttogva.

Elgondolkodtam, majd feleltem:

– Egyszer a gimiben megittam két liter Trombi Dumbit fogadásból. Arra voltak kíváncsiak, kihányom-e.

Julcsi hátrébb lépett, és megint eltúrta azt a tincset, amit egyszer már eltűrt, de a nagy ide-oda mozgolódásban visszarakoncátlankodott.

– Nem egészen ilyesmire gondoltam – mondta. Sietősen körülnézett. – Legjobb lenne, ha ezt nem itt és most beszélnék meg. Még elkaplak!

Kacsintott, és elszaladt. Jött a Margit, ugye.

– Lazsálsz, mi? – szólt rám. – Az, hogy még a gyakornoki idődet töltöd, nem jelenti azt, hogy csak itt lébecolhatsz kint.

– Nem is lébecolok, csak...

– És még felesel is, beszárás! – kiáltott fel Margit. – Nem is tudom, hogy sikerült ide bekerülnöd.

Nem várt választ, mert azonnal továbbment, de még egy viszonylag egyszerű, de sokat jelentő mozdulattal jelezte, hogy menjek vissza dolgozni.

Visszamentem.

Amikor vége volt a munkaidőnek, azonnal összepakoltam, és úgy elindultam, hogy Julcsi se tudott elkapni.

Kifelé összefutottam Patrikkal.

– Na, baszatta a cucc? – kacsintgatott.

Megragadtam, és arrébb húztam, ezen aztán jól meglepődött, de szerintem én is.

– Még nem csináltam vele semmit. Meg kell mutatnod, hogyan kell.

Az elkerekedő szeme emlékeztetett az elmúlt hét eseményeire: akár-hányszor nekiálltam kicsomagolni az anyagot, mindig hiányzott valami. Cigarettaapír. Aztán azt néztem, túl kevés az anyag egy cigarettahoz, és eltöprengtem, hogy vajon tesznek-e hozzá mást is. Kiderült, hogy rendes dohányt.

Elolvastam az interneten.

Csak ezen a napon jutottam el odáig, hogy tudjam, hogyan is kellene, de most, hogy összefutottam Patrikkal, egyszerűbbnek láttam őt megkérni.

– Mit, nem tudod, hogy kell megtekerni? – kérdezte.

– Hát nem tekergetni akarom, hanem elszívni.

Erre valamiért elnevette magát.

– Baszkikám. Ha ezt előbb mondod, úgy adom. Készen, felrolnizva, mint egy török szőnyeg. Miért nem szóltál?

Vállat vontam.

– Akkor segítesz?

Zsebre tette a kezét, körülnézett, majd biccentett a fejével, hogy kövessem.

– Leugrunk ide a parkba – magyarázta. – Eltolunk egyet, aztán lehet, jönnek a haverok, meg hoznak pár tyúkot is. Ahogy elnézlek, az is rád férne.

– Nem vagyok éhes – mondtam. – A társaságot se nagyon szeretem, igazából.

Egy ideig úgy sétáltunk egymás mellett, hogy hosszan bámult rám, aztán sóhajtott és azt mondta:

– Ha már az éhségnél tartunk...

– Ó igen, *a marihuána-használat egyik jellemző következménye a megnövekedett éhség, melynek hatására a használó gyakrabban és többet étkezik a számára szokásosnál.*

– Haver, mi a f...

– Wikipedia.

Patrik a fejét rázta.

– Neked sürgősen fel kell szívnod ezt a szart.

Egy sötét parkban kötöttünk ki, de mielőtt beléptünk volna, a közeli villanyoszlopnál megálltam, mert felraktak rá egy hirdetést.

Családi ház eladó a kertvárosban, telefonszám a letéphető fecniken.

Letéptem egyet.

– Tip? – kérdezte Patrik.

– Magamtól – mondtam neki. – Gyűjtöm az ilyen telefonszámokat.

– Hogyhogy gyűjtöd a telefonszámokat? Erre való a telefonkönyv.

Megráztam a fejem.

– Csak amelyeket így írnak ki, fecnire, amit le lehet tépni. És akkor nem tépem le, ha már csak egy van, ez amolyan szabály.

– Te tudod. – Odanyúlt, ő is letépett egyet. – De kelleni fog egy a cigihez.

Erre mondjuk nem is gondoltam, de bólintottam és követtem.

Jó mélyre mentünk, ahol senki sem jár. Valami erdő szélén lehetünk. Találtunk egy régi padot, ami fel volt gyújtva, félig. Félig még megmaradt, ezért le tudtunk rá ülni.

– Amúgy cigizel? – kérdezte Patrik.

– Nem. Egyszer kipróbáltam, nem volt valami jó.

– Tolj el egyet. – Megkínált. – Szokjad csak. Ne szerencsétlenkedj itt nekem a lényeggel.

Ő is bekapott egyet, egy másikat meg elkezdett szétcincálni.

Hát rágyújtottunk. Nem köhögtem annyit, mint vártam. Intett, és kellett egy pillanat, hogy leessen: a füvemet akarja. Odaadtam neki.

Figyeltem, miféle kifinomult, bonyolult mozdulatokkal alkotja meg a cigarettát Patrik. Kettőt is csinált. A maradék füvet visszaadta.

– A következő lesz – mondta. – Elnyomjuk az egyiket, aztán pihenésképpen egy sima cigi. Aztán kicsit várunk és jöhet a következő.

Miközben szívtuk, életre szóló tanácsokkal látott el.

– *Piciket, piciket, sssz-há... sssz-há.*

Amikor megvult ez a fajta cigi, meg az a sima fajta cigi, meg aztán még egy, az az ez a fajta cigi, vagy hogyan is van, kicsit belezavarodtam, szóval amikor elszívtunk mindent, amit el lehetett szívni, akkor Patrik elkezdte nyomkodni a telefonját és zenét varázsolt elő belőle.

Szerintem valamiféle indiai rapzene lehetett.

– Durva jó, mi? – kérdezte.

Ezt még el kellett döntenem. Próbáltam felfedezni bármiféle változást, de nem sikerült. Észrevettem, hogy már nem nagyon érdekel, hogy összegyűjtök-e harminc fecnit harminc nap alatt, és azt is, hogy kezdek álmosodni.

Esetleg az lehetett az érdekes, hogy lenyűgözőnek találtam a két szemközti fa közötti tér strukturális elrendezését.

– Jövő héten el kell jönnöd Ecuadorba – mondta Patrik.

Erre nem tudtam, mit felelni.

– Haveromnak születésnapja lesz. Csütörtökön. Ráérsz?

– Én ráérek – mondtam. – Hol van Ecuador?

– Az Ecuador egy hely a városban – mutatott valamerre. – Partizóna. Café Ecuador. Ahogy nézem, itt ma már semmi nem lesz. Pedig szoktak lenni. A picsába, ember. Le kell jönnöd. Szükséged van arra, hogy kimozdulj.

Arra gondoltam, neki van rá szüksége, de aztán azt mondtam:

– Rendben van. Ha akarod, elmegyek.

Erre elvigyorodott, megütögette a vállamat.

– Ez a beszéd, haver.

Végül is elmentünk onnan. Kétféle irányba mentünk, ő erre, én meg arra.

Elsétáltam egy könyvesbolt mellett, láttam, hogy nyitva van. Viszszasétáltam a bejárathoz és bementem.

Megnézegettem egy csomó könyvet. Furcsa volt, hogy nincs bennük pecsét, meg minden. Újak voltak. A tapintásuk fantasztikus. A betűk csak úgy vibráltak a szemem előtt.

Eljutottam végül egy olyan részre, ahol nagyon színes borítójú kötetek sorakoztak. Köztük rengeteg Harry Potter, egész tornyokban álltak.

– Segíthetek? – kérdezte egy nő.

Fiatal nő. Inkább lány. Mint én. Mármost én fiú vagyok, de olyasmi lehetett korban, mint én.

– El akarom olvasni a Harry Pottert! – mondtam neki akkora eltökéltséggel, hogy el is bizonytalanodott tőle.

– Talán rosszul van, nem kér egy pohár vizet? – kérdezte aztán.

– Hogyhogy?

– Kicsit sápadtnak tűnik. A szeme...

Erre elpirult, majd suttogóra vette:

– Jézusom, ember, te be vagy szakadva.

– Miért, mert el akarom olvasni a Harry Pottert?

Erre nevetgélni kezdett.

– Na, de tényleg, segíthetek?

Lenéztem a könyvekre.

„HARRY POTTER ÉS A TŰZ SERLEGE”. „HARRY POTTER ÉS AZ AZKABANI FOGOLY.” „HARRY POTTER ÉS A HALÁL EREKLYÉI”.

– Hogyan vannak ezek sorban?

Rám nézett.

– Te tényleg komolyan gondolod! – Csettintett a nyelvével. – A bölcsék köve. Az az első. Szerintem nagyon jó kis könyvek.

Le is hajolt érte nekem, és átadta. Nekem.

– Csak nehogy ilyen állapotban kezd olvasni, mert a végén kiugrasz az ablakon egy seprővel – mondta. – Még sosem láttalak itt.

– Ha tudom, hogy ilyen kedvesek az eladók, minden nap ide jövök – feleltem.

Milyen innovatív vagyok ma!, gondoltam. Össze tudnék szerelni egy hatalmas hajómakettet is! Ezt fogom csinálni! Bemegyek a játékboltba és veszek egy hajómakettet!

– Hahó! – szólt rám a lány.

– Öm, tessék?

– Azt mondtam, nagyon aranyos tőled, hogy ezt mondd.

Összezavarodtam.

– Mármint egy makett? Szerintem semmiség. – Feleltem a könyvet. – Hol tudok fizetni?

Mosolygott, megmutatta, fizettem, kimentem.

Hazafelé letéptem az összes fecnit, ami az utamba került, még azokat is, amiket egyszer már leszedtem, és azokat is, amelyeken már csak egy darab volt.

A hajómakettetemet elfelejtettem.

Messziről megéreztem a gyros illatát, és amikor odaértem az árus-hoz, kérnem kellett egyet. Szerintem ilyen gyorsan nem ettem meg még gyrost. Illetve, életemben először ettem, mert annak idején Reni úgy gondolta, hogy nem engedhetem meg magamnak. Megettem, és kértem még egyet. Azt nem ettem meg olyan gyorsan, inkább kiélveztem.

Annyira jó volt.

Így a minden napos bevásárlásomat is kihagytam. Előtte pedig nem busszal mentem haza. Észre sem vettem, már otthon is voltam.

Fogtam a maradék füvet, zacskóval együtt, bedobtam a vécébe és lehúztam, mint a filmekben.

Ekkora felesleges pénzkidobást ilyen értelmetlen, semmire sem való hülyeségre, hát ilyet még nem láttam.

Hátradőltem a kedvenc fotelemben, és olvasni kezdtem a Harry Pottert. Addig fel sem keltem, amíg végig nem olvastam.

Így múlt el a szerda.

4.

Az eseménytelen napok a következő csütörtökig nem voltak eseménytelenek. Vagy várjunk, ez így nem valami értelmes.

Annyi különbség volt, hogy minden nap bementem a könyvesboltba. Minden nap vettem egy Harry Potter-könyvet. Megvolt már a teljes sorozat, mind a hét könyv. Igaz, olvasásban még csak a harmadiknál tartottam. Nem azért vettem meg mind, mert rajongó lettem, hanem, mert találkozni akartam Noémivel, minden nap. Így hívják a könyvesboltos lányt.

Először is visszamentem bocsánatot kérni tőle, nem is tudom, miért. Hogy olyan gyorsan ott hagytam, pedig lehet, hogy még beszélgetett volna. Ezt megint megköszönte. Meg persze a második könyvért is mentem. Csak közben elbeszélgettünk.

Az meg jó volt. Annyira, hogy még egyszer akartam, meg még egyszer, ahány nap csak van a héten.

Szóval, amikor csütörtökön a könyvtár zenei részlegén pakolgtattam, azért ment olyan gyorsan a munka, mert a gondolataim máshol jártak, és azért ment olyan lassan, mert várnom kellett. Összességében ugyanolyan sebességgel ment, mint mindig.

Eltakarítottam egy pókhálót az egyik sarokból. Halott kis rovarok voltak benne.

Arra gondoltam, hogy vajon szándékosan nem látják-e a kis rovarok a nagy ragadozó csapdáját.

Julcsi odajött hozzám.

– Na, szitu?

– Azt nézem, van-e nekünk Elliott Smith-lemezünk – feleltem. –

Meg ilyesmi.

Erre Julcsi felvonta a szemöldökét.

– Nocsak. Eddig soha nem meséltél róla, milyen zenét hallgatsz. –

Megsimogatta a polcot. – Kezdtém azt hinni, nem is hallgatsz zenét.

Ettől rájöttem, hogy tényleg nem nagyon. De hát Noémi mondta, hogy a kedvence Elliott Smith, én meg arra gondoltam, hogy meghallgatom, hátha nekem is a kedvencem lesz, és akkor elmehetünk együtt a koncertjére.

– Hát... nagyon szeretem a zenéjét – mondtam.

– Régóta?

Ravaszdi kérdés. Julcsi művelt volt. Óvatosan ezt válaszoltam:

– Nem is emlékszem már azokra az időkre, amikor nem hallgattam.

Julcsi biccentett.

– Eléggé megrázhatott, hogy öngyilkos lett, gondolom.

Ennyit a koncertről.

– Na de figyelj már egy percre – folytatta Julcsi. – Ha annyira szeretted, most miért keresed itt? Akkor gondolom neked megvan minden lemeze, nem?

Most már tényleg nem tudtam, mit mondani.

– Az a lány! – szisszent fel hirtelen. – Manipulál ez is, mi? Mindig beleszaladsz olyanokba, akik rád erőltetik az ízlésüket. Meg az akaratukat. Nem vagy egy erős jellem.

Körülnézett, majd közelebb hajolt.

– Nekem ez az egész nem tetszik a te kis könyvesboltos *barát-nőd* körül. Megint az lesz veled, mint ezelőtt, hogy beleszaladsz egy

kapcsolatba, aminek se eleje, se vége. Rábízod a szerencsére a sorsod, ha olyanok körül legyeskedsz, akik nem ismernek.

Megnyalta a száját.

– És nem törődnek veled – fejezte be.

– Julcsi, Noémi nem a barátnőm, miről beszélsz? – kérdeztem.

Erre megértően bólogatott.

– Hát jó. Csak vigyázz. Nem azért mondom. Csak... aggódok érted.

Aztán otthagyt a sok CD között.

Nem találtam Elliott Smith-t.

Amikor viszont leültem az internethez, rákerestem. Kiderült, hogy nem is ez az igazi neve, és az sem biztos, hogy öngyilkos lett.

Az történt, hogy összeveszett a barátnőjével, aki bezárta magát a fürdőbe. Onnan hallotta, hogy a zenész felsikolt, és amikor kiment, megtalálta egy késsel a mellkasában.

Hátrádóltem, és csak néztem a képernyőre.

Hogyan tudja valaki saját magát mellbe szúrni?

Ezt kénytelen voltam nagyon részletesen és hosszasan elképzelni. Ahogy kimegyek a konyhába, előveszem azt a kést, amivel a fél kilós kenyeret szoktam felszeletelni, és amiről olyan óvatosan verem le a morzsát, hogy annál óvatosabb nem is lehetnék.

Mármost ott lenne a kezemben a kés, látnám a pengéjében a tükörképemet, ami valószínűleg ugyanolyan riadt lenne, mint én. És akkor magam felé fordítanám, és akkor...

Milyen erő kell ahhoz, hogy a kés áthatoljon azon a sok micsodán, ami benne van az emberben? Meg a pulóveren ráadásul.

Mi történik utána?

Kijön belőlem a lé. Meg mit tudom én, mi. Nem nagyon figyeltem oda biológiaórán, mert már az elején elveszítettem a fonalat, amikor egy ilyen kis szappan hajtja magát egy ostorral.

Kijön belőlem, aminek ki kell jönnie. Utána meg elalszok. Aztán meg nem ébredek fel. Nem leszek már többé.

Most meg vagyok, töprengtem. Akkor meg nem leszek. Előbb-utóbb nem leszek. Milyen lehet nem lenni? Ha egyáltalán lehet valamilyen.

Van ennél hátborzongatóbb dolog a világon?

– *Beszarok!* – dörrent rám Margit hátulról. – Itt internetezik, ahelyett, hogy csinálná, amire megkértem... *két órával ezelőtt!*

Rendesen megijedtem, mivel igaza volt abban, hogy internetezek, és hogy nem csináltam meg, amire megkért.

Gyorsan bezártam a böngészőt.

– Csak egy kis kutatómunka – mondtam.

– Csak egy kis... hát szórakozol velem? Azért jársz ide, mert ingyen van az internet? Szerinted mi ez, egy kávézó? Nem kérsz esetleg egy *frappuccinót* is a kényelmes pötyörgés mellé?

Ami azt illeti, tényleg megkívántam, mert jól hangzott, ahogy mondta (igaz, nem tudtam, mi az), de inkább nem tettem szóvá.

Elnézést kértem, és rohantam le a helytörténetibe, hogy elintézzem a dolgot, amire megkért. Nehezen tudnám behatárolni mi volt az, de sok papírt kellett kinyomtatni, meg ide-oda cipelni.

És végre eljött a munkaidő vége. Mehettem a könyvesboltba, ami este is nyitva van, Noémi pedig délutános, ami nekem teljesen jól jött ki.

Azon viszont el kellett töprengennem, hogy mit is akarok majd ott mondani. Elfogytak a Harry Potter-könyvek, és annyira nem akartam megterhelni magam szellemileg, hogy mondjuk elkezdjem megvenni a Twilight-könyveket.

Beléptem az ajtón, és sétálgatni kezdtem a polcoknál, mint aki csak úgy sétálgat a polcoknál.

– Segíthetek? – szólított meg Noémi.

Ránéztem, kacsintott.

– Nem is tudom – feleltem. – Gondoltam, egy kicsit nézelődök.

– Hát Harry Pottert már többet nem tudsz venni, az biztos – mondta. – De van egy sejtésem, hogy nem is ezért jöttél.

Tessék, ennyi idő után leesett neki. Ami azért baj, mert többet nem halogathatom, hogy elmondjam neki, hogy jó lenne olyan helyen is találkozni, ahol lényegesen kevesebb könyvet tartanak.

– Zárásig dolgozol, ugye? – kérdeztem.

Éreztem, hogy elég esetlen kezdet, de ő csak mosolygott, mintha valami végtelenül bájosat mondtam volna neki.

– Hát igen. Mondjuk kilencig. Csak nem... csak nem akarsz elhívni valahová?

Akkor eszembe jutott Patrik, hogy múlt héten meghívott pont csütörtökre. Ez így nem jött ki jól.

– Tudod, hol van az Ecuador nevű hely? – kérdeztem. – Mármost csak azért...

– Igen! – Noémi körülnézett, mintha attól félt volna, hogy túl hangosan csattant ez az „igen”. – Ott leszek! Az egy nagyon-nagyon jó hely! Hányra menjek? Vagy értem jössz? Nem, nem kell jönöd, előbb haza kell ugranom még.

Hirtelen melegelem lett. Akkor én most randevúra hívtam Noémit, vagy mi történt? Próbáltam a nagyon sok mondata közül egyet kiválasztani, amire válaszolhatok.

– Hát én nem is tudom, én szerintem akkor már ott leszek, mármost kilenc után, ha nem gond.

– Tökéletes – mondta.

Néhány csendes másodpercig csak nézegettük a könyveket.

– Valamit nem viszel? – kérdezte.

– Nem is tudom. Van kedvenc könyved?

– Hát... *A lét elviselhetetlen könnyűsége.*

Talán nem látta rajtam, hogy mennyire elborzasztott ez a cím.

– Azt... azt már olvastam – motyogtam.

– Nocsak. – Kidugta a nyelvét. – Van még egy kedvencem. A *Te vagy a dal*, Arthur Phillipstől. Elég új könyv. De az a fickó egy *zseni*.

Kezdt kényelmetlenné válni ez a beszélgetés, mert nem voltam annyira könyves, mint amennyire kellett volna, hogy legyek, tekintve a körülöttem található nőket, ezért inkább eltereltem a beszélgetést más irányba.

- Szóval szereted a zenét?
- Az életem a zene – mondta.

Hát ezzel sem tudtam mit kezdeni. Közöltem, hogy ha nem gond, most nem veszek inkább több könyvet, mert eléggé sokat költöttem mostanában (ezt megértette), és még egyszer elismételtük, hogy mikor, hol találkozunk (ez meg nagyon tetszett neki továbbra is).

Indultam tehát Ecuadorba.

Mivel elfelejtettem utánanézni, hogy hol van, meg kellett kérdeznem néhány embert. Végül megtaláltam, alig tíz percnyi séta után.

Patrik már ott volt. Meg sok más ember is.

Mint kiderült, az emberek többsége nem valami barátságos, amíg nem isznak meg néhány kimondottan tarka és többé-kevésbé alacsony alkoholtartalmú üdítőt. A Café Ecuadornak ugyanis ez volt a nagy specialitása: annyi koktéjluk volt, mint szaron a légy (ezt meg Patrik mondta, én meg nem tudok jobb hasonlatot).

A székeket és a falakat vörös, bársonyos anyaggal vonták be. Tele volt az egész hely régi zenészek képeivel, mint Ray Charles, meg B. B. King, onnan tudom ezeket, hogy alájuk írták a nevüket, amolyan kis arany-emblémára.

Az egyik sarokban pedig fiatal zenészek pakolgatták ide-oda a hangszereiket.

– Annyira atomjó zenét tolnak ezek – magyarázta Patrik. – Cool jazz, de olyan hazai alternatív ízzel, blues-, meg countryelemekkel, és a legdurvább: magyar és orosz népdalszövegeket rappel rá a szintis gyerekek két énekes rész között.

- Ezt ebben a sorrendben?

Patrik nem törődött a kérdéssel.

– Figyelj, sajnálom, hogy úgy eltűntem, meg nem szóltam neked – mondta. – De hát idetaláltál, nem? Bocs, hogy már kicsit... részeg vagyok, de hát nagy a buli, nem?

Fejben összeadva-szorozva szerintem nem lehetett nagyobb harminc négyzetméternél, de azért azt mondtam rá, hogy igen, nagy a buli.

Végül az együttes játszani kezdett. Kellemes volt a zene, de a dalszövegeket nem nagyon értettem, olyanokat mondtak, hogy „pörgő szalonkép, képtelen pörge nép”, meg hogy „csillagzatod hajdanán, csillagzavart haj dalán”, meg hasonlókat.

– Költészet, bazdmeg – mondta Patrik, amikor hosszú távollét után visszajött hozzám. Leült mellém egy nagy korsó sörrel. – Az a gitárjáték meg valami agyfasz, hallod.

A gitár mondjuk igazinak tűnt, de azért hallottam. Aztán az együttes szünetet tartott.

– Nem unatkozol itt, haver? – kérdezte Patrik, és eltúrta a szeméből a nagy haját. – Tudom, nem ismersz senkit, de azért nyugodtan kocinthat sz itt bárkivel.

– Hát... elhívtam egy lányt, ha nem gond, annyira nem akarok sokat inni.

– Na, az komoly? Durván küldöd.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze, haver, lökjed.

– Te olvasott vagy, azt mondtad. Persze ismerek még ilyen, de tőle nem mertem megkérdezni.

Patrik bólintott, majd cigarettára gyújtott rá.

– Kérsz?

Megráztam a fejem. Patrik vállat vont.

– Nem mondom, hogy mindenre van rálátásom a világon – mondta.

– De szerintem megvan mindenhez a véleményem, ami azért elég lehet.

– Szerinted miért lesznek az emberek öngyilkosok?

Ez a kérdés egy kicsit meglepte, mert elkerekedett a szeme.

– Hát, figyelj, van úgy, hogy fáj, nem? Meg van úgy, hogy a fasz ki van. Körülbelül így lehet összefoglalni. Miért, mire készülsz?

– Nem is tudom. Mostanában rám jött, hogy próbálom megfejtetni, mi a különbség a létezés és nem létezés között. Mit számít, ha valaki él, meg valaki nem.

Ahogy ezt kimondtam, rájöttem, hogy ezt csak most tudtam megfogalmazni magamban.

– Ehhez azt tudom ajánlani, hogy vegyél fel valami vallást, vagy találg ki magadnak egyet, mert őszintén? – Patrik mélyet szívott a cigarettájából. – Ki fogsz készülni ezekről a te sötét gondolataidról. Azt hiszem, a te bajod, hogy nem tudsz nagyban gondolkodni. A valóság nem csak egy nagy játszótér. Vagy ha mégis, akkor egy játszótér több réteggel, mint amennyit el tudsz képzelni. Az egész emberi civilizáció, a társadalmak működése kényes folyamatokon múlik. Már az is, hogy az a fű, amit múltkor adtam, eljutott hozzád, rendkívül összetett feladat.

– Azt mondtad, hogy a haverod teszi.

Patrik megakadt.

– Na most, nem ez a lényeg – magyarázta. – A lényeg, hogy annyi mindent felfedezhetsz ezen a világon, hogy felesleges az ismeretlenen aggódni. Nem tudom, érted-e.

– Talán sosem fogom érteni – mondtam. – De azért köszönöm a választ. Meg a múltkori dolgot is.

– Ha kell még...

– Nem kell – mondtam.

Patrik bólintott, majd a bejárat felé biccentett:

– Azt a bigét nézd, beszarás! – suttozta.

– Noémi! – szaladt ki a számon.

Valóban ő állt ott, nagyon-nagyon szép ruhában, amiben látni lehetett a térdét is, meg felfelé is még egy kicsit.

Patrik rám nézett, aztán mintha megértette volna, hogy ismerem a lányt, gyorsan lecsúszott a székéről, hogy arrébb menjen.

– Te aztán durván nyomod – mondta. – Megtaníthatnál erre.

Rám mutatott a cigarettájával, miközben a másik kezével kinyújtotta a sörét, mintha egyensúlyozna vele, és kacsintott. És visszament a születésnapját ünneplő haverjának társaságához.

Aztán Noémi kért egy korsó sört, és odaült hozzám.

– Nem is fizettél – mondtam neki.

– Régen itt dolgoztam – magyarázta. – Ritkán jövök ide, Pedro azt mondta, ennyit igazán megérdemlek.

El nem tudtam képzelni, hogyan dolgozhatott itt Noémi. Annyira rendszeretőnek tűnt a könyvesboltban, de itt az italok egyáltalán nem voltak betűrendben.

– Ez a Pedro...

– Ecuadori, eredetileg – magyarázta Noémi. – Onnan van a hely neve. Ő a tulaj, ugye. Akkor dolgozik itt, ha nincs pénze alkalmazotakra. Nem volt vele viszonyom, ha ez érdekel. Jaj, ne haragudj, nem akartam ezt mondani. Csak... annyira izgalmas. Ez az együttes, ismered őket?

Próbáltam megint kiválasztani, mire reagáljak, aztán inkább a kérdésre feleltem.

– Nagyon komplex formáció – mondtam. – De személyesen egyiket sem ismerem.

– Az unokatestvérem fiúja játszik benne. Baromi tehetséges dobos.

– Nahát. Mondtad is, hogy a zene az életed. Nem gondoltam volna, hogy ennyire.

Noémi a haját tekergette. Vagyis abból egy tincset.

– Én három hangszeren is tudok játszani – mondta. – Apámnak hangszerboltja van. Anyám rendezvényszervező. *Gondolhatod.*

– *Elliótt Smith öngyilkos lett!* – fakadtam ki.

Erre aztán csak elkerekedett szemmel nézni tudott, mást nem igazán.

– Igen... és? – kérdezte végül.

Lehunytam a szemem. Elszámoltam ötig, vagy félig hatig. Aztán kinyitottam és azt mondtam:

– Semmi. Csak utánanéztem, és egy kicsit most... ez jár a fejemben. Nem furcsa?

– A zenészek élete általában regényes – mondta. – Néha Shakespeare-szinten drámai. Felkavar a dolog?

– Nem is az – magyaráztam. – Csak nincs mostanában semmi az életemben, ami...

Közelebb húzta a székét, átölelt és szájon csókolt.

– Lazíts akkor – mondta. – Hallgass zenét. Létezz abban az érzésben, amelyet a zene teremt, akár egy alternatív világot. Más szabályok, más értelem. Nincs benne félelem. Figyeld csak!

Közben visszaálltak a zenészek egy újabb dalra, de nem igazán kötött le, és azzal sem tudtam, mit kezdeni, hogy Noémi megcsókolt. Julcsira gondoltam, aztán arra, hogy most akkor Noémi tényleg a barátnőm, ahogy mondta?

Aztán felállt, táncolni kezdett a zenére. Többen voltak körülötte, de nem vészett el közöttük, mintha pont középen lett volna, pedig nem is. Olyan állapotba került, ahogy mondta: nem figyelt többé semmi másra, nem volt semmire sem gondja.

Meg kell majd kérdezniem tőle, hogy a zene is olyasmi lehet-e, mint a vallás.

Mindent összevetve, az este során jól éreztem magam. Próbált rávenni, hogy táncoljak, de csak egy kicsit sikerült, aztán hazakísértem, ahol nagy bátran én adtam neki csókot, hogy visszakapja azt, amit Ecuadorban adott.

Aztán mentem tovább.

Mivel kicsi a város, az ember összefut olyanokkal is hazafelé, akikre nem számít annyira. A sötétben.

– Hát nézzenek oda! – kiáltott rám Dancsó hirtelen. – Szakadjak meg, ha a kis faszköpé nem a Pali volt nőjére függött rá.

Annyira megijedtem a hangjától, meg hogy nem is tudtam először, honnan szólalt meg, hogy futni kezdtem, de nekimentem egy kukának, és felbuktam benne.

Nem egyedül volt, ahogy odajött hozzám. Amennyire ki tudtam venni, egy teljesen hasonló, de nagyobb figura is volt mellette, valószínűleg a testvére. Nézték, hogyan heverek ott hanyatt fekve, az összehajtogatott tejesdobozok, megromlott zöldségek és olajos papírtörő-galacsinok között.

– Ez az? – kérdezte a nagyobbik.

Dancsó bólogatott.

A nagyobbik megpiszkált a cipőjével.

– Figyelünk már egy ideje – mondta.

– Ja – tette hozzá Dancsó. – Az egy kicsit meredek, hogy a Pali volt nőjét fűzöd, mert ha ezt megtudja... nem igaz, Bandi?

– Akkor kurvára, ja. Neked annyi.

– Nem akartunk szólni, mert azért nem valami illedelmes a sétáló párt megzavarni, nem igaz, Bandi?

– Kurvára nem valami illedelmes dolog.

Néztek-néztek, aztán ez a Bandi összecücsörítette a száját, és szürcsölni kezdett valamit, ami nem volt ott.

– Köpjed le, ez az – mondta Dancsó.

– Nem – mondta Bandi, és abbahagyta a mutatványt. – Az is illetlenség. A tisztesség úgy diktálja, hogy ruhát kapjon.

Dancsó az ujjait ropogtatta.

– Ez az. Kapjon csak ruhát.

– De hát én nem vagyok házimanó! – mondtam kétségbeesetten.

Egymásra néztek, majd felpillantottak. Valamit megláthattak, mert biccentettek a fejükkel, hogy lépjenek le, és otthagytak. Azért még utánam szóltak:

– Egyszer még elkapunk, öcsi!

Egy rendőrautó állt meg rövidesen a kuka mellett, miközben éppen álltam fel.

– Mi az istennyilát csinál, jóember? – kérdezett ki a rendőr.

– Felállok éppen – mondtam. – Véletlenül nekimentem a kukának.

Azonnal... helyrehozom.

– Nem egy kicsit sokat ittunk? – kérdezte a rendőr.

– Azt nem tudom – feleltem. – Én csak egy frappuccinót.

A rendőr ránézett a társára, aki valamit mondott, amit nem értettem. Majd visszatért rám:

– Na rámoljon össze, aztán szépen haza. Szerencséje, hogy nincs erre időnk.

Aztán továbbgurultak.

Rendbe raktam a kukát, majd magamat is, és hazasétáltam. Úgy gondoltam, nem vagyok elég jó állapotban a buszozáshoz.

Otthon ettem egy szendvicset, meg egy csomó pattogatott kukoricát. Beraktam a YouTube-on Elliott Smith-t, és hallgattam egy órán keresztül.

Így múlt el a csütörtök.

5.

A következő pénteken összefutottam Renivel.

Mármost csak azután, hogy kijöttem a könyvtárból, ahol könyvtáros vagyok a hét minden napján.

A péntekekben mindig van valami jó érzés, a vég közeledtének izgalma, mint amikor az év véget ér, nem egészen, de majdnem. Karácsonykor. Tudom azt is, hogy szombaton még egy délelőttöt itt kell

lennem, de az vigasztal, hogy péntekenként nem kell olyan sokáig bent maradni, mint általában.

Egy Bibliával csaptam agyon egy legyet.

Julcsi a fejét ingatta.

– Isten látja az ilyesmit – mondta. – Nagy tiszteletlenség az Ő Teremtményeit az Ő Szent Írásával visszaküldeni Hozzá.

(Nem ezt mondta, de tiszteletből így fordítottam le. Julcsi kicsit nyerebben fogalmazott, amelyet nehezemre esik szó szerint felidézni.)

– Bocsáss meg! – motyogtam. – Nem is gondoltam erre. Hát itt zümmögött, ez meg kéznél volt.

– Mondd, hogy legalább elolvastad egyszer az életedben.

– Mármint a... – Ránéztem a borítóra. – A Szent Bibliát?

Julcsi elhúzta a blúzá, de most nem azért, hogy többet mutasson magából, hanem azért, hogy többet mutasson a keresztből, ami a nyakában lógott.

– Tudom, hogy nagyon zavaros mostanában az életed, és *sőtét* gondolataid vannak – mondta. – Ilyenkor lenne a legnagyobb szükséged a Fényre. Azt ajánlom, vezeklésül vedd magadhoz a Könyvet, és olvasgasd magányos perceidben.

Szomorúan visszatuszkolta a keresztet a ruhája mögé.

– Ha már az én segítségemet visszautasítod mindig – tette hozzá.

A gondolataim fényerején sikerült elgondolkodtatnia, de abban igaz volt, hogy kényelmetlennek éreztem, hogy állandóan segíteni akar olyan dolgokon, amiken nem kell.

Egy kicsit olyasmi érzés volt, mint amit Noémi erőfeszítéseivel kapcsolatban éreztem: hordta nekem a zenéket, könyveket, amelyeket nem ártott volna befogadni, de hát nem mindet sikerült. Már egy olyan rövidke könyv miatt is, mint a *Fancsikó és Pinta*, megkérdőjeleztem magamtól, hogy egyáltalán tudok-e olvasni.

Most meg itt állt Julcsi, annyira szomorúan, arra célozgatva, hogy olvassak el egy ezer oldalas könyvet, pedig már a negyedik Harry Potternél is erős fejfájásaim támadtak.

– Na jó – mondtam neki. – Nekem ez egy tényleg zavaros időszak, úgyhogy olvasgatni fogom, megígérem. És ne érezd azt, hogy visszatásítalak, de most nem egészen irányítom én az életemet.

– Hát látod – sóhajtott Julcsi. – Úgy kell neked. Mindig aláveted magad valakinek, aki megmondja, mit csinálj.

Ebben lehetett igazság.

– Fel a fejjel! – mondta végül, mielőtt otthagyt. – És olvasgasd a Könyvet!

A munkaidő viszonylag gyorsan és hatékonyan ért véget, még Margitot sem sikerült felbosszantanom (bár ez amiatt lehet, hogy nem is volt a könyvtárban).

Végül is hazamentem, mert jobb dolgom nem volt. Noémi még dolgozott, a városban meg nincs túl sok érdekes dolog.

Kora délután otthon lenni amúgy nagyon jó érzés. Elővehetem a fecni-gyűjteményemet, és eltöprenghetek azon, hogy vajon felhívjam-e bármelyiket, csak úgy, kíváncsisághoz.

A fecniket egy füzetbe gyűjtöttem össze, beragasztottam őket, alájuk meg odaírtam, hogy milyen jellegű telefonszám, miféle hirdetésről szabtam le. Eleinte nem volt meg ez a rendszerem, és visszamenőleg emlékezetből kellett megírnom őket, vagy visszasétáltam a megfelelő oszlopokhoz és hirdetőfalakhoz.

Most hiánytalan volt mindegyik.

Ahogy lapoztam, észrevettem valamit, amin aztán rendesen meglepődtem:

BIBLIAKÖR MINDEN PÉNTEKEN 18.00-KOR!
A MŰVELŐDÉSI KÖZPONTBAN (306-OS SZOBA)
DICSÉRTESSEK JÉZUS KRISZTUS!!!
HÍVJ MEG MINÉL TÖBB EMBERT!!!
ÉRD. A KÖV. TEL.SZ.-ON:

Többé-kevésbé releváns információnak tűnt mindez, tekintve, hogy jobb programom amúgy sem akadt, éppen péntekre járt az idő, és pont most oktattak ki, hogy olvassam a Bibliát. Jó ötletnek tűnt, hogy olyanok közé menjek, akik esetleg jobban tudják, hogyan is kell olvasni (mert ahogy néztem, nagyon-nagyon az elején kezd a sztorit, annyira azért nem voltam kíváncsi).

Ránéztem az órára, megettem egy sajtkrémes szendvicset, és elindultam a Művelődési Központ felé.

Nem érdemes túl részletesen kifejteni, miféle kalandokat és félreértéseket kellett átélnem, mire megtaláltam a 306-os szobát (a portás folyton ismételt kérdésére: „*kitkeres?!*”, nem igazán tudtam, mit felelni, így félig tréfásan azt mondtam: *Istent!*), de a végeredmény valahogy így nézett ki:

Körben ültünk a kis teremben, hogy mindenki lássa egymást, vagy hogy is mondják.

Amikor azt írták, hogy „hívj meg minél több embert!!!”, azt hittem, ez nagyon sokat jelent, de összesen heten voltunk.

Két idősebb, testesebb nő (Linda és Dóra), nagyon lapos, nagyon fekete hajjal, mintha nővérek lettek volna, de mégsem; egy szürke öltönyös, kopaszodó, de nálam fiatalabb fiú (Zoltán); egy öreg, szakállas, szemüveges férfi (Imre); aztán egy... hát nem is tudom, micsoda, ránézésre egy nagyon vékony, fiús nő (Béke), akinek rövid haja volt és úgy öltözött, mint egy vasúti dolgozó; meg egy tizenhat év körüli, nagy, szőke, göndör hajú lány (Ivett), fekete szoknyában és szürke harisnyában.

Meg én.

Mindegyikük az ölében tartotta a kezét, vagy a Bibliáját, így én is megpróbáltam így tenni (noha a Bibliát nagy szerencsétlenségemre sikerült otthon hagynom).

– Akkor hát adjuk meg a lehetőséget új vendégünknek, hogy bemutakozhasson – mondta Imre, aki mint legidősebb, amolyan vezetőfélnék tűnt.

Elmondtam a nevemet és a foglalkozásomat. Ezután hosszas csend következett, néztek rám, és mintha lassan, egyenként bólintottak volna.

- És mi vezetett el körünkbe? – kérdezte Imre végül.
- Ó! Hát... azt hiszem, az öngyilkosság.

Linda és Ivett a szájukhoz kapták a kezüket, Zoltán lehajtotta a fejét, lassan keresztet vetett, majd értően bólogatott.

– Mármint... nem úgy értem – magyaráztam. – Csak nem tudom, miért van valaki így, valaki meg amúgy ezzel a dologgal. Mi értelmé van újra és újra felkelni, bemenni dolgozni, hazamenni, bemenni dolgozni, hazamenni, végül meghalni? Ezért mondták, hogy válasszak vallást.

– O-értem már – mondta Imre. – Mindannyian eljutunk előbb vagy utóbb életünkben egy olyan pontra, amikor ezeket a dolgokat megkérdőjelezzük. De ez nem vallás kérdése, nem, igazából. A hit a fontos, hitünk Istenben, hitünk a túlvilágban, és Jézus Krisztusban.

A szüleim nem voltak túlságosan vallásosak, ezeket a kifejezéseket többnyire indulatszavak szintjén tudtam csak értelmezni, de nem akartam megsérteni ezzel senkit.

– És itt most... mit kell tennem? – kérdeztem. – Nem igazán értek ezekhez a dolgokhoz.

Mivel mellettem ült, kezét lágyan a karomra tette, és azt mondta:

– Egyelőre akkor annyit tegyél, hogy figyelsz a többiekre, mivel ennek a körnek a lényege az, hogy figyelünk egymásra. Aztán, ha van kérdésed, mondanivalód, meghallgatunk.

Nagyon lelkesen bólintottam, mert leginkább nem akartam most mást csinálni, mint megfigyelni. Imre a többiekhez fordult és azt mondta:

– Múlt alkalommal tehát megbeszéltük, hogy mindenki kiválaszt egy passzust a Bibliából, amelyről úgy érzi, most összhangban áll az életével, és elmondja, hogy miért volt számára útmutató erejű.

Aztán mindenkire rámutatott, és az a valaki mondott egy sort a Bibliából, és köré vitáztak valami nagyon kacifántosat valahogy így:

– „Az embernek balgasága rontja el az útját, a szíve mégis az Urat hibáztatja” – mondta a Zoltán nevű, meglehetősen halkán. – Megragadta a figyelmemet ez a sor. Mindig látom magam körül, hogy az emberek, akik hibáznak, előbb hibáztatnak másokat, vagy kárhoztatják a Teremtőt, mint hogy átgondolják a tetteiket.

– Ez nagyon jellemző az emberekre – bólintott Imre. – Nem érzed úgy viszont, hogy ezzel a gondolatoddal te is hibáztatsz?

Erre Zoltán felnézett, sokkal élénkebbnek tűnt, mint addig volt.

– Tulajdonképpen pontosan ez a gond – mondta aztán. – Ez olyasfajta csapdának tűnik, amelynek nehéz megtalálni a nyitját. Mi a különbség aközött, hogy hibáztatunk, vagy felhívjuk valakinek a figyelmét a hibáira? Honnan tudja az ember, hogy igaza van, vagy sem?

– Tükör által homályosan látunk – szólalt meg Béke.

– Szerintem az emberek legnagyobb erénye és legnagyobb hibája, hogy a mások dolgával is törődnek – mondta Linda. – A feloldhatatlan ellentmondás innen ered.

– A lényeg persze a szándék, nem igaz? – kérdezte Imre. – Ha valaki eltévedt, terelni kell.

Röviden rám pillantott, én meg másfelé.

– A jó szándék néha csak ront a helyzeten – nyögtem ki, és tanulmányozni kezdtem a tenyeremet ott az ölemben.

Valaki épp mondani akart valamit, talán Dóra, de Imre intett, és hozzám fordult.

– Nem hagyhatjuk figyelmen kívül ezt sem, ebben igaza van új fivérünknek. De érdekelné, miért látja így a helyzetet.

Rövidesen leesett, hogy magyarázatot vár, és tőlem.

– Hát ugye itt van Julcsi – mondtam. – Mindig azt gondolja, hogy valami bajom van, és mindig valamivel fel akar vidítani, vagy segíteni

akar, és... tudom, hogy a szándékai a lehető legjobbak, de egyszerűen... nincs szükségem segítségre.

– Ha nincs szükséged rá, nem lennél itt – mutatott rá Imre. – Ez a Julcsi nem hiába látja meg benned a konfliktust, nagyon is jól érzi tehát, hogy nincs minden rendben.

– Na igen – töprengtem. – Csakhogy nem tőle várok megoldást. Vagy nem olyan jellegűt, amelyet ő adhatna. Így összességében... a jó szándéka és az, hogy a dolgaimmel törődik, nem sokat javít a helyzeten.

– Kifürkészhetetlenek – motyogta Béke.

Valamiféle pánik lett úrrá rajtam. Túlságosan bonyolulttá vált a beszélgetés, és már azt sem tudtam, miről is szól igazából. Úgy éreztem, hibáztatnak, meg se tudom mondani rendesen, mi is a bajom, vagy hogy egyáltalán mit is keresek itt.

Végül rövid tanakodás után levontuk a következtetést, hogy egyedül Isten ítélheti meg ezeket a dolgokat, nekünk mindössze az a feladatunk, hogy a lehető legjobb szándékkal a lehető legkevesebb kárt okozzuk, vagy valami ilyesmi, nem pont így mondták.

Miután Dóra fájdalmasan elmondta, miféle borzalmak esnek meg a csöppnyi tanítványaival valamilyen általános iskolában, a fiatal Ivett előkapott egy gitárt, és mindenki dalra fakadt, magyarul is, meg angolul is, hogy *préz Dzsízaz*.

Kiderült, hogy a zene tényleg olyan, mint a vallás. Mindenki nagyon boldog volt.

Csakhogy az egész nagyon hamar véget ért, és nem sok mindent sikerült levonnom az egészből, még úgy sem, hogy utána kifelé menet Imre barátságosan átölelt, és mondta, hogy nyugodtan hívjam fel, ha kérdésem van, menjek el misére, keresztelkedjek meg, ha úgy érzem, itt megplem a békémet, és legközelebb is szeretettel várnak.

Alig vártam, hogy eltűnjek onnan.

Leginkább Imre káposztaillata miatt, de még mindig túlságosan idegennek éreztem magam a többiek között, és ez nem valami jó érzés.

Mielőtt azonban kijutottam volna a Művelődési Központból, összefutottam Renivel. Pont velem szemben jött.

Exbarátnői sértettséggel állta el az utamat és tette karba a kezét.

- Nocsak – mondta. – Te itt?
- Hosszú történet – mondtam. – Te is itt, ahogy látom.
- Hogy nem rohadsz meg ott, ahol vagy! – mondta.
- Még fiatal vagyok – vontam vállat.
- Ez hihetetlen. Te tényleg ilyen... zakkant vagy, vagy mi van?
- Hogy érted, hogy zakkant?
- Téged tényleg ennyire nem érdekel semmi?

Nem csak, hogy nem érdekelt abban a pillanatban semmi különleges, de nem is értettem semmit.

Elmagyarázta:

– Lelépek, és te nem hívsz, nem keresel, nem is csinálsz semmit – mondta végül a fejét ingatva. – Hát látszik, mennyit jelentettem neked.

Megpróbáltam felidézni a rövidke üzenetét, amit a hűtőn hagyott.

– Azt mondtad, ne keresselek.

Reni a szemét forgatta.

– Hihetetlen, micsoda önző alak vagy! Nem is érdekel már. Van más. Ha tudni akarod.

– Nem különösebben. Nekem is van.

Erre összeszűkül a szeme.

– Legyél otthon jövő szombaton, arra sikerült kocsit szereznem. Amit nálad hagytam, elviszem. Megfelel?

Mondtam, hogy meg.

– Ajánlom is! Aztán ne is lássuk egymást!

Azzal látványosan megkerült, és ment tovább, számomra ismeretlen célja felé. Azaz, valószínűleg valamiféle tánc-ügyi dolog lehetett, jutott eszembe, elvégre Reni latintáncos volt, és itt is szokott dolga lenni.

Ahogy mentem a könyvesbolt felé, elég sok időm volt eltöprengeni a kettőnk kapcsolatán, és azon, hogy vajon miért haragudott meg rám hirtelen. Sokat nem sikerült kiderítenem így egymagamban.

Mennyire természetesen mondtuk, hogy van már valaki más! Ezen olyan jót mosolyogtam. Én örültem a dolognak, mert úgy tűnt, Noémival egész jó úton haladunk valami boldogabb felé. Erre gondoltam, amikor befordultam a sarkon a könyvesbolt felé. Hogy akár össze is költözhetnénk, és ehetnénk együtt a sajtos-tejfölös tésztát. Ennél is egészen merészebb dolgokra gondoltam, mit csinálhatnánk még együtt, amikor is odaértem Noémihez, és közölte velem:

– Azt hittem, világos, hogy nem akarok téled semmit.

Arra gondoltam, milyen magasak körülötte azok a könyvespolcok! Mindegyiknek meg kellett vizsgálnom a tetejét, miközben fecsegett.

– Nekem eléggé betett ez az utóbbi időszak, érted, állást váltottam, ki kellett rúgnom a tahó pasimat, minden felfordult. Ne érts félre, azt hittem, összejöhet közöttünk valami, nagyon megörültem annak, hogy milyen kedves vagy velem, de aztán magamba néztem, és rá kellett jönnöm, hogy nem játszhatom el a szerelmes kislányt megint. Mert hazugság. Nem csak veled... gondoltam, hogy összejöhet. Meg nem is tudom, nekem te... eleinte bejöttél, de szerintem túl furcsa vagy, vagy nem is tudom... rám néznél legalább, kérlek?

Megakadt a tekintetem közben egy poszteren, amelyen egy mosolygó, szakállas fiatalember állt a könyvei mögött, és ez volt ráírva:

AZ ÉLET ÉS AZ UNIVERZUM TITKAI
IGAZAK-E A VALLÁSOK TANÍTÁSAI?
ÚJ SOROZATUNK A VILÁGEGYETEM MŰKÖDÉSÉNEK
TUDOMÁNYOS KÉRDÉSEIVEL FOGLALKOZIK!

Majd ránéztem a volt majdnem-barátnőmre, és nagy levegővétel után azt mondtam neki:

– Noémi!

Pislogott.

– Tessék?

A poszterre mutattam.

– Nekem az a három könyv kell! – mondtam. – Aztán csinálhatsz, amit csak szeretnél.

Nem tudom, pontosan mi tartott annyi ideig, de sokáig gondolkozott ezen, miközben engem nézett, aztán lassan bólintott, odahozta nekem a kért könyveket, és azt mondta:

– Te... egy megértő fiú vagy, és ezt nagyra becsülöm benned. Lehetünk ettől függetlenül jó barátok, nem igaz?

– Abszolúte! – mondtam, és örültem, hogy végre kimondhatom ezt az új szót, amit nem is olyan rég Julcsitól tanultam.

Erre halványan elmosolyodott, közelebb lépett, átölelt.

– Sajnálom. Összezavarodtam, mert... te annyival másabb vagy, mint az, akit otthagytam.

– Mármint a Pali?

Erre ellépett tőlem, és úgy nézett rám, mintha lenyelt volna egy kaktuszt.

– Honnan tudsz te róla?

Na igen, jó kérdésre kellett válaszolnom.

– Hát, az a helyzet, van egy fickó... illetve már kettő... na jó, ha a Palit beleszámítjuk, három. Akik valamiért nem kedvelnek engem. Miután először elmentünk az Ecuadorba, aznap éjjel ezt nyomatékosították, meg át akarnak adni nekem valamilyen ruhafélét.

Noémi a fejét rázta.

– Kerüld el azokat az embereket, ha lehet – mondta. – Pali mindig is fura alakokkal szokott lógni. Emiatt is lett elegendő belőle.

– Rendben – mondtam. – Amúgy... azt hiszem, most már épp elég olvasnivalóm van, szóval ide sem nagyon jövök már többé.

Noémi nagyon komolyan átgondolta ezt.

- Azt hiszem, ez érthető.
- Végül is könyvtáros vagyok. Ott mindent megkapok.
- Milyen igaz.

Egymásra néztünk, mintha értenénk a viccet, meg elgondolkoznánk azon, hogy akkor miért is jártam ide ennyit, és aztán azon, hogy de hiszen teljesen egyértelmű, vagy hát nekem az, neki meg talán az volt, most meg talán nem, vagy hogyan is van... mint valami modern regény. Vannak a lányoknál bonyolultabb könyvek?

Otthagytam végül, kifizettem a könyveket, aztán hazamentem.

Otthon kicsit lassan körbesétáltam a szobámat, nézegettem azt a sok felhalmozott kultúrát, amit mások miatt hordtam össze: könyvek, amelyekből egy szót sem értettem, a Biblia, a fecnik, egész hatalmas valóságthalmazok, valóságok különböző rétegei, és egyik sem volt sokkal értelmesebb a másiknál.

Most meg hirtelen felindulásból vettem még három könyvet.

Letettem őket, azzal az elhatározással, hogy igenis többet fogok olvasni AZ ÉLET ÉS AZ UNIVERZUM titkairól, meg másról is, de nem mások miatt, hanem magam miatt, és kész.

Kimentem a konyhába, megfőztem négy sajtos virslit és megettem őket kenyérrel. Aztán ahelyett, hogy olvastam volna még, lefeküdtem aludni.

Így múlt el a péntek.

6.

A következő szombaton Reni tartotta a szavát, és eljött egy egészen kék autóval, ami nem az övé volt, hanem az új fiújáé.

Aznap délig dolgoztam a könyvtárban, ahol egész nap kellemetlen hangulat uralkodott, mert Tibi bácsi, ahogy Margit fogalmazta, előtte nap jobb létre szenderült.

Nekem nagyon megtetszett ez a kifejezés, noha nem értettem, hogy a nemlét hogyan lehet jobb lét, főleg úgy, hogy senki nem tud róla semmit. Még erről a létről is megoszlanak a vélemények. Akkor meg mihez képest jobb?

A hármas és az ötös főosztály polcai melletti üres asztalra pakoltam ki a visszahozott könyveket, és ott ETO szerint elrendeztem őket, hogy könnyebb legyen a többieknek pakolni. A többiek többnyire Julcsi volt.

– Durva, mi minden történik mostanában egyszerre – mondta. – Egyszerre szakad ránk minden az égből, ahogy mondani szokás. Csak éli az ember a gondtalan életét, és hirtelen ezer és ezer dolog forogtatja fel.

Egyetértően bólintottam, pedig az utóbbi egy hétben minden napom egyforma volt, még a vasárnap is.

Julcsi közelebb lépett.

– Gondolsz még arra a könyvesboltos csajszira?

– Hogyan halt meg Tibi bácsi? – kérdeztem.

Julcsi összezavarodott, hogy kérdéssel válaszoltam a kérdésére.

– Hát... szívroham, vagy legalábbis ezt mondják. Nem meglepő, ami azt illeti.

– Nem?

Úgy gondoltam, minden szívroham kifejezetten meglepi az áldozatait.

– Amennyit idegeskedett mindenem az öreg – mondta Julcsi. – Kicsit már ki volt készülve. Nem azért mondom, nagyon is sajnálom, ami vele történt. Arra akarok csak rámutatni, hogy nem szabad, hogy az ember feleslegesen idegesítse magát mindenem, mert hát, ez történik. Kikészülnek az idegei.

– Mármint a szíve.

– Hát van valami összefüggés, azt mondják, a stresszes élet, meg a szívrohamok között – magyarázta Julcsi, miközben a szociológiai könyveket rakta a helyükre. – Én annyira odafigyelek arra, hogy

kiegyensúlyozott legyen az életem, hogy mondjuk sok zöldséget eszek, meg reggel nem kávé, hanem narancslevet iszok.

– Ah, én fogkrémes vizet – mondtam neki. – Nem lesz tőle olyan szagú a szám, mint a romlott tejnek.

Julcsi tovább fecsegett:

– Na de nem is az a legfontosabb, mit eszik, meg mit nem az ember, hanem a hogyanja a dolognak, meg az egész életfelfogás. Pozitívan. *Pozitívan!*

A második pozitívra röviden megszorította a karomat.

– Most minden okod meglehetne a szomorkodásra. Csapások sorozata. De ne így fogd fel.

– Szóval... minden okom meglehetne a boldogságra? – Ez se tűnt igaznak. Annyira semlegesnek éreztem mindent. – Erre gondolsz?

– Valahogy úgy – mosolyodott el Julcsi.

– *Jézus anyja!* – dörrent ránk Margit hirtelen a semmiből. – Egy kollégánkat veszítettük el, ti meg itt röhögcséltek, mint a *fakutya*.

Eddig nem röhögcséltem, de ahogy elképzeltem egy fából készült röhögő kutyát, el kellett mosolyodnom.

– *Szígyen-gyolázat!* – folytatta Margit. – Úgy föl tudjátok húzni az embert, nem csoda, Tibi bátyánk se bírta itt ki, Istön nyugosztalja. Egy nyikkanást ne halljak többet a mai napon!

Aztán sietősen arrébb lépkedett, és valószínűleg nem hallotta a további nyikkanásainkat.

Valójában nem is beszélünk ezek után túl sokat. Még elmondtam Julcsinak, hogy jön a Reni hozzám délután, ő meg elmondta, hogy mi csoda borzalmas, újabb csapás ez nekem.

Aztán lejött az igazgató, elmondta, hogy mennyire sajnálatos dolog, ami Tibi bácsival történt (hivatalos nevén Hargitai Tibor Rémusz). Mindannyian figyeltünk rá.

– Remek ember volt – mondta. – Most telefonáltam az unokaöccsével. Ő volt a legközelebbi rokona. Tibi bácsi kérése az volt, hogy

vasárnap temessék el. Ezt hosszan kifejtette a végrendeletében, és most nem idézném. Mivel holnapra ezt nem tudták megoldani, következő vasárnap, délután kettőkor lesz a temetés, az itteni temetőben.

Az itteni azt jelentette, hogy a városnak ezen az oldalán.

Végül az igazgató visszabújt az irodájába. Ő ilyen volt, néha előbújt, mint egy varázslatos dzsinn, de általában nem sokat láttam. Akárki lehetett valójában. Sokat tűnődtem rajta.

Tibi bácsin is, ahogy a buszmegálló felé sétáltam. Miféle ember lehetett? Hogyhogy a legközelebbi rokona az unokaöccse volt? Így megy hát el, hogy semmit nem tudunk róla.

Elliott Smith úgy ment el fiatalon, hogy oldalak szólnak róla az interneten, Tibi bácsi meg csak így. Kibújik a dzsinn, elmondja, mikor lesz a temetése, és annyi. Még egy bélyegnyi hírt sem írnak róla.

Pedig szolgált a seregben, meg önkéntes volt a tűzoltóknál is. Vagy valami ilyesmit mondott.

Miért volt mindig annyira dühös? Mindig másra, ráadásul?

Még a buszon is ezen gondolkoztam. Hát most már soha nem tudom meg.

Reni délután fél ötkor érkezett meg a fiújával, aki szerencséire nem jött be a lakásomba, bent maradt a kis kék Renault-jában. Az ablakból úgy ítélt meg, hogy alig fért be oda, mivel nem láttam a fejét.

Igen, a lakásom. Hát, ötödik emeleti. Egy nagy tömbházban. Rálátok egyszerre az utcára, meg a városra. Jó kilátás. Nem túl magas, nem túl alacsony. De elég kicsinyke lakás.

Olyan kicsinyke, hogy Reni most már csak megvetéssel tudta szemlélni.

- Tudnám, hogy bírtam veled itt lakni annyi időn keresztül – mondta.
- Három hónapig.
- Három kibaszott hónapig.

Közben ide-oda mászkált, szedte össze azt, ami megtetszett neki, egy jókora szatyorba.

– Hát, lássuk csak – mondtam. – Azt hiszem, nagyon jó lángost sütöttem, mindig vacsorával vártalak, amikor fáradtan hazaértél, néztünk jó filmeket, aztán jól elvöltünk az ágyban.

– De vicces vagy – mondta Reni.

Hiába voltam, nem nevetett. Inkább valamiféle lehangoltság volt rajta, ahogy lehajolt, eltúrta a szeméből a haját, és igyekezett nem rám nézni.

Az járt a fejemben, hogy most így látom, keserű és kapkodó nő, valaki, akinek minden csak nyűg, és hogy most mennyire más, mint amikor megismertem.

Zavart is, hogy nem értek semmit, még azt se tudtam biztosan, amit eddig tudtam róla. Ezért döntöttem úgy, hogy végül is megkérdezem.

– Miért mentél el? Mármint igazából.

Ez volt az első alkalom, hogy megállt, és rám nézett.

– Figyelj... ebbe most lehet, hogy nem kéne belemenni, jó?

– Nekem jó. Nem tudom, neked is jó-e, de gondolom, azért mondd.

Erre csendben maradt. Úgy tizenhét másodpercnyire.

– Már... régóta úgy voltam vele, hogy... – Sóhajtott. – Te rendes vagy. Nem az a bajom. Csak... nekem nem ez kell.

– Valami nem rendes kell? – kérdeztem.

– Már egy ideje találkozgattam... vele.

Erre lehajtotta a fejét, de a szemét rajtam tartotta.

– Nem bírtam akkor megmondani. Ezért mentem el így.

– Most mégis meg tudod mondani.

– Mert hamarosan tényleg végünk itt. Azt hiszem, ez... kellett a befejezéshez.

Nem igazán válaszolta meg, hogy miért nem volt elégedett az együttéléssel, de úgy gondoltam, nem kérdezősködök tovább. Valószínűleg

úgysem érteném meg. Szokták mondani, hogy egy kicsit el vagyok néha szakadva a valóságtól. Vagyis főleg Margit szokta mondani.

Kinyögtem, hogy jól van, és hagytam, hogy összeszedje a további dolgait.

Közben én összeszedtem az emlékeimet kettőnk kapcsolatáról. A kezdet, egyetem. Piknik, mozi. Szakdolgozat, stressz. Diploma, tervek. Kis lakás, nagy szív.

Apró állomások. Szinte már csak szavak. Önmagukban létező formák, de nem jelentenek semmit.

Arra gondoltam, hogy talán én is már csak ilyen vagyok. Vagy ilyen voltam mindig is.

Megzavart ebben az összetett gondolkodásban, hogy Reni kinyitotta az ajtót, és még egyszer visszanézett.

Ennyit mondott:

– Azért igazad van. Volt ez jó is.

Aztán kilépett, betette az ajtót, és véget ért minden közöttünk.

Nekiláthattam a vacsorámnak.

Korai vacsora volt, még a nap se ment le, de legalább volt időm olvasgatni. Ez valami olyasmi, amire végül is sikerült rákapnom. Nem hosszan, oldalakat egymás után, hanem csak úgy bele-beleolvasni tudományos könyvekbe (a Harry Potter-gyűjteményemet pár nappal korábban odaajándékoztam a könyvtárnak, amire Margit azt mondta, hogy: „jó, de te dolgozod fel”).

Érdekes volt véleményeket, tényeket olvasgatni a világ dolgaival kapcsolatban (a legérdekesebb dolgok a Bibliában voltak, könyvtárosként nagyra értékeltem a pecsétek megrongálásáról szóló részt).

Mindent összegezve, végül is, egyik sem tűnt túl hihetőnek, vagy értelmesnek, hogy arra egész könyveket írjon bárki is. Nem is nagyon értettem meg, miről szól igazából a világunk.

Aztán, amikor már sötétebb lett, és mivel szombat este volt, úgy döntöttem, abbahagyom az olvasást, és elmegyek az Ecuadorba.

Ott volt Patrik. Nem lepett meg, azt mondta, sokszor jár ide.

Az sokkal inkább meglepett, mennyire kevés vendég ült az asztaloknál, és még együttes se játszott.

– Valami rockfeszt van a műviben – mondta.

– Aha.

– Szóval, mindenki ott van, én meg most le vagyok égve, szóval iszok egy sört, és annyi.

– Így egyedül?

– Hát itt vagy te is, nem?

Láttam, hogy valami baja van, de nem tudtam megállapítani, hogy mi.

– Nem világos, hogy ezen a drága helyen azért megengedhetsz magadnak egy sört, ha annyira le vagy égve – mondtam neki.

– Hát, okoskodhatsz, de azért az emberek annál bonyolultabbak, mint ahogy te hiszed – válaszolta, és ledöntött fél korsónyi sört.

Egy ideig csak nézett maga elé, én meg nem akartam közbeszólni.

– Na jó – mondta aztán. – A lényeg, hogy el kellett adnom a gitáromat. Azért jöttem ide, mert volt idő, hogy itt léptem fel. Furcsa érzés most... a gitáromat inni.

– Nem azt iszod – mondtam.

Megrázta a fejét.

– Tudod, igazad van. Ez már nem én vagyok, ez a pénz nem a gitárom, ez a sör nem az életem folytatása. – Akármit is jelentett ez. – Vertigót lecsukták. A természetöt. Egy csomó dilert. Nincs most munkám.

– Oh. Nagyon sajnálom.

– Én nem. – Patrik az asztal lapját simogatta. – Tudod, engem is elkaphattak volna, de valahogy megúsztam. Az élet néha tele van meglepetésekkel, ugye? Nem számíthat rá, hogy ilyesmi megtörténik, főleg, ha már megszoktad, hogy jól megy minden.

Ahogy Tibi bácsi sem számított a szívrohamra, gondoltam.

– Amúgy is azon gondolkoztam, hogy leállok a fűvel – folytatta. – Nem jó dolog, ha belegondolsz. Nem igazán.

– Egyetértek – mondtam.

Kihozták a Frappuccinómat.

– Tudod, ez egy olyan Starbucks-márka – mondta Patrik. – Nem hinném, hogy jogilag okés, hogy Frappuccinónak hívják itt ezt a cucot. Amúgy is, hogy tudsz ilyenkor kávézni?

– Jobban alszok tőle – mondtam.

– Jézusom.

Patrik a halántékát nyomkodta.

– Elmegyek egyetemre – mondta végül. – Pontosabban *visszamegyek*.

– Milyen szakra?

Rám nézett.

– Hát jogra. Ember. Sose meséltem neked az egyetemi sztorikat?

Megráztam a fejem.

Erre kért még egy sört, és mesélni kezdett. Eleinte csak arról mesélt, hogy római jogot tanult, meg sokat ivott a többi hallgatóval, aztán kitért másra is. Beszélni kezdett az alkotmányos jogról, politikáról, a szüleiről, és hogy miért hagyta ott őket is, meg az egyetemet is.

Sokat nem fogtam fel belőle, csak bámultam a félig megivott Frappuccinómat (ha szabad ezt mondani rá). Leginkább azon töprengtem, hogy vajon én miért nem beszélek a szüleimmel soha, ha egyszer nem vesztünk össze. Meg persze, hogy mennyire érdekes ember ez a Patrik, ha jobban belegondolok.

– Egészen más világnak tűnik a jogi egyetem, mint a könyvtárszak – mondtam neki. – Mi ott végül is csak interneteztünk, meg olyan dolgokat tanultunk, amit soha nem használtam még életemben.

– Általában a felsőoktatás ilyen – vont vállat Patrik. – Sokra nem jó. Belelapátoltatnak egy csomó dolgot a fejedbe, de évek múlva már semmire sem emlékszel belőle. Jobb esetben. Rosszabb esetben megítánnak rá, hogy ne gondolkodj.

Emiatt mondjuk tényleg visszamentem volna egyetemre én is, mert úgy éreztem, mostanában túl sokat gondolkodok, és az néha fejfájást és egyéb tüneteket is okoz.

Aztán eszembe jutott valami más is.

– Tudom, hogy ismered ezt a... Dancsót, meg a testvérét. Nem szállnak le rólam, meg még valami Palit is rám akarnak ugrasztani. Van valami ötleted, mit csináljak?

Patrik vállat vont.

– Hát, most hogy nincs, aki megerősítsen, én nem tudok beleszólni ebbe. Ezek igazi tarackok. Bízz benne, hogy valami bajuk lesz, vagy nem futsz össze velük többé. Előbb-utóbb úgyis beszopják, simán lehet rendőrségi ügyük, vagy akármi.

Lehajtottam a fejem.

– Hé, szerintem nem kell félned tőlük – mondta Patrik. – Ez a Pali... hát, hallottam már róla, de nem sokat van a városban, valami kamionos lett, vagy ilyesmi. Nyugi. Lazíts.

Ránéztem, de ő is feszültnek tűnt. Talán először azóta, hogy ismerem.

– Hiányzik a fű? – kérdeztem.

Elgondolkozott rajta.

– Hát jól esne – mondta. – Néha. De nem azért nem tolom, mert Vertigót lecsukták. Azt hiszem, ideje továbbállni. Nem viselkedhettek örökké úgy, mint egy gyerek. Nem jött össze se a zenélés, se a költészet. Ez van.

Erre felkaptam a fejemet.

– Te költeményeket írsz?

Patrik megrázta a fejét.

– Már nem. Nem tudok jókat. Költeményem csak egy volt. A többi vers.

Nem tudtam a különbséget, úgyhogy hallgattam. De úgy éreztem, ki kell mondanom:

– Azért csak ne add fel, kérlek. Ki tudja, mi lesz.

Patrik elmosolyodott, kiitta a sörét.

– Na én lépek – mondta. – Ez a hely szívás. Jössz?

Mondtam, hogy igen. Fizettem, és együtt mentünk egy ideig, de nem sokat beszélünk egymással. Ő most új életet kezdett, azt hiszem, ezt ízlelgette. Neki új dolgokat hoz a jövő, én meg maradok könyvtáros.

Végül elbúcsúztunk, visszamentem a lakásomra, és ahelyett, hogy ettem volna valamit, vagy olvastam volna valamit, inkább csak lefeküdtem.

Most már teljesen egyedül maradtam.

Így múlt el a szombat.

7.

A következő vasárnap nem kellett dolgozni, de mivel Tibi bácsi temetésén elég sok könyvtáros ott volt, nem tűnt fel a különbség.

Julcsi odajött hozzám.

– Végül is összejöttünk – mondta. – Azt hiszem, kellett ez a jó is az életemben.

Az új fiújáról beszélt. Arról, akit szinte minden nap felemlegetett a héten. Ez is olyasmi dolog, ami először nincs, aztán meg hirtelen ott van.

Most meg összejöttek.

– Gratulálok – mondtam. – Amúgy miféle temetés ez?

– Az biztos, hogy nem hagyományos. Tibi például saját magának írta meg a gyászbeszédét. De valami tizenöt évvel ezelőtt. Az unokaöccse olvassa fel, látod, az a fickó.

Egy szürke hajú, szemüveges férfira mutatott, miközben ilyen tanárnénisen beszélt.

– Nem vagyunk valami sokan – jegyeztem meg.

Ezt azért mondtam, mert csak körülbelül tíz ember jött el, annak nagy része a könyvtárból. Fúj a szél, úgy tűnt, esni fog. De hát sose esik, amikor szeretném, még akkor se, ha úgy tűnik.

Pedig most mindennél jobban szerettem volna, ha ránk szakad az ég. Leginkább azért, mert elég nyomott volt a hangulat. Nem szeretem az ilyesmit. Nem is tudom, miért kellett eljönnöm erre a temetésre.

Tette bele a fejembe a sötét gondolatokat.

Aztán eljött a Tibi bácsi unokaöccse, és felolvasta, amit Tibi bácsi írt.

Valahogy így hangzott:

„Most már pihenhetek. Nem hiszek Istenben. Abban hiszek, hogy az élet csak olyasvalami, ami megzavarja a rendet. Az örök pihenés rendjét. Most visszatérek arra a helyre, ahonnan jöttem. Az ürességbe. Tudom, hogy nem kedveltetek engem, és tudom, hogy senki sem fog emlékezni rám. Ezzel nincs gond. Előbb-utóbb mind így leszünk vele. Csak annyit mondanék azoknak, akik eljöttek: éljete jobban, mint én, érjete el több sikert, mint én. Én mindent megtettem, de soha nem volt elég. Az egyetlen, ami miatt azt mondhatom, hogy boldog életet éltem, a feleségem volt. Korai halála miatt ez az időszak nem tartott sokáig. Talán hitetlenségemre a halál büntetéssel felel, talán feloldoz, és újra láthatom őt. Nem tudhatom. De örülök, hogy vége a tépelődésnek. Üdvözlök mindenkit, aki még lélegzik.”

A rokon végül összehajtogatta a papírt, meg eltette a szemüvegét. És oldalra lépett, hogy ne legyen többé a figyelem középpontjában.

Meg kell hagyni, érdekes gyászbeszédet írt magának Tibi bácsi. Soha ilyen fantasztikus gondolatokat még nem hallottam, még a Bibliában sem. Talán azért tetszett, mert egy kicsit az enyéme is hasonlóak.

– Micsoda szörnyű szöveg – mondta Julcsi. – Imádkozok a lelkéért.

– Jó ötlet – feleltem.

Maga a temetés elég unalmas volt ezután. Furcsa volt amúgy látni a könyvtári dolgozókat feketében, teljesen máshogyan, mint ahogy szoktak lenni.

Margit most meg sem szólalt, pedig ez ritka dolog, ha engem meglát. Most csak keményen bámult maga elé, mintha egészen összetört volna.

Talán neki is sötét gondolatai voltak.

Néha megtörölte a szemét, felénk pillantott, akkor a szája még inkább lefelé görbült.

Aztán végül is véget ért az egész, Julcsi meg felajánlotta, hogy igyunk meg egy kávét valahol, én meg beleegyeztem.

– Itt nem adnak Frappuccinót? – kérdeztem, amikor beültünk a helyre, aminek nem jegyeztem meg a nevét.

– Az micsoda? – nevetgélt Julcsi.

– Mindegy.

Végül is egy Frappét ittam. Annyira tetszik az a hangsor, hogy frapp! Mint amikor egy kutya ugat. (Például a Frakk.)

Julcsi beszélt mindvégig. Az új fiújáról, meg hogy milyen boldog most már. Az már egyáltalán nem érdekelte, hogy velem mi van, vagy hogy mennyire vagyok boldogtalan. Ez egy kicsit furcsa volt.

– Azt mondta, elvisz Floridába – mondta Julcsi. – *Floridába!* Valami amerikai rokonainak van ott nyaralója, és akármikor használhatja. Rengeteg pénze van. Meg egy Priusa.

– Jaj – mondtam. – Mit csinált?

Julcsi a szemét forgatta.

– Az egy ilyen hibrid autó. Nagyon *fenszi*, ahogy ő mondja.

Erre nevetgélt egy kicsit, mintha ez egy kifejezetten vidám nap lenne. Úgy tűnik, tényleg gyorsan elfeledkeztünk Tibi bácsiról.

– Szóval megy a víz alatt, vagy hogy mentek Floridába?

– Ne butáskodj már – legyintett Julcsi. – Kiveszem a szabadságot, amúgy is felhalmoztam sokat az utóbbi években. Még Margit is örült a tervemnek.

– Elmondtad neki? Mikor veszed ki?

– Hát... – Julcsi közelebb hajolt. – Már jövő héten.

Szóval teljesen egyedül maradok, gondoltam. Mármint senki olyan nem marad a könyvtárban, aki hozzám szokott szólni. Margitot leszámítva. Bár talán jön még valami gyakornok, helyettesíteni. Talán egy egyetemista.

Nem tetszett ez a felállás.

Végül elváltunk. Hát Julcsi is új életet kezdett. Úgy tűnt, mostanában mindenki jobb létre szenderült, vagy jobb létre ébredt.

Én meg maradtam az, aki voltam.

Ahogy leszálltam a buszról, és hazafelé mentem, azokat a szavakat gyűjtöttem össze gondolatban, amik tetszenek. Frappé. Tutti-frutti. Rastog. Pille. Kúp. Honda. Turbékol.

Diszkrepancia.

A gyomromba szinte úgy robbant be a fájdalom. Beleszaladtam közben Dancsó öklébe.

Nem volt időm még meghátrálni sem, mert megragadott és odaszorított a falhoz.

– Nézzenek oda, a kis szarkupac! – mondta. (Amúgy ez se rossz szó. Szarkupac. Tényleg nem rossz. Nem néztem volna ki belőle.) – Akárhányszor csak látlak majd, ezután kapsz egy ilyet, örülsz? He?

Azzal még egyet lökött rajtam, és továbbment.

A zakóm meg közben tiszta falas lett.

Néztem Dancsó után, de nagyon gyorsan eltűnt. Gondolom, megjedte a saját kérdésétől, mert nem akarta megvárni a válaszomat.

Amikor hazaértem, felhívtam a szüleimet, de nem vették fel.

Aztán arra gondoltam, felhívom Patrikot, de ő sem vette fel.

Végül is felhívtam a bibliakörös telefonszámot, és Imre felvette. Bemutatkoztam neki, és elmondtam, hogy pár hete találkoztunk.

– Á, igen, emlékszem rád – mondta. – Hogyhogy nem jöttél többször?

– Nem is tudom – feleltem. – Most egy kicsit össze vagyok zavarodva. Talán csak szükségem lenne valamiféle társaságra, bár sose érzem jól magam társaságban. Előfordul az ilyesmi?

Csend fogadta a kérdésemet. Kicsit később válaszolt.

– Ó igen. Előfordul. De tudok valami jót, ha érdekel.

– Igazán?

– Ivett egy nagyszerű zenekarban játszik. Van egy szabadtéri fesztivál most, ott lépnek fel. Ha érdekel, gyere el, néhányan ott leszünk. Én nem sokáig, de a többiek közül... hát szerintem ott lesz mindenki. Ivett biztosan örülne, ha meghallgatnád.

– Nagyszerű ötlet, köszönöm.

Igazából hazudtam, nem is volt nagyszerű ötlet. Csak éppen nem tudtam magammal mit kezdeni.

Imre elmondta a részleteket, én meg nagyon óvatosan körülnéztem ezúttal, hogy nehogy összefussak Dancsóval.

Maga a fesztivál eléggé szegényes volt: apró sátrakban süteményeket meg borokat lehetett venni, az utcai árusoknál pedig mindenféle gyöngyök, pörgettyűk és babák sorakoztak.

Nagyon messze kellett utaznom, a város egy zöldebbik felébe, a színpadot pedig már-már az erdő szélénél állították fel.

Ott találkoztam Zoltánnal, Imrével és Dórával.

– Elszakadt egy húr Ivett gitárján – mondta Dóra. – Most nem tudom, hova ment.

És itt, akárcsak a húr, a beszélgetésünk is elszakadt.

Csak álltunk ott, és nézelődtünk, ahogy a szél egyre jobban fúj.

Végül Imre az órájára pillantott, azt mondta, hogy úgy néz ki, nem tudja megvárni Ivették produkcióját, és lelépett. Dóra és Zoltán

egymással kezdtek beszélgetni, és én ugyanolyan egyedül maradtam, mintha otthon ültem volna.

Végül is az történt, hogy inkább elsétáltam onnan körülnézni, ha már ott vagyok. A magányos emberek általában azzal ütik el az idejüket, hogy cigarettáznak, de szerintem a vattacukor sokkal finomabb a cigarettánál, úgyhogy inkább azt vettem.

Úgy tűnt, ebbe a bibliakörös társaságba nem igazán tudtam beilleszkedni. Annyira furcsa, hogy nekik van valami közös tudásuk, valami közös emlékezetük, nekem meg nincs. Minden nyitott közösség ilyen lehet? Belép valaki, és csak pislog a közös viccekre, anekdotákra, a közös nyelvre?

Megborzongtam.

Talán tényleg ez a helyzet. Lemaradtam. A világ szaladt mellettem. Mint egy lekéssett vonat.

Miután jól összeragadtam a vattacukortól, visszasétáltam a színpadhoz, ahol Ivették együttese már összeállt. Mindenféle fura csörgős, kerepelős, billentyűs és fúvós hozzátette a magáét. Ivett énekelt és gitározott.

Értelemszerűen Jézusról, meg valamiféle napsütésről és melegségről.

A dal közepén eleredt az eső.

Először csak csepegett, nem zavartatta magát senki. Aztán kinyíltak az esernyők (ami nekem nem volt), végül a hallgatóság jó része elhagyta a helyszínt.

Én még akkor is ott álltam, amikor annyira esett, hogy már az együttes is menekülni kényszerült.

Olyan lehettem, mint valami nagyon menő rosszfiú egy filmben.

Végül elsétáltam a buszmegállóig és inkább hazamentem, ma már másodszor.

Otthon nem éreztem valami jól magam, nem is akartam enni.

Sajtos tallért azért rágcáltam, de semmi komolyabbat.

Végül is odamentem az ágyhoz, belefeküdtem, és nagyon-nagyon sokáig csak bámultam a plafont és nem gondoltam semmire.

Elaludni csak sokára sikerült, de akkor sem éreztem úgy, hogy olyan nagyon jó napom lett volna, és nem csak Tibi bácsi miatt.

Így múlt el a vasárnap.

8.

A következő hétfőn elhatároztam, hogy végre kipróbálom az öngyilkosságot.

Nem kellett dolgozni menni valamilyen ünnep miatt, szóval volt rá időm, hogy megtervezsem, és végrehajtsam, akár egy nagyon fifikás csínytevést. Hogy mégis miért döntöttem így, ennek sok oka van, de leginkább az, hogy nem volt jobb dolgom, meg pillanatnyilag amúgy sem kellett senkinek másra.

Megnéztem az interneten, hogyan szokták csinálni, meg hogy melyik módszer mellett milyen érvek vannak, de mindig ilyeneket kérdeztek a megfelelő helyeken, hogy melyik a legfájdalommentesebb, meg leggyorsabb.

Végül is annyira mindegy, ha ugyanaz a végeredmény.

Azzal kezdtem a napot, hogy délben keltem, aztán meg felhívtam a szüleimet. Végre valaki felvette. Apám volt az.

– Fiam? – szólt bele a telefonba. – Na mi van, fiam?

– Semmi – mondtam. Aztán eszembe jutott: – Hát, csak annyi, hogy megkérdezzem, jól vagytok-e.

– Jó vagyunk, ja. Kell valami?

– Mindenem megvan – válaszoltam. – Történt valami érdekes?

– Nem, fiam. Eszel rendesen?

– Persze.

Egy kicsit csendben maradtunk. Aztán megkérdeztem:

- Anya?
- Azt mondja, üdvözl.
- Nézi a tévét, mi?
- Ja. – Apám megköszörülte a torkát. – Hát akkor...
- Igen, hát...
- Jóvan. Legyél jó. Szervusz.

Nem várta meg, míg én is elköszönök. Tulajdonképpen megérttem. Nem is tudom, mi mást mondhattunk volna még egymásnak.

Végül is meggyőztem magam, hogy annyira nagyon nekik sem fogok hiányozni.

Kimentem a konyhába. Elővettem a kenyérszeletelő késeket.

Kirakosgattam őket egyesével az asztalra, és leültem melléjük. Nézem őket. Egyik sem volt kifejezetten előnyösebb a másikinál. Szóval, miért választanám az egyiket és nem mondjuk a másikat?

Erre elszomorodtam. Ha kiválasztom az egyiket, a többiek annyira csalódottak lesznek.

Megráztam a fejemet, és szépen visszapakoltam mindent a fiókba.

Mégsem akartam, hogy kijöjjön belőlem a lé.

Körülnéztem az egész lakásban, miféle mérgező anyagokat tudok összeszedni. Aztán a hűtőben megakadtam, mert rájöttem, hogy még mennyi minden van benne. Csak nem hagyhatom így itt őket.

Főleg a sajtkrémet nem, mert az hamar megromlik. Elővettem hát megint egy kést, és levágtam két szelet kenyeret. Rákentem az összes sajtkrémet, beletettem az összes szalámit, kiöntöttem az összes tejet (de abból inkább kakaót csináltam), és egy jó nagyot ettem.

Akkor meg túl tele voltam ahhoz, hogy bármit is csináljak, úgyhogy inkább elkezdtem nézegetni a fecnigyűjteményemet.

Egész nagy lett, szinte betelt a füzetem, amibe a telefonszámokat ragasztgattam.

Arra gondoltam, fel kellene hívnom valakit.

Letettem magam elé hát a gyűjteményt, de nem bírtam átlapozni. Az ujjaimmal az asztallapon doboltam.

Aztán végül is elővettem a mobiltelefonomat, és felhívtam az első számot, ami előttem volt.

Nem vette fel.

Úgy gondoltam, inkább mégiscsak meg kéne ölnöm magam. Aztán eszembe jutott, milyen halálosan fojtogató volt a temetésen nyakken-dőben lenni.

Arra a következtetésre jutottam, hogy fel kell akasztanom magam.

Átgondoltam, hogy van-e kötél itthon, vagy valami hasonló, vagy valami, amire rá lehet kötni, és akkor rájöttem, hogy ez elég nehéz lesz, ráadásul ahhoz is fel kellene most kelni, ha időben össze akarok készíteni mindent.

Kezdett ez az öngyilkosság-dolog elég unalmas lenni.

Aztán megszólalt a telefonom.

Egy ideig nem vettem fel, mert annyira mókás dallamot sikerült be-állítanom rajta, hogy mindig jó hallgatni.

Végül felvettem.

– Erről a számról kerestek – szólt bele egy idős hangú nő.

– Hát, akkor valószínűleg én voltam.

– Kit keres?

Erre nem tudtam a választ. Ránéztem a hirdetésre.

– Azt hiszem, az elveszett corgi kutyával kapcsolatban tett ki egy hirdetést.

– Ó igen. Az már elég régen volt.

– Nos, azt hiszem, megtaláltam.

Egy rövid időre elhallgatott a nő.

– Szerintem másik kutya lehet, mert a miénk megkerült. Jaj, azért nagyon kedves magától, hogy hívott, de sajnos már elrendeződött az ügy.

– Sajnos.

– Mármint nem sajnós! – nevetgélt tovább a nő. – És tényleg talált még egy ugyanolyan kutyát?

Nyeltem egyet.

– Hát... na jó, hazudtam. Nem is találtam meg egy kutyát sem.

– Akkor... nem értem. Maga most telefonbetyárkodik?

– Igazából... gyűjtöm az ilyen hirdetéses telefonszámokat, aztán mivel az ismerőseim nem nagyon foglalkoznak velem már egy ideje, gondoltam felhívok valakit.

Valamiféle kaparászás volt a telefonban. Talán áttette egyik kezéből a másikra.

– Ez azért eléggé bizarr, nem gondolja?

– Az még bizarrabb, hogy ma öngyilkos akarok lenni. Lenne esetleg valamiféle tippje arra, hogy hogyan kéne hozzálátnom?

– De tréfás valaki! – csattant fel a nő. – Ugorjon le a tizedikről! És legalább nem hívogat másokat ilyen hülyeséggel!

Ezzel letette. Leraktam magam elé a telefont az asztalra.

Az se egy rossz módszer, gondoltam. Nem is kell túlságosan sokat mozogni, csak fel kell liftezni, a tetőtéri ajtó meg mindig nyitva van.

Elkezdtem összepakolni, elmosogatni. Körülnéztem a lakásban, minden viszonylag rendben volt. A könyvtári könyveket visszavittem, a csapok sem csöpögtek, az ágyamat is többé-kevésbé sikerült rendbe raknom.

Indulhatok a tizedikre, gondoltam.

Aztán amikor az ajtóhoz értem, eszembe jutott, hogy bezártam az ajtót, a kulcsot meg az asztalra tettem.

Amikor a kulcsért nyúltam, a telefonom szólalt meg.

Megint az a szám.

Felvettem.

– Egyet mondjon meg, fiatalember – szólalt meg halkán a nő. – Komolyan gondolta az előbbit?

– Mármint...

- Hogy öngyilkos akar lenni.
 - Ja, azt igen. Épp most megyek a tizedikre.
- A nő tétovázott.
- Nem tűnik túl komolynak.
 - Igazából nem olyan nagy dolog – mondtam neki. – Elolvastam ezt a sok véleményt arról, hogy mi értelme élni, de hát egyik sem adott választ. De hát annyira érdekel, mi történik majd. Annyi unalmas meg üres évet meg nincs most kedvem várni.
 - De hát ez... annyira szörnyű felfogás!
- Elgondolkodtam.
- Tényleg?
 - *Iiiigen*. Hát honnan veszi azt, hogy unalmas, meg üres évek jönnek? Vállat vontam. Persze nem láthatta.
 - Eddig se volt valami érdekes.
 - Csak van valami az életben, amit szeret... ami még mozgatja.
 - Szeretem a sajtot! – mondtam neki büszkén és őszintén.
 - És azt mondja meg akkor nekem, hogy hányféle sajtot evett már az életében!?
- Szinte rám kiabált. Megijedtem tőle. Meg a kérdéstől is.
- Hát... Medvét, meg trappistát, asszem – mondtam. – Meg amit a pizzára raknak.
 - Mozzarella-nak hívják, drága. És mi a helyzet a gorgonzolával? A cheddarral? Vagy a parmezán, az ementáli, vagy a gouda?
- Elbizonytalanodtam.
- Ismerem még a kinyomósat is – mondtam. – Bár gondolom, ez még kevés.
 - Hát igen! De abból a kevésből...mindegyik jó, igaz?
- Belegondoltam nagyon.
- Igaz.
 - Akkor meg kezdjen el pénzt gyűjteni, vegyen meg annyiféle sajtot, amennyit tud a helyi boltban, aztán meg ha ott elfogytak, utazzon

el! Angliába, Franciaországba, Olaszországba. Annyi jó sajt van még, amit ki kell próbálnia! *Evelt már sajtortót?*

Erre teljesen elszédültem. Torta sajtból?

– Na jó – motyogtam. – Jobb érveket még senki nem mondott nekem eddig.

– Hogy mondja?

– Igaza van, tényleg szeretnék még sokféle sajtot enni. Meg sok helyre elmenni. Bár sokáig tart a pénzt összegyűjteni.

Szerintem itt a nő vont vállat. Persze nem láthattam.

– Ráér, nem? – kérdezte.

– Végül is – feleltem. – Csak most kicsit tele vagyok.

– Na.

Kicsit csend volt közöttünk.

– Nem lesz öngyilkos?

Megráztam a fejemet. Aztán rájöttem, hogy ezt nem látta, ezért ki is mondtam:

– Nem leszek. Végül is az annyira fárasztó egy tevékenység, most meg inkább a legjobb lenne ledőlni. Meg vizet inni, mert szomjas is vagyok. Gondoljon bele, ha esés közben az ötödik emeletnél jut eszembe, hogy szomjas vagyok.

Valamiféle köhögésszerű hangot adott erre.

– Biztosan minden rendben lesz? – kérdezte aztán.

– Szerintem... igen. Tényleg elment tőle a kedvem.

– Aztán nekem ne viccelődjön ilyesmivel telefonban, mert lehet, hogy mások magára hívják a rendőrséget. Lehet, nekem is ezt kellett volna tennem, de azért énvelem lehet alkudni.

– Nagyon kedves, köszönöm szépen.

Valami morajlásra lettem figyelmes, kintről. Talán valaki elkezdett fűnyírozni. Bár errefelé nincs is olyan sok fű.

– Akkor minden jól! – mondta a nő.

Elköszöntünk egymástól, persze előtte megköszöntem, hogy megváltoztatta a napi programomat, aztán letettem a telefont.

A morajlásnak közben egyre hatalmasabb hangja lett. Mint a mosógép. Morajlásból robajlás lett, ahogy a költők mondanák.

Aztán az ablaküvegek kezdtek rezegni. Persze, úgy éreztem, az egész világ rezeg, mint egy mobiltelefon. Csak persze nem olyan szakaszosan.

A robajlás egyre hangosabb lett, én meg el nem tudtam képzelni, mi lehet az. Az ablakhoz mentem, hogy kinézzek.

Egy ideig semmi nem történt. Csak ráztam a fejem erre.

Aztán egy repülőgép zuhant le a szemem előtt, és hatalmas hangzavarral letarolt egy nem túl távoli, tíz emeletes épületet. Meg még ki tudja, mit.

Kimentem a konyhába egy pohár vízért, mert még mindig szomjas voltam, és azzal tértem vissza az ablakhoz.

A nagy zajongás szerencsére elhallgatott (bár az is lehetséges, hogy a hallásom is egy kicsit szünetelt). Nőtt a füst, a város pedig egészen élénk életre kelt.

Hamarosan jöttek a szirénák, a sikoltozó emberek, az összes ablakból kihajoltak a fejek, meg annyi minden történt, nem is tudtam követni. Innen nézve olyan volt a zuhanás, mint amikor egyszer egyetemista koromban elmentünk Renivel Budapestre, az IMAX 3D moziba.

Azt kezdtem nézni, hogy milyen messze is csapódott be. Hát nem túl messze. Az érkezési szögből ítélve az is csoda, hogy nem karcolta meg a mi épületünk tetejét a repülő.

Tulajdonképpen, töprengtem, majdnem erre az épületre zuhant rá. Egészen kevés kellett volna csak hozzá.

Sóhajtottam.

Micsoda mozgalmas és kimerítő egy nap, még így is, hogy nem kellett elmennem dolgozni. Végül odasétáltam az ágyamhoz, és lefeküdtem.

Mielőtt elaludtam, Patrikra gondoltam, Renire, meg Noémire... de főleg Julcsira és Tibi bácsira. Na ők ketten aztán biztos nem láthatták ezt az egészet. A többiek se ilyen közelről.

Elmosolyodtam. Jó érzés volt. Nem tudom megmondani biztosan, de szerintem így aludtam el. Egy nagy mosollyal a számon.

Így múlt el a hétfő.

A NYOLCADIK NAPON

9.

Könyvtáros vagyok. Még mindig.

Felvettek egy új könyvtárba, mert az előzőről elmentem. Vagyis csak szabadságra, de írta a Margit, hogy annyira nem is fontos visszamennem, szóval inkább nem mentem.

Erről beszéltem, amikor Karesz rákérdezett.

– Mármint ezt most miért?

Ránéztem.

– Mármint melyiket most miért?

– Hogy érted, hogy csak úgy azt mondta, hogy nem fontos visszamenned?

– Ja hogy az. Kicsit talán tovább maradtam szabadságon, mint kellene.

Lecsapott egy Entert.

– Aha. Mennyivel?

– Huszonnégy nappal.

Bólintott, azt hiszem, utánaszámolt, hogy az mennyi. Szerintem nagyon ért a számításokhoz. Karesznek hívják, ő a rendszergazda. Még meg kell szoknom, meg neki is meg kell szoknia engem.

Karesz az alagsorban lakik, és a falát teleragasztotta videojátékok meg nők plakátjaival.

Nyomtatójából kibújt egy papír.

– Szóval, ez a tiéd – mondta. – Ezzel jelentkezel be, ez a jelszavad.

Ránéztem a jelszavamra.

reTard8

Bólintottam.

– Akkor én ezt most beleírom a számítógépembe.

Elhallgattunk. Aztán bólintottam, mintha elismerném Karesz munkáját. És megfordultam és kimentem.

Sok dolog járt a fejemben, főleg mert hétfő volt, a második hétfőm egy fővárosi egyetemi könyvtárban. Az előző munkahelyem nem a fővárosban volt, hanem nagyon messze onnan, de csak azért tartom fontosnak ezt megemlíteni, mert azt mondták sokan, hogy kihagyok dolgokat, meg nem mondok el semmit, meg úgy általában véve nem is beszélek.

A munka, amelyet megkaptam, olvasószolgálati munka, de igazából ugyanúgy mindent kell csinálni, amit akkor kellett, amikor még gyakornok voltam állítólag.

Szóval kiültem, végre saját jelszóval bejelentkeztem, és jöttek az olvasók, és pitty: vonalkód, pitty-pitty: nem húztam le a mágnescsíkot és megszólal a riasztó, ilyesmi.

Alig vártam, hogy haza mehessek az albérletbe, meg hogy találkozak Julcsival, aki azt mondta, hogy rendben, találkozzunk. Meg hogy nálam alhat-e. Nem egészen hangsúlyozta, hogy ez kérdés, vagy kijelentés, szóval még az is lehet, hogy egy szobában alszunk, mert csak egy szobám van.

– Elnézést! – szólt rám egy egyetemista lány.

Felugrottam, mintha megijedtem volna, mert meg is ijedtem.

– Igen?

– Nem tudod, nekem melyik könyv kell?

Kinyitottam a számat, de nem jött ki hang rajta, ezért csak megráztam a fejemet. Nem gondoltam volna, hogy látnoki képességeket is elvárnak egy könyvtárosi állásnál, ezért egy kicsit elszégyelltem magam.

– Egy olyan nagy zöld – próbált segíteni a lány.

Becsuktam a számat.

– Hát legalább százezer könyv van itt, biztosan találsz zöldet is, ha olyan kell – feleltem. – A világ összes színe megvan.

A lány elpirult, meg mondani akart valamit, de csak annyit hallottam, hogy izé, közgazdaságtan.

- Esetleg: pontos címe és szerzője?
- Fú nem tudom... Garai, Garasi... vagy Falvai?

Mutatóujjammal türelmetlenül piszkálgattam a Ctrl billentyűt. Úgy éreztem, ma nem vagyok alkalmas erre a munkára, annyi minden járt a fejemben.

- Meg tudod nézni a katalógusban ott a gépeknél – mutattam.
- Ja, jó köszi.

Valamit még motyogott, meg én is motyogtam rá, és úgy el-elmegegyetett onnan. Akkor láttam meg, hogy ott áll mögötte az igazgató, aki úgy rám kiáltott, hogy *jó reggelt!*, hogy megint megjedtem.

Dr. Weidenberg Péternek hívták; fekete zakót, nyakkendőt meg bajszt hordott, és állandóan úgy vigyorgott, hogy látni lehessen az ingefehér fogsorát. Meg sárga inge is volt.

Odajött hozzám.

- Na, megy a munka, mendegél?

Aztán nevetett, mintha nagy viccet mesélt volna. Ezt szokta.

Bejött mögém, ránézett a monitoromra, hogy a könyvtári izé van-e a képen, és nem a Facebook, meg a Twitter, vagy miket szoktak még nézegetni ott mellettem. De hát én nem szoktam nézegetni.

- Aha, aha, nem volt gond, nem volt gond eddig?

Odafordultam hozzá, és azt mondtam:

- Nem volt gond.

Még mindig vigyorgott, amikor megfogta a vállamat, és elkezdte masszírozni.

– Jól van, jól van, jó gyerek vagy te, megleszünk jól. Csak hát mosolyogni, meg mindig, aktívan, felajánlani mindenkinek a segítséget.

- Felajánlom.
 - Ez itt a frontvonal. Itt kell a jó arcunkat mutatni.
 - Igyekszem.
- Kézét az arcához emelte, mintha egy tál süteményt tartana.
- Mosollyal!

És minden fogát megmutatta, mintha fogorvos lennék. Én is utánoztam. Elengedte a vállamat, de azért még egyszer megpaskolta. Biccentett, és arrébb ment valaki máshoz, hogy *ááá jó napot!*

Majdnem megkönnyebbülten sóhajtottam, amikor lezútyant mellettem a helyére Zsófi. Neki is volt fekete a hajában, mint a főnöknek, csak neki hosszabb volt, meg piros csíkokkal. Mint a rulett.

– Csá – mondta. – Hát bocs hogy itt hagytalak egyedül, de már kurvára ki kellett mennem egy cigire, nagyon cigiszagom van, baszki, remélem, nem szól be a Péter, állandóan csak faszködik.

– Na igen – mondtam.

Pedig nem is gondoltam úgy, csak megszoktam, hogy mindenkivel egyetértsek, mert akkor nem mondják azt, hogy fura vagyok. Ennek köszönhetően már mindenkit szerettem és utáltam is szóban, és már nem tudtam követni, mi az igazság, mert igazából senki nem is érdekelt engem, csak az, hogy hazamehessek. Az élet, mint rájöttem, olyan valóságok metszete, amelyek nem is valóságosak.

– De te figyelj, neked van amúgy csajod? – kérdezte Zsófi.

– Ö... hát most nem igazán.

– Aha. Nem azért kérde.

– Persze. – Fogalmam sem volt, mi az a nem az, amiért kérdi.

– Csak keveset mondasz magadról. Itt vagy egy hete, és azt se tudom, mi a faszi van. Most vagyunk itt kint először együtt, nem?

– Hát persze.

– Mit hát persze, múlt kedden is én voltam itt.

– Ja igen.

– Már a tököm tele van ezzel a nappal. Ezek a rohadék egyetemisták. A legszívesebben kinyírnám magam.

– Na, az jó, én már voltam egyszer öngyilkos.

Erre nagyon rám nézett.

– Mi a faszi?

– Vagyis, csak akartam, de aztán... nem is tudom, nem voltak jók a körülmények. Aztán meguntam, és mégse csináltam.

Valami igazán érdekeset mondhattam, mert nagyon megörült neki.

– Ne bassz, tényleg? – Közelebb hajolt, de előtte körülnézett. – Na mesélj... de ezt azért ne nagyon hangoztasd, mert a végén azt hiszik, hogy... na. Hogy volt?

– Hát csak... nem tudom, nincs nagyon kedvem beszélni róla. Könyvtáros voltam, és minden nap ugyanaz volt.

– Mert most nem?

– Na jó, de.

Erre bólogatott.

– Király. Te figyelj, ha gondolod, kell egy pszichológus, az unokatesóm most végez valamikor, ha gondolod, megadom a számát, biztos mindketten tudjátok hasznosítani a dolgot.

– Nem is tudom, mostanában nem vagyok kíváncsi az ilyesmire – mondtam.

– Aha... hát, durva. Mármint, ki megy könyvtárosnak, mi? Jézusom. Legyintett, mintha már mindegy lenne. Lehet, az is.

Ekkor megláttam a képernyőn valami rendellenességet, takaros kis Windows-alapú ablakban.

– Nem megy az Aleph – mondta Zsófi.

– Nekem sem.

És akármit próbálkoztam, nem ment. Felhívtam a Kareszt. Takaros kis belső hálózatos telefonrendszerünk volt, és csak odaszóltunk a másinak, mint a Star Trekben.

Nyolc perccel később meg is érkezett, lazán ránézett a képernyőre, aztán lazán kattintgatott valamit. Aztán felegyenesedett és zsebre tett kézzel megkérdezte:

– Rebootoltad már?

– Tessék?

– Toltatok egy rebootot?

Zsófi a szemét forgatta, én meg a vállamat vontam.

Karesz felénk biccentett.

– Nyomjatok egy rebootot!

És ezzel tovább is ment, csinálni, amit szokott, amikor nem csinál semmit. Mi pedig nyomtunk egy rebootot, vagyis csak újraindítottuk a számítógépet.

Azzal meg is javult. Karesz informatikai tudása bámulatos volt.

Aztán teltek az órák, Zsófi közben agresszív arccal olvasott egy nagyon tanulságos című könyvet (*Hogyan csábítsuk el a könyvtáros kisasszonyt?*), és amikor senki nem volt a közelben, azt mondogatta: *mekkora fasság!*

Végül bevágta a visszahozott könyvek közé, és ezzel elfelejtette az ügyet. Vagy a történetet. Péter mindig így mondja: akkor el is felejt-hetjük a történetet, meg arról szól a történet, meg össze kell hozni még több pénzt a történetre.

Pedig életemben nem láttam nála könyvet.

Végül jött a nyugalom. Amikor kimehetek a könyvtárból.

Mert mostanában kezdtem úgy érezni, hogy a könyvtárassággal együtt már túl sok mindenre kell figyelni, és hiába ez fizet, mégis ez zavar a legjobban.

Beültem az autómba, mert vettem egy autót, de csak olyan kicsit. Elmentem Julcsiért a pályaudvarra.

Közben eleredt az eső.

Azon gondolkodtam, hogy micsoda visszatérés ez. Mármint, hogy újra találkozom Julcsival. Eleinte nem akart, mert hogy drága az út. Aztán bejelentették, hogy lesz ez a konferencia, ahova én is mehetek, meg Julcsi is, még fizetik is neki.

És így már belement.

Hát ezzel kezdődik az újjászületésem nyolc napja, töprengtem. Egy régi ismerőssel. Kicsit bonyolult dolog, hogy mit is akarok csinálni ezekkel a napokkal, de minden Julcsival kezdődik. Ő az első.

Amikor leszállt a vonatról, egyből megláttam, mert az első kocsin utazott.

Beszaladt a fedett rész alá, ahol én vártam. Egy ideig csak néztük egymást, aztán megölelt. Meg mindenfélét fecsegett hozzá, hogy milyen régen volt, meg hogy vagyok, meg ilyenek. Különösebben nem jutottam szóhoz.

– Jézusom! Hány éve is?

– Háromnegyed?

Julcsi kidugta a nyelvét.

– Nekem többnek tűnt. Hová megyünk?

– Én kávézni.

– Ilyenkor? – Aztán legyintett. – Tudod mit? Nekem is jól jön. Mindjárt összeesek.

Elmentünk a Starbucksba, és meghívtam a Julcsit meg magamat egy-egy Frappuccinóra, amolyan igazira. Ez volt az első alkalom, hogy beültem ide, aztán rájöttem, hogy ez is lesz az utolsó, ha a továbbiakban is akarok még pénzt tartalékolni. Hiába adtam el a lakásomat és költöztem albérletbe, nem nagyon figyeltem, mire költök.

– Látom, nagyon jól megy neked – legyezgette magát Julcsi. – Saját autó, elmész nyaralni, ráadásul milyen jó munkahelyet találsz utána... és Starbucks! Te aztán tudsz élni!

– Ha már meghalni nem tudok...

Erre Julcsi nevetett, de nem tudtam, miért. Kavargattam a kávé, hogy tovább tartson és javuljon az ár/érték aránya. Aztán felvettem neki az egyik problémát, ami mostanában foglalkoztatott.

– Szóval, milyen lenne a tökéletes utolsó napod? Ha tudnád, hogy az az utolsó. Mit ennél utoljára, milyen filmet néznél meg... ilyesmi.

– Látom, még mindig nagyon filozofikus vagy... – somolygott Julcsi. Vagy mosolygott, még el kell döntenem.

– Sosem voltam igazán filozofikus. De most van valami, amit felvázoltam a következő nyolc napra, és egy kicsit ahhoz is köze van, hogy milyen számomra a tökéletes hét. Vagy nyolc.

– Ebből én most nem sokat értek. De biztos.
– Ez egy amolyan spirituális izé, amit Patrik mondott. – Itt megakadtam, mert tudtam, hogy ezzel nem magyarázok meg mindent.
– Nekem ez a tökéletes nyolc-napos periódus azzal kezdődött, hogy végre újra találkoztunk. Ennyi egyelőre biztos.

– Hát ez nagyon édes. És mi lesz a többi nap?

– Azt hiszem, nem kellene róla beszélnem, hátha nem jön össze.

Julcsi néhány pillanatig nem válaszolt.

– Ugye tudod, hogy most nincs senkim? – kérdezte váratlanul.

– Nem tudom. Tudjam? – Összezavarodtam. – Mi van a floridás... emberrel?

– Nem jött össze. Túl gazdag volt nekem, azt hiszem. A pénz megfertőzi a lelket. Nem éreztem jól magam a társaságában.

– Akkor talán nem jöttünk jó helyre – mondtam.

Julcsi kacsintott.

– Ennyi még belefér.

Egy ideig még beszélgettünk, amire végre meg mertem kérdezni:

– Tehát, nálam fogsz aludni.

Julcsi elpirult, majd megrázta a fejét.

– Nem, az a helyzet, hogy megkértem az egyik volt osztálytársamat, akit szintén régóta nem láttam. Édes lány, ő is most szakított a fiújával, és...

– Értem.

– Ugye nem haragszol?

Megérintette a karomat, és láttam rajta, hogy tényleg komolyan aggódik, hogy haragszom-e, pedig nem tudtam, miért kéne haragudnom.

– Kicsi amúgy is az albrélet, nehezen férnénk be ketten... szinte egy ágyon kellene aludnunk, amit meg gondolom nem akarsz.

Erre nem válaszolt, csak a haját tekergette, meg vigyorgott és lehajtott a fejét, úgy nézett rám felfelé. Egy kicsit megijedtem tőle, mert eszembe jutott róla az az ördögűzős film, amit a múltkor néztem a tévében.

– Szerintem le kellene feküdnünk – mondtam.
– Na ja, na ja! – mondta Julcsi még szélesebb vigyorral. – Álmos vagy, mi?

Megdörzsöltem a szememet.

– Valahogy úgy. A kávétól egy kicsit mindig ilyen leszek.

Elvittem őt a barátnője lakásáig, ami azon a múzeumos-antikváriumos nagy úton van, és ott elbúcsúztunk. Én meg mentem haza az albérletembe. Az meg az Oktogonon van.

A liftben egyedül voltam, de a folyosón kerülgetnem kellett az embereket, mire odaértem az én ajtómhöz.

Először rossz kulcsot dugtam be a lyukba, aztán meg a jót. Egy kicsit össze voltam zavarva Julcsi miatt.

Azt hiszem, még ha nem is gondoltam rá, sokat gondoltam rá.

Amikor körülnéztem a kicsi lakásban, folyamatosan az járt a fejemben, hogy mennyi mindent meg akarok neki mutatni, meg el akarok neki mondani. Arról, hogy merre jártam, meg hogy miket gyűjtök, meg ilyesmi.

Valószínűleg fel kell majd hívnom ide, hozzám.

Ez a gondolat aztán nyugalommal és elégedettséggel töltött el.

Ettem még egy kis sajtot, zuhanyoztam, megittam még egy instant-kávé, beállítottam az ébresztőt, és úgy döntöttem, vége a napnak.

Mielőtt lefeküdtem, kihúztam az íróasztalom fiókját, és kivettem belőle a papírfecnit, amire felírtam a Patrik-féle rituálé sorait:

Az első napon találkoznom kell egy régi ismerőssel.

A második napon tanulnom kell valami újat.

A harmadik napon le kell mondanom valamiről.

A negyedik napon meg kell ismernem valakit.

A ötödik napon megszámlálom a terheimet.

A hatodik napon megfelezem a terheimet.

A hetedik napon befejezek valamit.

A nyolcadik napon új életet kezdek.

Nem reméltem ettől az egésztől túl sokat, de úgy gondoltam, ha képes vagyok végigmenni a lépéseken, valami érdekes fog történni velem, közben, vagy a legvégén. Vagy talán mégsem. Patriknak állítólag bejött.

Sóhajtottam. Kicsit furcsa volt Julcsit úgy kezelnem, hogy egy lista egyik pontja legyen, de azért fogtam egy tollat és kipipáltam. Végül is nem jött ki rosszul, meg jó napom is volt, így a végére.

Visszatettem a fiókba a papírt, és lefeküdtem. Véget ért az újjászülésem felé vezető út első napja.

Ahogy Karesz mondaná: tolok egy *rebootot*.

10.

Másnap Julcsival elmentünk a konferenciára.

Annyi haszna volt, hogy nem kellett dolgozni menni. Igaz, ezt is dolgozásnak lehet nevezni, mert nem tudtam nagyon mit csinálni. Az előadásokat alig értettem, vagy nem érdekelték.

De legalább volt egy csomó sajtos szendvics meg sütemény, amelyekből szünetekben jóllaktam.

Az egyik ilyen szünet alkalmából odajött egy nő. Kicsit zavart, mert úgy nézett ki, mint amire gondolunk, amikor azt mondják, hogy könyvtáros, rövid hajjal meg szemüveggel meg minden. Meglehetősen reszelős hangon szólalt meg, és olyan volt, mint egy kedveskedő tanító néni, aki arra vár, hogy jól összeszidjon.

- Az egyetemi könyvtárban az új fiú, igaz?
- Nem is tudom, ennek a szónak többféle...
- Már találkoztunk. Én vittem fel egyszer a könyvtárköziket.
- Ja, tényleg.
- Nem értettem a nevét...
- Nem is mondtam.

Julcsi megbökött, majd kacarászva előretolakodta magát kinyújtott kézzel. Bemutatkozott, majd bemutatott engem is.

– Tudja, nem nagyon szereti elmondani a nevét – nevetgélt tovább.

– Jaj, hát ne legyen már ennyire szégyellős – mosolygott a néni. Akit amúgy valamilyen Sárának hívnak, nem figyeltem. – A nevünkben hatalom van, amolyan stabilitás, tudja?

Pont ezért nem akartam csak úgy odabillenteni mindenkinek, de nem szóltam, csak bólogattam.

– Aztán mi a véleménye ezekről az új RFID-rendszerekről? Hallom, maguknál... a mindenségit, tegeződjünk. Tegeződhetünk? Na, nálatok már ez működik, ha jól hallom.

– Nem igazán használjuk – vontam vállat.

Ránéztem az asztalra mellettünk, megláttam egy hatlapost, és be-raktam a számba. Az a kedvenc süteményem.

Sára néni megigazgatta a szemüvegét.

– Figyelj. Az a hülye igazgatótok... már ha megbocsátasz... állandóan elszívja mindenkitől a pályázati pénzeket. Aztán olyan dolgokra költ, ami semmire sem jó. Én nem értem ezt az egész rendszert itt, tiszta agyrém, ami van.

Aztán Julcsival belementek ebbe az agyrém-témába, amiben pénzek, rektorok, uniós pályázatok, a kormány, a minisztérium, meg egy csomó ilyen szó szerepelt, amihez nem nagyon tudtam hozzászólni. Látszólag nem is baj, mert nagyon felhúzták magukat olyan dolgokon, amelyek nem voltak megfogható közelségben.

– És hova valósiak vagytok egyébként? – kérdezte végül Sára néni.

Megmondtam neki. Erre a szája elé kapta a kezét.

– A... a repülő?

Először nem értettem. De Julcsi is rákontrázott:

– Igen. Szerencsére nem voltam ott.

– És... és... ismertek olyat, aki...

– Szerencsére nem.

A rejtélyes beszélgetésből aztán megfejtettem, hogy arról a repülőgépről beszélnek, ami nem messze a régi lakásomtól zuhant bele a többibe.

– Ja igen! – mondtam. – Azt tök jó volt!

Elborzadva néztek rám.

– Mármint, hogy nem lett bajom – tettem hozzá. – Meg hogy senkinek. Illetve, sokaknak igen, de nem olyanoknak, akik számítanak. Mármint nekem.

Továbbra is elborzadva néztek rám.

Inkább ettem még egy hatlapost. Az legalább nem volt elborzadva.

Kivételesen örültem a következő előadásnak.

Egy rendkívül szemüveges, egérre emlékeztető fiúcska tartotta, aki valójában harminc éves volt, csak a csíkos pizsama-szerű öltönyében, meg a vékony alacsonysága miatt úgy nézett ki, mintha tizenkettő lenne.

Úgy kezdte el a mondandóját, mintha lett volna előzménye.

– Igen, és az integrált könyvtári rendszereknél ezek az úgymond hibák, amelyeken többé-kevésbé mi dolgozunk, mármint a hibaelhárításnál mi felállítottunk egy alapelvet, miszerint ezek alapján jó lenne együttműködni az úgymond jelenlevő könyvtárosokkal.

Nem tudom, mennyire szánta viccesnek, de páran nevetgéltek. De lehet, hogy csak a vékony hangja miatt, mert néhányan meg hátulról bekiabáltak, hogy *mit mond?*

Megint rám tört az unalom, immár sokadszor ezen a héten. Vagyis inkább amióta dolgoznom kell. Ahogy hallgattam a különféle előadásokat, rájöttem, hogy egyik sem mond nekem semmi újat, csak amit valószínűleg amúgy is el tudnék olvasni a honlapukon. Ha érdekelne. Mert ugye mindegyik előadó képviselt valami társaságot, néha informatikait, máskor valami mást. De mindegyik arról beszélt, milyen csodálatos eredményeket értek el az elmúlt években, és milyen csodálatos eredményeket fognak elérni a következő években.

Ásítottam. A mai nap valami újat kellene tanulnom, és úgy véltem, hogy egy tudományos konferencia lesz a legjobb megoldás.

– A következőn már szerencsére nem kell itt maradnom – súgtam Julcsinak. – Akarsz valahova menni?

Nem válaszolt, csak elhessegetett. Nagyon koncentrált az előadásra.

Csodáltam, hogy Julcsi mennyire szakmai tudatos ember, vagy hogy is mondják ezt. Nehéz jó hasonlatot találni, hogy mennyire a könyvtárosságnak él, de például ha ő lenne a Halál, az összes kaszamárkát ismerné.

Le kellett szidnom magamat csendesen, mert megint sötét gondolataim voltak.

Az történt viszont, hogy ez a csendes leszidás elég hangosra sikerülhetett, mert páran a közelemben azt mondták:

– Egészségedre!

Megmondtam Julcsinak, hogy ki kell mennem a vécére, és elnézéseket kérve átbukdácsoltam a piszögő, krákogó, rossz szemmel néző hallgatóság tagjai között.

És nem hazudtam, elmentem a vécébe, de valójában nem is kellett, csak ki akartam jönni az előadásról.

Lehajtottam az ülőkét, felültem rá, felhúztam a térdemet és átkaroltam.

Gondoltam, szorongok egyet. Meg félek is.

Jól esett egy kicsit úgy csinálni, hogy érezek valamit egyáltalán. A vécéken mindig rám jön a félelem. Mert régen, amikor kicsi voltam, ott volt (nálunk, otthon, igazán otthon) a fürdőszobában a mosógép, a fürdőszobából nyílt a vécé, és én bezárkóztam sokáig, amíg ment a mosógép, mert féltam tőle.

Mindig azt hittem, hogy ő az a nagy robot a Robotzsaruból. Nem a zsaru, hanem az a lefejezett madár.

A mosógép morgott, majd elhallgatott. Morgott és elhallgatott.

Most meg valami bojler zúgott. Egy kicsit rám tudott jönni a félelem. Jó érzés volt.

Amikor kimentem, láttam, hogy Julcsi is kijött az előadásról.

– Jézusom, de sápadt vagy! – mondta. – Gyere, igyál vizet.

Odanyúlt az ingyenkajás asztalra, és öntött nekem vizet. Megittam.

– Jól vagy? – kérdezte Julcsi, amolyan aggodalmasan.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha elmennék. – Aztán láttam, hogy Julcsi mindjárt szomorú lesz, úgyhogy inkább így folytattam: – Nem így akartam mondani, de... szeretném, ha eljönnél hozzám. Jó lenne.

Erre azért már elmosolyodott, de még mindig aggódalmas volt.

– Megígértem a barátnőmnek, hogy este egy kicsit bulizunk... én még itt leszek szerintem holnap is. Holnap meglátogatlak, amint ha-zaérsz a munkából.

Tényleg, a munka. El is felejtettem.

– Igazán? – kérdeztem.

– Persze! – lelkeskedett Julcsi. – Nem volt még lehetőségünk igazán barátián összejönni, ugye...

Valamerre elnézegetett, meg a haját tekergette.

– Oké – mondtam.

Julcsi tudta, hol lakom, mivel elmondtam neki, amikor felvetette a lehetőséget, hogy eljönne és talán nálam kellene aludnia. De azért megkérdeztem, hogy tudja-e még, és hát nem felejtette el.

– Felírtam. Egy csomó helyre.

És nevetgélt.

– Oké.

Aztán intettem, megfordultam, és kimentem az épületből.

Dél körül lehetett, annyira jó érzés volt csak úgy a városban lenni, hogy nem kell dolgozni. Mintha ellógtam volna. Vicces érzés volt.

Azon gondolkoztam, hogy ma valami újat kellene tanulnom. Ez a Patrik-féle mágikus akárminek a második szintje.

Természetesen fogalmam sem volt, mit lehetne még tanulni. Amit nem tudok. Nem akartam olyat választani, amit aztán el is felejtetek, meg semmi haszna sincsen.

Olyat kellene tanulnom, amit egy életen át hasznosíthatok. És persze meg lehet tanulni egy délután alatt, mert csak annyi időm van.

Először bementem a könyvesboltba. Odajött hozzám egy nagyon magas, nagyon vékony, kicsit szemüveges fiú, össze-vissza lógó hajjal. Úgy beszélt, mintha lenyelt volna egy gumilabdát.

– Haló! Segíthetek?

Egyelőre csak néztem rá, mert teljesen lenyűgöző jelenségnek tartottam.

– Hát... tanulni akarok valami újat?

– Kérdezed, vagy mondod?

– Mondom.

Erre enyhén meglökött a vállamon.

– Á, csak hülyülök. Valami pontosabbat tudnál mondani?

Rádöbrentem, hogy pontosan olyan lehetek, mint akik belődörögnek a könyvtárba, és azt sem tudják, mit akarnak. Nem akartam olyan idegesítő lenni, inkább azt mondtam:

– Szerintem csak körbenézelődök.

A fiú biccentett.

– Csak tessék.

Elkezdtem menni a polcok mellett, és rájöttem, hogy a fővárosi könyvesboltok olyan nagyok, hogy el lehet tévedni bennük.

Odamentem a Tudomány kategóriához. Nézegettem a különféle címeket, témákat: olyanok voltak ott, hogy azt sem tudtam, hogy létezik olyan tudomány. Levettem egy-két nagyon vastagot, belelapoztam, de nem nagyon tudtam, hogyan segíthetne ez rajtam, úgyhogy inkább csak úgy elsunnyogtam onnan.

Megnéztem a gyerekkönyveket, a világirodalmas könyveket, a történelmiket, a vallásosokat, a kertészeteseket, a művészeteseket... azt

gondoltam, felszedhető valami tudás a könyvekből, mert hát azt tanultuk az egyetemen, hogy azok a tudás tárolói, meg hogy minden könyvnek van olvasója, meg minden olvasónak van egy neki szánt könyv, vagy valami hasonló hülyeség.

De hát nem volt semmi. Nem érdekelt semmi. Nem éreztem magam felvillanyozva egyik könyvnél sem.

Engem semmi sem érdekel, jöttem rá.

Felháborodva jöttem ki a könyvesboltból, mert úgy éreztem, hogy elég nagy átverés az egész.

Beültem a McDonald'sba és ettem egy Fresh Sajtbургert. Illetve kétőt, mert amikor megettem az elsőt, utána megkívántam a másodikat is.

Ettől viszonylag megnyugodtam.

Akkor eszembe jutott, hogy felhívom Patrikot, mert már régen beszélünk.

– Na, mi a pálya? – kérdezte, amikor felvette. – Vagy ne, ne is válsz. Hogy mennek a dolgok?

– Jaj, pont erről olvastam az előbb egy fizikakönyvben – mondtam.

– Nahát. Nem dolgozol?

– Ma nem különösebben. Beszélni akartam veled.

– Átjössz a koliba?

A kérdés meglepett, de hát végül is én akartam beszélni, most már nem hátrálhatok ki.

– Na jó – mondtam. – Negyed óra és ott leszek.

– Behűtöm a sört.

Letette.

Gondoltam, mivel ma már úgysincs jobb dolgom, tényleg elmegyek. Amikor megérkeztem, Patrik a kezembe nyomott egy apró, fekete üveget. Az volt ráírva, hogy Corsendonk.

– Csak a legjobbat, haver, csak a legjobbat!

Aztán iszogattunk, és hát nem voltam annyira meggyőzve, hogy a legjobb, de Patrik azért csak megmagyarázta:

– Van itt egy gazdag gyerek, ilyesmikkel van tele a minihűtője, úgy osztogatja, mintha a csapból folyna. Nagyon durva. Belga, meg ír, meg mit tudom én milyen söröket vesz mindig. Azt mondja, inkább kifizet háromszor annyit, mint hogy *kannás sört* igyon.

Beszélgettünk még mindenféléről, Patrik nagyon lelkesen mondta, hogy mennyire jól tette, hogy visszajött az egyetemre, meg hogy mennyire szerencsés, hogy egyáltalán folytathatja.

Végül kiböktem:

- Nem tudom, hogy működni fog-e ez a nyolc napos izé.
- Szóval elkezdted?
- Fogjuk rá. Honnan szedted ezt egyáltalán? Valami könyvből?

Patrik békésen mosolygott.

– Amikor azt mondtad, hogy van ez a mániád a nyolcas számmal... egy kicsit elgondolkoztam. Valahogy eljutottam a keleti kultúrákig. De nem ez a lényeg, egy kicsit fogékonyabb lettem olyan kérdésekre, mivel lehetne jobbá tenni az életemet. Megkérdeztem nyolc különböző embert, és ezeket a válaszokat kaptam. Aztán egy kicsit ittasan leírtam. Hülyeségnek gondoltam, de megcsináltam, és szerintem atomkémény. Igazi felfrissülés. Emiatt tettem le teljesen a füvet.

- Azt hittem, már korábban abbahagytad.

Patrik vállat vont.

- Ez a koli, haver.

Erre nem tudtam mit felelni. Aztán Patrik még hosszasan magyarázta, hogy ne keseredjek el azon, hogy nem tudom, mit is kell csinálnom, mert ha őszintén hiszek abban, hogy meg akarok változni, akkor a karma, vagy micsoda, biztosan segíteni fog.

Persze, nem voltam benne biztos, hogy annyira meg akarok változni, csak a kollégáim célozgatnak rá sokszor a tekintetükkel.

Aztán megzavartak minket.

Nyílt az ajtó és egy fiú jött be rajta, fiatalabb, mint én, amolyan egyetemista korú. Lezúttant a szemközti ágyra, felvonogatta a szemöldökét, és valahogy így köszönt:

– Mizu?

Patrik sóhajtott.

– Ez a szobatársam, Matyi. Mi csak úgy hívjuk, hogy Retek.

Kinyújtottam a kezem, hogy bemutatkozzak, amire ő elkapta, és valami nagyon bonyolult kézfogást hajtott végre rajta.

– Örvendek – mondta. – Te fészölöd a segged?

Próbáltam ésszerű választ adni, de aztán témát váltott.

– A múlt héten. Ültem a budin, itt a koleszban. Akkorát kellett kuláznom, hogy majdnem összeszartam magam, de hát nem szartam össze magam, hanem csak így lógott ki a seggemből félig. Akkor halom, hogy valaki van a szomszédos fürkében.

Patrikra néztem, de ő csak vállat vont. Retek folytatta:

– És hallom, hogy röhög, érted. Aztán így a lyukon a fürke alatt, benéz egy kibaszott telefon, és lefényképez. Most ez milyen már.

A legőszintébb felháborodást mutatta az arckifejezésével, majd megint témát váltott, most már a legőszintébb boldogsággal újságolta:

– Patrik, kipróbáltam a Brazert, kurrrrva jó!

Patrik a hüvelykujját mutatta.

– Aztán mit toltok? Iszunk? Felhajtunk valami sunát?

A nyelvével úgy csinált, mintha lefetyelne.

– Nem, én már megyek is – mondtam, mert hirtelen úgy éreztem, el kell mennem.

– Kár – mondta Retek. – Bírom a fejedet.

Patrik kikísért az ajtóig.

– Örültem, hogy benéztél – mondta. – Retektől meg ne ijedj meg, nem árt senkinek, csak a szája jár.

– Nem ijedtem meg.

Láttam, hogy valamit mondani akar, de csak nehezen bökte ki:

– Figyelj, el akartalak hívni valahová, bár nem tudom, téged mennyire érdekel. Lesz egy irodalmi est, ahol én vagyok az egyik vendég, felolvasok verseket, meg ilyesmi...

– Aha.

– Persze, nem akarlak belerángatni olyasmibe, amit nem akarsz, de...

– Szívesen elmegyek – mondtam. – Mikor lesz?

– Szombaton. Addig szerintem mind a ketten jobban összeszedjük magunkat. Igazán eljössz?

– Igazán.

Megszorította a kezemet.

– Jó barát vagy.

Aztán elköszöntünk, és mentem. Egy kicsit kirázott a hideg Patriktól. Nagyon megváltozott. Talán tényleg működik ez a...

A második napon tanulnom kell valami újat.

Mentem a parkoló felé, ahol ott hagytam az autót, és láttam, hogy valaki ott téblábol körülötte.

– Segíthetek? – kérdeztem.

A fickó megfordult, amolyan rendőrféle volt, csak mégsem.

– Hát ezen már biztos nem segítesz, kisöreg.

Valamit felmutatott.

– Nem értem.

– Legközelebb talán parkolójegyet kéne váltani, nem?

Csak pislogtam.

– Az mi?

– Haver, ne szórakozz – ingatta a fejét a fickó. – Ennyire ne legyél már vidéki.

Valami nagyon-nagyon távolról rémlett a parkolóőrök és a parkolójegyek legendájáról, de én azt hittem, hogy azok ilyen mesék. Legalábbis én még nem találkoztam ilyesmivel.

Lehajtott fejjel nézett rám felfelé, mint ahogy a Julcsi szokott, csak éppen teljesen más volt a hatása.

Aztán a fejét ingatta, és közölte, hogy... jaj, valamit a bírságról, szabályokról, kijelölt parkolóhelyekről, mennyit mikor kell befizetnem, meg mindenféle olyan dolgokról, hogy teljesen belezsongott a fejem is.

Végül intézett nekem egyfajta szalutációt, és arrébb ment, hogy másokkal is eljuttassa ugyanezt.

Ahogy mentem haza az autómban, teljesen áthatott a rémület és a meglepődés. Alig tudtam mit csinálni egész délután, még vacsorára sem ettem valami sok sajtot.

Amikor lefeküdtem, csak bámultam a plafont sokáig, de aztán az egész zavaró gondolat végül is nem is volt annyira zavaró.

Elvégre tanultam valami újat.

11.

Másnap Julcsi tényleg átjött, és csináltunk mindenféle olyasmit, amit nem gondoltam volna, hogy csinálni fogunk, de persze előbb le kellett ülnöm a könyvtárrosságot.

Először egész jól elvoltam a pult mögött, de aztán Dr. Weidenberg Péter odajött és kikérdezte, hogy mi volt az előadáson.

Mondtam, hogy nem túl sok.

– De mégis mi az a nem túl sok? – faggatott.

Próbáltam valamit kinyögni, de csak nem jött össze.

– Elmentél egyáltalán? – kérdezte kedélyes mosollyal.

– Persze, hogy elmentem!

– A szemedben látom, hogy hazudsz. – Közelebb hajolt. – De a jelenlétit aláírtad, meg többen is mondták, hogy láttak. Szóval mi a gond?

– Elég rosszul voltam – magyaráztam. – Nem kaptam levegőt. Meg nem is beszéltek igazán semmi érdekesről. Csak magukról mondtak mindenféle jót.

Péter lesimítgatta a zakójának az ujját.

– Ugye tudod, hogy mennyire-mennyire fontosak az ilyen találkók? Itt építjük a kapcsolatokat. Itt születnek igazi kollegiális barátságok, meg persze a lehetőségek, mindig a lehetőségek.

Megpaskolta a vállamat.

– Csak ügyesen. Legyél aktív, ismerkedj!

Aztán otthagytott.

Egy olyan kollégával voltam kint egy ideig, akinek nem jegyeztem meg a nevét, és nem is igazán fordítottam rá túl sok figyelmet. Igaz, legalább tíz ilyen volt.

Majd megszokom, gondoltam.

Aztán megjelent Zsófi.

– Figyu, baszki, lehetne egy kurva nagy kérésem? – kérdezte.

– Akármekkora lehet – mondtam.

– Neked van kocsid, ugye?

Kezdett kényelmetlen lenni a dolog.

– Igen, van.

– Eljössz értem holnap reggel? Szerintem útba esik, ahol lakom, azért téged kérlek. Nem akarok békávézni, a Lillának meg oda kellett adnia a kocsiját az anyjának egy napra. Ha nem bánod.

Meg akartam kérdezni, ki az a Lilla, de inkább nem is érdekelt, úgy-hogy azt mondtam, hogy rendben, elmegyek érte. Megmondta a címét, én meg felírtam.

– Aztán minden oké? – kérdezte.

– Természetesen – mondtam. – Minden a legnagyobb oké.

Alig vártam, hogy haza mehessek, és találkozunk a Julcsival megint.

Az óra mutatói viszont nem nagyon akartak megmozdulni, csak úgy percről percre történt valami alig látható változás.

Nagy nehezen elszabadultam, aztán azonnal mentem haza.

A liftben betuszkolta magát mellém egy idős, kövér férfi. Nem néztem rá, de tudtam, hogy engem bámul. És egyre közelebb tolta magát.

Lihegett. Minden emelettel egy kicsit hátrébb szorultam. Szinte alig voltam valaki.

Amikor kiszálltam, futottam az ajtóhoz. Egyből a jó kulcsot vettem elő.

Körülbelül fél órával később megérkezett Julcsi is. Addig készítettem neki ilyen hosszúkás pohárba vaníliás-tejszínhabos kávéturmixot.

A konyhában egy ideig azt nyalakodtuk, aztán végül is betévedt a szobámba.

Körülnézett, aztán a tekintete rátévedt a falra, ahová ilyesmiket ragasztgattam:

ا
ث ت ب
خ ح ج

– Ezek micsodák? – kérdezte.

– Arab betűk – mondtam.

Julcsi várakozott, mintha ki kellene találnom a következő kérdését, de nem találtam ki, ezért megkérdezte:

– És mit keresnek itt?

– Ja, hát nekem azt mondták az egyetemen, hogy oké, hogy tudok angolul, de tanuljak meg egy második nyelvet, ha valamire vinni akarom az életben. Megnéztem interneten a nyelvek listáját, amiből lehet nyelvvizsgázni, és az arab volt sorrendben a második.

Julcsi nyitva felejtette a száját még egy ideig, aztán rám nézett.

– Mármost milyen sorrendben?

– Hát betűrendben. – Kicsit megijedtem. – Vagy rosszat tanulok?

Julcsi a fejét ingatta.

– Szerintem... szerintem nem szó szerint értették, hogy sorban a másodikat tanuld meg. Egyébként is, milyen lista alapján... Jézusom, mindegy is. És ez meg y neked?

– Persze. Olyan, mint az angol: csak meg kell tanulni. Betűket, szavakat, mondatokat, beszédfordulatokat, ilyesmi.

– És tanárhoz jársz, vagy vettél könyvet?

Ezt a kérdést nem igazán értettem. Visszakérdeztem:

– Miért adnék ki pénzt azért, hogy nyelvet tanuljak? Minden fent van az interneten.

– Hát jó, de... nem lenne egyszerűbb szerinted?

Ezen elgondolkoztam.

– Nem tudom. Szerinted egyszerűbb lenne felhívogatni tanárokat, venni egy csomó könyvet, és időhöz kötötten foglalkozni ezzel? – Vállaltam. – Akkor nem is csinálnék semmit magamtól. Nekem így jobb.

Reméltem, nem haragszik meg azért, hogy így ellenkezek a véleményével.

Mintha erre az aggodalmamra válaszolna, egyszerűen arrébb lépett és elfelejtette a témát.

Meglátta a Rubik-sajtot az íróasztalon.

– És ez mi?

Kezdem magam megint úgy érezni, mint egy könyvtáros, akitől mindig megkérdezik, mi micsoda, meg hol van, meg hogyan kell csinálni. Mintha én lennék az internet.

– Rubik-sajt – mondtam. – Gyűjtöm a logikai játékokat.

Felmutattam a polcra, ahol a kockák, meg a többi sorakoztak.

– Ami azt illeti – tettem hozzá, – elég sok mindent gyűjtök, de ebbe most nem megyek bele.

Julcsi sóhajtott, letette a Rubik-sajtot.

– Hát így ütöd el az idődet? – kérdezte amolyan álmatagon, vagy hogy is mondják. Valószínűleg még egy kávé belé férne. – Csak így, magányosan?

Meglátta az ágyamat, leült. Rám nézett, mosolygott, majd meglapogatta maga mellett a helyet.

– Nem gyűrött – mondtam.

- Ülj le mellém.
- Leültem mellé.
- Megérintette a karom.
- Mind a ketten magányosak vagyunk, nem?
- Hát... kettő az már nem magányos.
- Julcsi erre felragyogott és nagyon bólogatni kezdett.
- Pontosan erre gondoltam, pontosan erre! – Megnyalta a száját. – Hiányoztál már nagyon. Sosem volt alkalmunk igazából erre, ugye...
- Közelebb húzódott.
- Mármint mire? – kérdeztem, és azt néztem, én tudok-e arrébb húzódni.
- Ez... tudod. Egy nyugalmas pillanatot együtt. Anélkül, hogy...
- Megszólalt a csengő.
- Felpattantam, és hálásan ajtót nyitottam. A gondnok nézett be.
- A fal! A padló! – mennydörögte. – Már megint tiszta csík! Tudom, hogy te csinálod!
- Hátrapillantottam. Julcsi egy kicsit össze volt zavarva. Megnyugodtam, mert én is, és nem tudtam, hogy ez mennyire helyes viselkedés ilyen helyzetben.
- De mivel? – kérdeztem.
- Van biciklid, mi? Fogadjunk, azzal csinálod!
- Semmi ilyesmin sincs – vontam vállat.
- A gondnok betolta a fejét az ajtón, körülnézett, lebiggyesztett szájjal bólogatott.
- Figyellek. Amikor megjöttél, azóta kezdődtek itt a furcsaságok. Valami bajod neked van, megérzem én az ilyesmit.
- Mutatóujjával megütögette az orrát, és szigorúan elhátrált tőlünk.
- Becsuktam az ajtót.
- Hol is tartottunk? – kérdezte Julcsi, miközben simogatta az ágyat.
- Sehol – mondtam. – Hogy nem vagyunk magányosak. Vagy ilyesmi.

Visszaültem mellé, hogy ott folytassuk, ahol abbahagytuk. Azt, amit csináltunk, vagy nem csináltunk.

Egy kicsit még beszélgettünk valamiről, amire már nem emlékszem.

Aztán, nem is tudom igazából, hogyan is történt, de Julcsi szája meg az enyém valahogy már olyan közel kerültek egymáshoz, hogy nem lehetett igazán mást csinálni velük, mint összetapasztani őket. Kicsit majdnem megijedtem, aztán Julcsi nyelve megkereste az enyémet, amitől annyira megilletődtem, hogy a megijedés fel kellett függesztenem félúton. Az volt csak a baj, hogy kinyitottam a szememet, és láttam, hogy a Julcsi mennyire közel van, és hogy mekkora feje van innen nézve. Ezen meg nevetnem kellett, de nem akartam tiszteletlen lenni, szóval csak hátraugrottam és úgy csináltam, mintha köhögnék.

– Jól vagy? – kérdezte Julcsi.

– Egy kicsit meglepődtem – vallottam be. – Nem tudom, hogy ez most...

– Ne aggódj. Csak lazíts. Nincs mi miatt szégyenkezned.

Erre szélesen elmosolyodott.

– Jól csókolsz – mondta aztán.

– Miért, hogyan kell rosszul? – kérdeztem.

Egy kicsit nagyobb szenvedéllyel vetette rám magát, de nem ellenkeztem, annyira.

Te jó ég, gondoltam. Most valamiféle olyasmi dologra készül, amit a barátnőmmel szokás csinálni?

Aztán inkább meggondolta magát: elhúzódott és majdnem sírni kezdett. De azért visszafogta magát, csak egy kicsit elhallgatott.

– Ne haragudj! – mondta, amikor levegőhöz jutott. – Annyira hülye vagyok. Semmi értelme megpróbálni, igaz?

– Ha te mondd...

– Tudod, gondoltam rá, elég sokszor, hogy mi ketten... ugye érted?

– Nagyjából.

Egy kicsit kifújta magát.

– A távolság... végül is nincs értelme, most már. Nem hiszem, hogy ennek így kellene lennie. Tudom, hogy fájna. Szerinted is?

Egy kicsit összezavarodtam azzal kapcsolatban, hogy miről is beszél, vagy legalábbis nem voltam igazán tisztában a távolsági fájdalom koncepciójával.

– Nem tudok mit mondani, tényleg.

Julcsi bólogatott.

– Nem is nagyon lehet mit. Azt hiszem, le kell mondanunk erről. Pedig...

– Várj, várj. Azt mondtad... lemondani?

– Jaj, nem akartalak felzaklatni, én csak...

– Nem, nem azért.

Elgondolkodtam. Néztem Julcsit, belenéztem a szemébe, megpróbáltam kitalálni, milyen is lehet ő, mit is jelent ő nekem, mit jelenthetne, ha máshogy lennének a dolgok, és hogy mi is az, amiről lemondunk.

– Egyetértetek veled – böktek ki, bár magam sem értettem, mire mondom.

Megsimogatta az arcomat.

– Kedves vagy. Szeretlek.

Átölelt.

Egy ideig így maradtunk, hallgattuk, ahogy a szomszéd a feleségének azt kiabálja, hogy letépi a fejét. Egymásnak dőlünk, éreztük egymás szívverését.

– Én is szeretlek – mondtam aztán.

Már-már kezdtem megsejteni a pillanat jelentőségét, amikor Julcsi elengedett, és ránézett az órájára.

– Még ma este visszamegyek – mondta. – Nem sok időm van, hogy elérjem az utolsó vonatot.

Megbánóan pislogott rám.

– Kiviszlek – mondtam. – Nem kell aggódnod, hogy lekésed.

– Köszönöm.

Csendben ültünk egymás mellett. Nézegettük a szobámban a dolgokat.

– Valamit mutatni akartam, de azt hiszem, nem volt megfelelő alkalmam még rá – mondtam. – Egy album, az utazásaimról. Amikor elmentem szabadságra, tudod.

Julcsi elkerekedett szemmel nézett rám.

– Ejha, készítettél albumot is? Sok helyen jártál? Mutasd, mutasd!

Felnyúltam az ágy feletti polcra, ahol a telefonszám-fecni gyűjteményem és az albumom feküdtek.

Levettem az albumot, odaadtam Julcsinak.

Elkezdte nézegetni.

Lapozott egy-két oldalt, aztán hangosan felnevetett.

– Mi az? – kérdeztem.

– Ezek sajtok! – nevetett tovább.

Felvontam a szemöldökömet.

– Hát, igen, leginkább a különféle új sajtok érdekelnek. Amit megettem, előtte lefényképeztem. De olyan háttérrel próbáltam választani, hogy lehessen látni, hol vagyok.

Julcsi egy kicsit visszavett a vidámságából és alaposabban megnézte. Lapoztunk, én meg soroltam:

– Zürich. Frankfurt. Marseilles. Bruges. Igazából nem tudtam pontosan, hol érdemes sajtokat venni, így csak véletlenszerűen mentem, és ahol megéheztem, ott megálltam és fényképeztem. Alá is írogattam, milyen sajt, meg milyen város, látod?

Julcsi most már teljesen komolyan nézegetett, majd rám nézett.

– Ez nagyon jó – mondta. – Tudod... lehet, hogy furcsa szenvedélyeid vannak, de jó tudni, hogy szívvel és odaadással teszel értük. Ez így... őszinte.

Megköszöntem.

Egy kicsit beszélgettünk arról, mi történt még, amíg nem láttuk egymást. Amolyan személyesebb dolgokba is belementünk.

Aztán Julcsinak el kellett indulnia.

Beültünk az autóba, és mentünk a pályaudvarra. Nem sokat szoltunk ekkor már egymáshoz.

Mielőtt Julcsi felszállt, azt mondta:

– Egy nap még...

De itt abbahagyta. Megrázta a fejét, eltúrta a szeméből a haját.

– Nem akarom megtudni, mit hoz a jövő – mondta. – Jobb is így. Szeretnék egyszer arra gondolni, mennyire jó is az a pillanat, amelyik *most* van. Nem tudom, érted-e.

– Azt hiszem.

Közelebb lépett és átölelt. Majd megcsókolt. Hosszasan.

Most már biztosan tudtam, hogy ez életem legjobb csókja, de aztán mire ezt megértettem, Julcsi elengedett, és otthagzott.

Néztem, ahogy a vonat elmegy, talán még percekkel később is ott álltam, mert rá kellett jönnöm, hogy valami nagyon furcsa, nagyon jelentőségteljes, és nagyon-nagyon szomorú dolog történt az imént.

Julcsi elment, én pedig megint egy kicsit egyedül maradtam.

Nagyon lassan hajtottam hazafelé, hogy tovább tartson ez az érzés. Eszembe juttatta, hogy Patrik listája a legnagyobb hülyeség, amibe valaha is belementem. Meg fogom neki mondani.

Azt ígérte, hogy a világ jobb, az életem története pedig szebb lesz, pedig ez nem is igaz. Úgy éreztem, hogy minden egyre csak rosszabb.

Végül hazamentem, és lefeküdtem. Inkább nem gondolkoztam sokat.

12.

Másnap reggel elmentem Zsófiért.

Ezúttal nagyon körültekintően jártam el azzal kapcsolatban, hogy parkolhatok-e ingyen.

Aztán meg szinte nem is tudtam, hogy ki engedett be a lakásba, mert csak nyílt az ajtó, és mire benéztem, már nem volt ott senki. Udvari-
asan betettem magam mögött az ajtót, és figyeltem az eseményeket.

Ahhoz képest, hogy korán reggel volt, és Zsófi valószínűleg csak most kelt fel, egész aktívan szaladgált egyik szobából a másikba. Köz-
ben egyre több ruhadarab volt rajta, mert az elején majdnem semmi
volt rajta, vagyis egy vékony takaró, amit magához fogott. Aztán lecse-
relte egy bugyira, meg a többire.

- Nyugi, nem zavar, ha nézel – lihegte közben.
- Ja, nem, engem sem.
- Ül le a konyhában, Lilla csinál neked kávé, ha kérsz.

Meglepődtem, hogy van még egy lány ebben a lakásban. Bekunko-
rodtam a konyhába (mert kanyarodnom kellett, meg ilyen pici volt, és
befelé fordult, mint a csigaház), és láttam, hogy a kicsi asztalka mellett
ott ül az állítólag Lilla. Tényleg, Zsófi említette tegnap.

- Te is itt laksz? – kérdeztem.
- Ja. Milkás, vagy Green Blend?
- Hm?
- Milyen kávé kell?
- Milkás jó lesz.

Mert a másikat nem hallottam jól.

Nagy nehezen felállt, feltépett egy kis tasakot, barna port öntött be-
lőle egy bögrébe. Kinyitotta a forró vizet a csapon, feltöltötte a bögrét.
Aztán beledobott egy kanalat, és odaadta.

- Egészség.

Aztán visszaült. Ő is kávézott.

Vállat vontam, kavargatni és inni kezdtem, de inkább nem ültem le.

Nem szóltunk egymáshoz semmit. Ez is olyan dolog, ami velem
gyakran előfordul. Végül Zsófi jött, és intett, hogy mehetünk.

Kimentem a konyhából, ő meg bement.

Odahajolt Lillához, és elég aktívan szájon csókolta.

Valami megmozdult bennem.

– Vigyázz magadra, szivi – mondta, majd még egy pusztit nyomott a lány homlokára. – Majd jövök.

– Szeretlek – mondta halkán Lilla.

– Én is, én is.

Aztán siettünk kifelé, már valószínűleg késésben voltunk.

Amikor már az autóban ültünk, és mentünk a könyvtár felé, Zsófi azt mondta:

– Ne haragudj, mindig egy kicsit szétszórt vagyok. Odaérünk időben.

Nem tudtam válaszolni. Kicsit később megkérdeztem:

– Szóval te és... Lilla...

– Basszus, tényleg... ugye téged nem zavar az ilyesmi?

– Ja nem, csak...

– Lillát zavarja néha – mondta Zsófi. – Nagyon félénk, nem szereti, ha kimutatjuk, tudod... meg is értem. Jaj, basszus, ne haragudj, szóhattam volna előre.

Nem értettem, miért kellene haragudnom, úgyhogy megmondtam:

– Tőlem nem kell bocsánatot kérned. Nekem általában minden mindegy.

– Jó neked – mondta Zsófi. – Nekem néha egy kicsit... *vigyázz!*

A következő néhány másodpercre nem igazán emlékszem, mert az addigi teljesen egyértelmű műsor apró kirakós-darabkákra hullott szét. A féknyikordulás, a hatalmas ütközés, az üvegcserepek csörömpölése, a kiabálás, a dudálás, a világ szétkavarodása... ezek olyan sorrendben jöttek, hogy nem is tudom, milyen sorrendben jöttek.

Nagy nehezen kiszédelegtem az ajtón, és arra gondoltam, hogy na de jó, ma sem kell dolgozni menni.

Tulajdonképpen nem volt olyan nagyszabású baleset, csak egy kicsit összezavarodtam. Legalábbis nem volt semmi olyasmi, mint amit néha szoktam látni, hogy folyik ki az agyvelő a szélvédőn, meg egy fél

kar az oldalsó ajtón, meg hogy fejtetőn van az autó, az útra meg kiszaladnak a másolt mulatós CD-k...

Körülnéztem. Az történhetett, hogy nekimentünk egy autónak hátról, aminek egy másik autó ment neki előlről. Hát, ebből lehetett volna mindenféle rossz, de szerencsére nem lett, mert mindkét másik autóból kiszálltak: az egyikből egy férfi, a másiból meg még egy férfi.

De Zsófi volt mind közül a legférfiasabb (mármint nem úgy értem, hogy azért, mert a nőket szereti, nem akartam egyetlen lenni): kiszállt, és mindenkinek jól helyreüvöltötte a fejét, és hívta a rendőrséget, meg a mentőket.

Én csak úgy eltéblábolgattam a háttérben, mert nem tudtam, mit is kellene ilyenkor csinálni. Aztán Zsófi odajött hozzám.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Én igen. Te?

– Egy kicsit a vállam fáj, belevágott a biztonsági öv – mondta. – Semmi komoly.

Egy ideig csak néztük egymást.

– Figyelj, nem a te hibád – szólalt meg Zsófi. – Nem volt időd reagálni.

– Tudom.

Amíg vártuk a rendőröket, beszélgettünk, és arra gondoltam, hogy most úgy igazán jobban megismertem Zsófit. Ha már ma meg kell ismernem valakit. Aztán rájöttem, hogy ez azért mégsem annyira elég, nekem is igazán tennem kellene valamit ezekért a dolgokért.

Aztán meg nem is tudtam, hogy juthatott ez egyáltalán az eszembe a körülmények ellenére.

Mondjuk, engem sosem zavartak a körülmények a gondolkozásban.

Elég nagy zűrzavar volt, amikor kijöttek a rendőrök, meg jött egy mentő a biztonság kedvéért. A sofőr, aki a legfőbb hibás volt, egy enyhe fejsérülést kapott, azt vizsgálgatták. Kikérdeztek, meg minden. Fárasztó volt.

A vége meg az lett, hogy el kellett vinni onnan a kocsimat. Nem volt olyan állapotban, hogy tovább tudjon menni. A kellemetlen események kellemetlenül sokasodtak.

Az egész felhajtás nem vett el többet, mint egy-két órát, de ezek után azért mégis bementünk a könyvtárba. Péter viszonylag megértő volt.

- Hát ez szörnyű – ingatta a fejét. – És tudtok így dolgozni még?
- Nem tudom, szerintem...
- Nagyszerű, akkor nyomás!

A fejével biccentett az ajtó felé.

Zsófi elmondott néhány káromkodást, amiket úgy ismert. Szerintem nagyon felzaklatta ez a baleset-dolog.

Visszazökkentünk a könyvtárosságba. Sokat gondoltam közben az autómra, meg a történetekre, aztán rájöttem, hogy nem nagyon figyelek oda az olvasókra. Inkább nem ültem ki, és csináltam egy ideig mást. Aztán arra gondoltam, hogy ha már annyira nincs dolgom, tennem kellene azért, hogy megismerjek embereket. Legalábbis egy kicsit.

Szóval kinéztem öt olyan kollégámat, akikről alig tudtam valamit, majd ilyen-olyan ürügyekkel a közelükbe férkőztem, esetleg beszélgetést kezdeményeztem.

Végül is kialakult egy egész takaros adattáram róluk. Ábécésorrendben a következőképpen néznek ki:

Alföldi Tekla: negyven év körüli nő, vastag szemüveggel. Kifejezetten érdeklik a politikai dolgok, meg az oktatásügy. Rendkívül kellemetlen, ha a témát valaki felhossa, mert akkor nem tud róla leakadni. Soha nem ment férjhez. Van három macskája. Egy elkapott beszélgetésből annyit tudtam meg róla, hogy ő nem olvas olyan szennyirodalmat, mint Stephen King. Ebből a beszélgetésből némiképp sikerült megismernem egy másik kollégát is.

Benk András: harmincas, szemüvegtelen és mindig feketében jár. Kifejtette Teklának, hogy Stephen King megnyerte a legrangosabb amerikai díjat, meg valami óhenri díjat, meg hogy mennyire jól ábrázolja az amerikai középosztályt az egyébként teljesen változatos színvonalú és zsánerű könyveiben. Általában mindenkit sikeresen kioktat a Wikipediáról jól megtanult dolgaival, legyen szó bármilyen témáról. Ha valaki

mond valamit, amit csak nagyjából tud, ő közbeokoskodja részletesen és pontosan, hogyan van. Sokan nem kedvelik. Nekem viszont nincsenek szélsőséges érzelmeim vele kapcsolatban, semmilyen irányban.

Némethné László Vivien: ő is olyan harmincas lehet. Nemrég született gyereke, úgyhogy a személyiségét ez nagyjából ki is tölti. Mindent, amit az anyaságról és a gyermekekről tudni lehet, azt javarészt tőle tudom. Akkor is elmondja, ha nem érdekel. Ehhez kapcsolódik, hogy ha valaki nem ért valamit, ő olyan tanítónénisen elmagyarázza, mintha a másoknak nehezebb lenne megérteni a dolgokat. Igaz, nálam ez gyakran előfordul, úgyhogy ennek a tulajdonságának kifejezetten örülök.

Pető Nóra: talán egy-két évvel lehet idősebb nálam. Harminc még semmiképp. Csendes lány, mintha nem is lenne személyisége. Mindig udvariasan teszi a dolgát. Amikor megpróbáltam beszélni vele, tömönatokban válaszolt, de annyit sikerült kiderítenem róla, hogy szereti a babgulyást és a rebarbaratortát.

Várady Károly: ötven körül lehet, őszül, szemüveges, mindig barnát hord. Még nem is tudom, milyen munkakörben dolgozik, mert eddig nem láttam, pontosan mit szokott csinálni, csak mindig egy halom papírral meg könyvvel megy ide és oda. Amikor odamentem hozzá beszélgetni, megtudtam róla, hogy gyűjti a rovarokat (?) és régen szájharmonikázott egy blues-rock zenekarban. Aztán sietősen lelépett, mert szerinte a hétvégén lesz a huszonötödik házassági évfordulója, és azt sem tudja, hol áll a feje.

Azt hiszem, ennyire futotta. Egyikük sem mozgatott meg bennem semmit, mármint ha esetleg az ismerkedéstől bármilyen spirituális változást vártam, nem történt meg. Majd meg kell kérdeznem Patrikot, mi is ennek a lényege. Vagy az összes többinek.

Gondoltam, inkább lemegyek Kareszhez. Vele többnyire szót értek. Megugrott, ahogy benyitottam hozzá.

– Megijesztettél – kiáltott rám.

– Nahát. Anyám erre azt szokta mondani, hogy rossz a lelkiismereted.

Karesz morgolódtott.

- Nem pornót néztem, ha erre gondolsz.
- Nem is gondoltam. Mit csináltál?
- Minecraftoztam. Már van egy kétemeletes tengerparti házam.
- Bólintottam. Fogalmam sem volt, miről beszél.
- Érdekelnek a számítógépes játékok? – kérdezte.
- Többnyire nem sok minden érdekel – válaszoltam. – Tudod, leginkább a baleset jár a fejemben, biztos hallottad.
- Nem.
- Összetörtem az autómat.
- Szívás. Na, szóval én is elkezdtem játékokat programozni, és baromira érdekes, mennyi kreativitás kell hozzá. Anyám.

Ezután egész hosszú ideig beszélt valami pitonról, javáról, meg céről, meg ingyenes forráskódú grafikai szoftverekről. Sójajtottam. Egy ideig úgy tűnt, nem hozta lázba az autóm összetörése, aztán az asztalra csapott:

- És ha már felhozta: tudod, mit meg kell szenvedni egy autó modellezésével, főleg, hogy az a játékban törhető legyen?
- Meg is halhattam volna.
- Nem hinném, hogy meghalhattál volna – mondta Karesz.

Elhallgattunk.

- Hogy érted? – kérdeztem.
- Mert egyike vagy a kiválasztottaknak – dőlt hátra Karesz, és nagyon komolyan összetette a kezét. – Ősidők óta, bizonyos ciklusonként fel-tűnnek az ilyenek. Mindig megússzák a halált. Megéreztem rajtad, hogy te is közülünk való vagy.

Összezavarodtam.

- Tényleg?

Karesz felnevetett.

- Csak hülyülök, haver. Ne vedd már ennyire komolyan az életet. Élsz, nem? Akkor nem mindegy most már, hogy mi történt? Az a lényeg, hogy most jól érezd magad, nem?

Vállat vontam.

– Gondolom.

– Ha valami szar van, foglald le magad valamivel. Legyél kreatív. Tessék, engem elhagyott a barátnőm, szar a munkám, de szórakozok? Kiszabtam magamnak egy célt: napi két órát kódolom ezt a hülyeséget, amit kitaláltam.

Megint az asztalra csapott.

– Talán még pénzt is keresek vele.

Benyitott Péter. Karesz megint megijedt.

– Kész van az adatbázis? – dörrent oda az igazgató.

– Azon dolgozok.

Péter biccentett, hosszan rám nézett, mintha azt kérdezné: *hát te mit keresel itt?*, majd kihátrált és bevágta az ajtót.

Visszanéztem Kareszra.

– Tényleg elhagyott a barátnőd?

– Hm? Ja, ja. Nem akarok róla beszélni.

Mivel ott csak ácsorogni tudtam ezek után, inkább elköszöntem és felmentem.

Fél órával korábban hagytam ott a munkahelyemet, mint szoktam.

Vennem kellett egy havi bérletet. Gondoltam, egy hónap csak elég lesz, hogy visszakapjam az autót. Legalább ennyi optimizmust hadd engedjek meg magamnak.

Utaztam buszon, villamoson és metrón is hazafelé. Úgy éreztem, mintha az emberek falak lennének: egy nagy labirintus-börtön falai. Mozogtak, szétoszoltak, összenyomódtak, szaladgáltak... de falak voltak, ebben biztos vagyok.

Mire hazaértem, teljesen elegendő lett az emberek sokaságától. Úgy éreztem, tényleg valami nagy csodának kellene történnie a nyolcadik napon, hogy megjöjjön a jókedvem. A gondolat, hogy a tömegközlekedéssel menjek minden nap dolgozni, eléggé elkedvetlenített.

Kénytelen voltam legalább háromféle sajtót megenni.

Aztán egy kicsit átgondoltam, mi történt. Végül is nézhettem úgy, hogy elszenvedtem egy balesetet, meg úgy is, hogy túléltem egyet. De akárhogy erőlködtem, csak úgy tudtam nézni, hogy végül is ugyanolyan nap volt, mint a többi.

Jelentős anyagi kár ért, ami nem kellett volna. Az utazásaim, a sajtevés, a magányos albérlet, az autó elvitték a tartalékaim jelentős részét. Amit mindenféle rokon csúsztatott a zsebeimbe nyolc éves korom óta a különféle ünnepek alkalmából. Úgy véltem, valószínűleg az a biztosító nevű valami nagyjából rendbe teszi majd a dolgokat, de éreztem, hogy az nem lesz elég. Kezdtém elfogyni. Ez egy olyan figyelmeztetés volt, hogy egy kicsit érdemes visszavennem a sajtokból.

Az a feladatom pedig, hogy megismerjek valakit, felemás eredménnyel sikerült. Tulajdonképpen egy kicsit felfedeztem magamnak mindenkit. Zsófit, Kareszt kicsit jobban, meg öt addig teljesen érdektelen kollégát csak úgy.

Nem tudtam, hogy vajon az a két jól megismerés, vagy az öt felületes megismerés ér-e többet.

Mielőtt lefeküdtem, belenéztem a fürdőszobai tükörbe. Néztem-néztem magam, és folyamatosan egy kérdés járt a fejemben:

Oké, de ki vagyok én?

13.

Végre péntek lett.

Rögtön, amint leültem a helyemre, megjelent a Péter, és odajött hozzám. Láttam, hogy ma nem valami vidám.

Rátette a vállamra a kezét, és azt mondta, menjek vele.

Amikor bementem az irodájába, becsukta az ajtót és leültetett.

– Nem vagyok éppen elégedett – mondta.

Rám tört a szorongás. Mint amikor hasmenésem van. Nem tudtam, mit válaszolni.

– Úgy érzem, nem vagy elég motivált. Szerintem nem adsz bele mindent.

A tények, így kimondva, egy kicsit elbizonytalanítottak. Talán tényleg nem kellene annyit ábrándoznom a számítógép előtt?

Néztük egymást.

– Elnézést – motyogtam.

Péter felemelte a kezét.

– Tudom, a baleset. Meg úgy gondolom, elég sok más is nyomja a lelkedet.

Felbátorodtam.

– Igen, elég sok – mondtam.

– Nem kifogás.

Lehajtottam a fejem.

– Értem.

– Fókuszáltabb munkát szeretnék. Legyél aktívabb, kezdeményezőbb, precízebb. Szeretném, ha nem lógnál túl sokat ezzel a Karesz gyerekekkel. Ha nem kellene vészhelyzetekben, kicsapnám a francba. Értesz engem?

– Teljesen.

– Jó. Arra kérek, hogy ezt fénymásold le nekem három példányban.

Benyúlt a fiókba, és egy kimondottan vastag papírköteget dobott az orrom elé.

Először a papírkötegre néztem, majd Péterre. Az igazgató viszont már jelezte, hogy esetleg elindulhatnék kifelé a dolgomra, úgyhogy elindultam. Az ajtóból visszafordultam, felkaptam a papírköteget, és megint elindultam.

Útközben összefutottam a Zsófival.

– Csá – mondta. – Minden fasza?

– Fogjuk rá. Egy kicsit motiválom magam.

- Nem vagy szarul?
- Kellene?
- Hát a tegnapi miatt.
- Ja, azt már el is felejtettem.

Zsófi játékosan megcsapta a vállamat. Illetve, remélem, hogy annak szánta, mert egy kicsit beféjdultam.

– Te aztán durván küldöd! – mondta. – Figyelj, kérdezni akartam valamit. Holnap este mit csinálsz?

Váratlanul ért ez a komplex kérdés. Mielőtt eszembe jutott volna, hogy Patriknak mit ígértem, Zsófi közbeszólt:

– Szeretném, ha eljőnnél velem valahová. Egy irodalmi est lesz, ahol én vagyok az egyik vendég. Tudod, felolvasok, meg minden.

Egy kicsit összezavarodtam.

– Szerinted ilyen irodalmi izéből több is van egy nap egyszerre? – kérdeztem.

Zsófi a homlokát ráncolta.

– Hogy érted?

– Hát, az egyik ismerősöm, Patrik is pont holnapra hívott egy ilyenre. Szóval most nem tudom...

Zsófi egy kicsit megmerevedett.

– Te ismered... az a Patrik? Akinek a múlt hónapban jött ki a verseskötet?

– Biztos, mondott valami ilyesmit, nem igazán figyeltem.

– Na, pont miatta vállaltam el én is – mondta. – Egyébként nem vagyok annyira oda ezekért a... basszus, ha ezt tudom... tényleg ismered?

Előkotort valamit a zsebéből, egy A/5-ös lapot hajtogatott ki belőle.

– Nézd meg a flájert.

Megnéztem. Fel volt sorolva néhány név, köztük Patrik és Zsófi is.

– Nahát – mondtam. – Micsoda véletlen.

– Ez király! – mosolyodott el Zsófi. – Akkor jössz, de jó!

Odatette a szórólapot a papírtömeg tetejére.

– Másolj már le belőle néhányat, és tedd már ki, hátha még nem késő ezt reklámozni.

Mielőtt elhúzott mellettem, odalépett, és olyan erőteljes pusztit nyomott az arcomra. Csak olyan barátit.

Sóhajtottam.

Megcéloztam a fénymásolót.

Miközben ott ácsorogtam hosszú percekig, odajött hozzám egy egyetemista fiú egy hatalmas kötettel.

– Öcsém, visszahoztam ezt a könyvet, amit a múltkor ajánlottál.

Kicsit meglepődtem, mert nem emlékeztem, hogy ajánlottam volna bármit is. Legfeljebb kikerestem a katalógusból, és odairányítottam.

Intettem neki, hogy én itt ezt nem tudom visszavenni, úgyhogy elmentünk a számítógépemhez, és elkértem az olvasójegyét is. Valamiért nagyon lelkes volt.

Ránéztem a könyvre. Az volt a címe, hogy *A közgazdasági gondolkodás alapjai*. Visszavettem, majd amikor a fiú elsétált a pulttól, elkezdtem olvasni:

A jó szerelő azért találja meg a hibát az autónkban, mert tudja, hogyan működik egy hibátlan autó. Sokan azért érzik a közgazdasági problémákat rejtélyesnek, mert nincs világos elképzelésük arról, milyen egy jól működő gazdasági rendszer.

Nahát, gondoltam. Nekem sincs világos elképzelésem arról, milyen egy jól működő élet. Talán több ilyesmit kellene olvasnom.

Aztán még valaki odajött, egy lány.

– Tudok itt szkennelni?

– Hát, én tudok: PDF, DOC, TIFF és JPG formátumokban.

Egy kicsit összezavarodott ettől, de átadta a folyóiratot, amit le akart másolni, és mondta, hogy küldjem el neki íméiben.

– Vircsi, három errel, lát, harmincnégy, kukac, dzsímél pont kom.

Még párszor el kellett ismételnie, hogy úgy-ahogy rendben legyen.

Aztán jött a Péter.

– Megcsináltad a fénymásolást? – kérdezte.

– Még nem egészen.

Olyan magasra felszaladt erre a szemöldöke, hogy megijedtem, hogy felugrik a plafonra.

– Akkor minek üldögepsz te csak úgy itt?

– Hát jött az olvasó, és...

– Irgalmas egek, hogy nevelhettek téged otthon? Mondtam, amit mondtam, és sürgősen kéne. Nem mondtam még? Sürgősen kéne.

Biccentett a fénymásoló felé, én meg nagyon nehézkesen odamentem és folytattam a munkát.

Elgondolkoztam tényleg, vajon hogyan nevelhettek engem otthon? Úgy döntöttem, hogy amint hazaérek, az első dolgom lesz megkérdezni a szüleimtől telefonon.

A telefonról Julcsi jutott az eszembe. Nem hívott, nem írt, amióta elment. Igaz, én sem. Talán el kellene mondanom neki az izgalmas balesetes sztorimat. Lehet, hogy engem valójában halálra untat már a dolog, de neki talán okozhat néhány kellemes percet.

Befejeztem a fénymásolást. Péter paksamétáját háromszor, Zsófiét ötször. Összesen nyolc. Szeretem a misztikusan jó végeredményeket.

Az igazgató úr nem igazán örült, hogy késtem, de azért eltűnt róla egy kevés türelmetlenség, amikor végül leadtam a hatalmas mennyiségű papírt. Zsófi szórólapjait felraktam a könyvtár stratégiailag előnyös pontjaira (mármint a faliújságokra), és végre leültem számítógépezni.

Írtam egy levelet Julcsinak:

Kedves Julcsi

Azt akartam mondani, hogy remélem, hazaértél épségben. Mert én nem, mármint tegnap, mert összekaramboloztam két másik valaki-vel, de a Zsófi tök jól lerendezte a dolgot. De most nincs autóm. Eléggé

hiányoztál, de már jól bírom. Írj vissza, vagyis ha nem, nem baj, de jó lenne, ha de.

Gondoltam, talán nem zavarja, hogy zavarom. És reméltem, hogy válaszol majd. Néhányszor a nap folyamán még visszanéztem, de nem kaptam választ.

Nem írt senki.

Végigfáradtam a napot, aztán hazamentem, ugyanazzal a szerencsétlenkedős megoldással, mint előtte nap.

De előbb vettem sajtos kiflit, meg kinyomós sajtot.

Ettem, és felhívtam a szüleimet. Nekik még nincs is mobiltelefonjuk, hanem csak amolyan vezetékek nélküli vezetékes telefonjuk van.

- Halló – szólt bele apám. – Fiam, te vagy az?
- Igen. Lehet egy fura kérdésem?
- A mindenségit, hát melyik kérdésed nem fura?
- Szerinted miért nem vagyok motivált?
- Mér nem maturáltál? Kijártad az egyetemet, nem?

Összezavarodtam.

- De. Vagyis, hadd mondjam másképp.
- Mondjad.
- Szerinted szoktam... kezdeményezni, meg szorgalmas vagyok, meg ilyenek?

- Hát nem.
- Na, és szerinted miért nem?
- Mert neked semmi sem jó, azért nem. – Éreztem a hangján, hogy türelmetlen. – Anyád akar veled beszélni. Odaadom, jó?

- Rendben.
- Na, mit zaklatod apádat? Mondjad nekem, ha akkora bajod van.
- Nincs semmi bajom.
- Dehogynem. Tudom én, hogy bajod van. Pedig a nagy jó dolгодban azt se tudod, mit csinálj, nem?

Gondoltam arra, hogy elmondjam neki a balesetemet, de aztán rövid mérlegelés után úgy döntöttem, hogy mégsem mondom.

Még rövidebb mérlegelés után úgy döntöttem, hogy lemondok a kérdezősködésről is.

- Csak rátok akartam köszönni.
- Micsoda úrfi vagy te, hogy megteszed ezt a szívességet... egyszer egy hónapban!

- Hát... a macska megvan még?
- Kiharapta az oldalát a szomszéd kutyája.
- És belehalt?
- Ha abba nem, akkor a temetésbe.
- Emlékszel valamire, amit nagyon-nagyon akartam mindig is az életben?

- Szerintem elmenni tőlünk. Szóval örülhetsz.
- Ne mondj ilyet.
- Küldjek lekvárt?
- Nem kell, igazán.
- Na majd megyünk föl hozzád az ünnepekkor, viszünk lekvárt meg hagymát, az úgy jó lesz, nem? Meg krumplit, annyi van, mint a szemét már megint. Aztán legyen valami jó program, ha már ott vagyunk. Meg ne legyen tüntetés az utcán, ha kérhetem, nem szeretem a zsidongást.

- Értem. Majd... intézkedem.
- Apádat visszaadjam?
- Nem kell.
- Akkor legyél jó, fiam. Jó éjszakát.

Letette. Nem várta meg, hogy elköszönjek.

Letettem az asztalra a telefonomat, és csak néztem. Valahogy nem jutottam előrébb az ügyben. Vajon motivált vagyok eléggé?

Hirtelen eszembe jutott a Patrik-féle lista.

Teljesen ki is ment a fejemből. Még erre sem voltam elég motivált.

Kivettem a fiókból, megnéztem, mit mond mára. Azt mondta, hogy „Az ötödik napon megszámlálom a terheimet.”

Ezt a sort nem értettem, de már úgy éreztem, késő van, hogy Patrikot zaklassam. Amúgy is úgy volt, hogy másnap találkozunk.

Szóval úgy gondoltam, a lehető legoptimálisabban értelmezem a sort, ezért elkezdtem összegyűjtögetni a lakásban felgyűlt szemetet, reklámújságot, régi kacatot, és röviddel éjfél után a nagy részüket levittem a földszinti szeméttárolóba.

Így teljesült „A hatodik napon megfelezem a terheimet.” elnevezésű tétel is, szóval a szombat is letudva.

Kicsit későn, de ezzel a jó gondolattal feküdtem le.

14.

Szombaton délig aludtam.

Aztán csörgött a telefonom, mert Patrik felhívott, hogy menjek el mindenképpen a költészeti micsodára. Aztán meg Zsófi hívott fel, hogy menjek el mindenképpen a költészeti micsodára.

Egy kicsit megfájdult a fejem, úgyhogy bevettem egy aszpirint. Megittam rá csomó kólát.

Még volt öt óráam, hogy odaérjek erre a sokat emlegetett, valószínűleg megterhelő eseményre, úgyhogy úgy gondoltam, egy kicsit lazítok.

Elmentem sétálni. Szándékosan otthon hagytam az új bérletemet. Úgy gondoltam, elsétálok olyan messze, amennyire csak tudok fél óra alatt. Amiből végül is egy óra lett, mert gyalog tényleg egy kicsit tovább tart olyan messze menni, amennyire csak tudok. Igazából magam sem értettem az arányosság logikáját.

Amikor visszafordultam, csörgött a telefonom. Amire felvettem volna, már nem csörgött.

Julcsi volt az.

Megpróbáltam visszahívni, de most meg ki volt kapcsolva a telefonja. Ennél összezavaróbb dolgot mostanában nem tapasztaltam.

Miután kisétáltam magam, felkészültem arra, hogy a lehető legintelligensebb arckifejezéssel menjek el Patrik és Zsófi irodalmazására.

Arra gondoltam, hogy pontosan olyan lesz ez az egész, mint amit az előző munkahelyemen Margiték vezényeltek le annak az öreg-fajta írónak. Ahhoz nem sok kedvem volt.

Aztán amikor odaértem, láttam, hogy itt inkább fiatalabbak vannak, meg az egész hangulat is vidámabbnak tűnt. Lehet, hogy csak azért, mert Zsófi és Patrik is nagyon izgatottan várták az elkövetkezendő percek.

Az is feltűnt, hogy szintén nagyon izgatottan egymásra találtak, és elmélyülten beszélgettek valamiről, és alig figyeltek rám, amikor oda-mentem hozzájuk.

– Jó fej a kollégád – mondta Patrik. – Egészen megkedveltem. Ugye nem bánod, ha beszélgetek vele, mármint...

– Ne is próbálkozz – mondta Zsófi játékosan, majd rám kacsintott, és elment helyet foglalni.

Patrik a homlokát ráncolta.

– Apám, te meg ő...?

– Nem, van valakije. Szerintem tényleg ne is próbálkozz.

– De...

– Tényleg ne.

Patrik értően elhallgatott, majd intett, hogy foglaljunk helyet.

– És hogy fog az egész történni? – kérdeztem.

– Hát, az egész egy nagy kabaré. Úgy csinálták meg, mint az Alexandra Pódiumot, közben meg baromira nem vagyunk annyira érdekesek. Oda ki kell ülni előre, lesz egy csávó, aki beszélget a különféle költőkkel, felolvasnak, aztán leváltjuk egymást. Szerintem kurva gáz.

Bólintottam.

– Mindjárt jön a gyerek, aki levevényli.

Megint bólintottam. Kíváncsian vártam.

Amikor a „gyerek” bejött, közölte, hogy ő a Zörényi Zalán, meg a nem tudom micsodának a főszerkesztője, meg valaminek az alelnöke.

Patrik odahajolt hozzám.

– Nem gyenge arc – suttogta. – Olyan verseket ír, hogy lehidalsz. Állandóan be van szakadva. Nézz csak rá.

Ránéztem. Egy kicsit lassan beszélt, meg nem nézett senkire, csak a fejünk fölé. Valami Bukovszkiról beszélt. Meg hogy a laza irodalmat nem lehet lazán venni, ahogy a komoly irodalmat sem lehet komolyan venni. Vagy valami ilyesmi.

Aztán leült, maga mellé mutatott az üres székre, és mondta valakinek a nevét. Az kiment, válaszolt néhány kérdésre, meg felolvasta egy-két versét. Olyan volt, mint egy feleltetés.

A következő költő Patrik volt. Ő is kiült.

– Rendkívül érdekes ifjú tehetségként ismertünk meg – mondta Zörényi Zalán. – Nem tudom, mennyire ismernek a jelenlevők, mert hát egy új szereplője vagy ennek a... ahemm, lassan szingularitásba kanyarodó magyar irodalmi szcénának, ha szabad így mondanom. Első kötetedet az előző hónapban mutattuk be, amelynek a címe Kartell. Az első visszhangok, javarészt az interneten, nem meglepő módon pozitívak voltak. Megosztanád velünk, hogyan találtál rá erre a rendkívül egyedi hangra? Mármint... érted, mit kérdezek?

– Persze.

Patrik néhány percig a keleti vallásokról beszélt, a zenéről, az alkoholról. A füvet nem emlegette fel.

Aztán a zakója zsebébe nyúlt, kivett egy összehajtogatott papírdarabot, kihajtotta és felolvasott róla egy verset.

Tetszett. Tele volt ismétléssel, és az ismétlődések kicsi változásaival. Szabályos, tiszta és érthető vers volt.

– Ez nem szerepelt a kötetben – jegyezte meg Zalán.

– Nem. Ezt nem akarom nyomtatásban látni.

– Rendkívüli – ingatta a fejét Zalán. – A kötetből esetleg felolvasnád nekünk a kedvencedet?

– Nincs nálam a kötet. De tudok egyet fejből.

Elmondott még egyet. Ez rövidebb volt, nem voltak benne jelzők, se határozók, se névmások. Csak főnevek. Mint egy bevásárlólista. Csak volt neki egyfajta ritmusa.

Hangya, bogár, faágak. Hanga, király, szobalány. Hangod varázs, heverő.
Valami ilyesmi.

Vonakodó taps, aztán egy rövid Zalán-kommentár után, miszerint némely Patrik-versnek a narratív ereje bámulatos, Zsófi következett.

Zsófi egyik versének valami olyasmi volt a címe, hogy *Endümión fallosza*. Nem is tudtam, hogy tud spanyolul.

Eléggé felzaklató vers volt, ami azt illeti. Arra következtethettem belőle, hogy Zsófi nemi élete sokkal bonyolultabb, mint azt gondoltam volna. Én egy kicsit fészkelődtem, miközben mondta. Patriknak viszont látszólag nagyon tetszett.

Végül volt egy vetítés, amelyet amatőr rövidfilmesek készítettek. Az volt a címe, hogy ötször öt perc, mert öt darab öt perces film volt, különböző rendezőktől. Igazából körülbelül három óra negyven percrek éreztem. Az egyikben geometriai alakok váltakoztak nagyon mély búgásra, és valaki néha bemondott egy-egy szót.

Amikor mindennek vége volt, lehetett szabadon beszélgetni, meg pogácsát enni. A tudományos konferenciával ellentétben itt nem voltak édes sütemények, de volt bor. Abból megittam három pohárral.

Ide-oda tébláboltam az ismeretlen emberek között, és bele-belehallgattam, ki miről értekezik.

Az egyik csoport az ifjú tehetségek fontosságáról beszélt, egy másik valami magvetésről meg Sárközyről (noha nem tudom, mi köze a gabonatermelésnek és a francia politikának az irodalomhoz), megint máshol hevesen vitatkoztak azzal kapcsolatban, hogy kit kellene még errefelé kitüntetni irodalmi Nobel-díjjal, vagyis inkább kit nem kellett volna.

Én ebből igazából nem sokat fogtam fel, de hogy mindenhol sikerült olyan szavakat ismételgetni, amit aztán tényleg nem értek, az egészen elkésérített. Fel is írtam őket, hogy majd megnézem a szótárban.

1. *kánon*

2. *proli*

3. *narratív*

4. *dekonstrukció*

5. *mutyi*

Úgy véltem, nagyon sötét és misztikus dolgok lehetnek. Gyanítottam, sokan csak úgy csinálnak, mintha értenék. Általában ez jellemző az emberekre.

Körülnéztem, és láttam, hogy Zsófi még megvan és jól érzi magát, borral a kezében, de Patrik a kijárat felé tartott. Ezen meglepődtem.

Utánamentem.

Néhány percnyi keresgélés után találtam meg az épület sarkán túl. A falat támasztotta és a távolba bámult. Közelebb mentem hozzá.

Láttam, hogy Patrik nehezen lélegzik. Sápadt volt és reszketett. Nem nézett rám.

– Minden rendben? – kérdeztem.

– Mondjuk – felelte. – Szükségem lesz egy italra. Eljönnél velem?

Halványan elmosolyodott, és hozzátette:

– Mint a régi szép időkben.

Arra gondoltam, hogy mennyi más dolgot is csinálhatnék, de aztán rá kellett jönnöm, hogy Patrik amolyan barátom, és a barátság az állítólag fontosabb, mint a mennyi más dolog.

Úgyhogy igent mondtam, és elmentünk egy kocsmába sörözni.

– Azt hittem, ha rosszul vagy, inkább vizet kellene innod.

Patrik hosszú ideig nem válaszolt. Kotorászott a zsebében, rágyújtott.

– Lehet itt cigarettázni? – kérdeztem.

– Nem tudom.

Aztán meg én nem válaszoltam hosszú ideig. A férfiak így beszélgetnek.

Patrik törte meg a csendet:

– Elegend van. Nem tudom ezt csinálni.

– Mit?

– Hogy játszom a kortárs költőt. Meg a jogász-studentet. Egyszerűen nem megy. Ez nem én vagyok.

Felnézett és a cigarettájával rám mutatott.

– Tudod, apám megmondta. Semmirekellő vagyok. Sokáig azt hittem, ezzel el akar rettenteni, hogy ne legyek az. Vagy hogy motiváljam magam. De tudod mit? Belelátott a lelkembe. Kimondta ezt a *tényt!* Én semmirekellő vagyok. Annak születtem. Olyan dolgokat akarok csinálni, amelyek engem építenek, nem a társadalmat.

– De hát... a költészet?

– Azok a versek a kötetben? – Patrik vállat vont. – Azt hiszem, csak meg akartam mutatni, hogy meg tudok felelni. Hogy megveregessék a vállamat, igen, közénk tartozol. De én kurvára nem tartozok közéjük.

Elcsendesedtünk. Megijedtem. Nem csak Patrikért aggódtam, hanem hirtelen (őszintén) magamért is. Mindig is megvolt ez az érzésem, hogy én is... semmirekellő vagyok. Erre eszembe jutott valami, amolyan női fogás.

– Mind így vagyunk néha. Ne aggódj.

Patrik bólogatott.

– Lehet. Talán tényleg mindenki kiakad néha.

Eszembe jutott az az időszak, amikor úgy éreztem, semmi jó nem történik velem, és ki akartam próbálni, mi van akkor, ha nem is élek. Most valamiért beleborzongtam a gondolatba. Micsoda hülyeség volt.

Ránéztem Patrikra, akin most pillanatnyilag nem látszott, hogy baja van, mert viszonylag sok sört öntött magába, de azért megsajnáltam, mert szerintem ő is valami olyasmit érezhetett, mint akkor én. Könyvtáros voltam, de mégse voltam senki.

Nem mintha azóta változott volna valami. Talán csak én. De még így sem tudtam, mit tehetnék Patrikért. Ezért én is inkább csak ittam a sört.

Amennyire én tudom, néha ez is elég. Ha valakivel iszunk egy sört. Ezt a gondolatot igazolta, hogy Patrik lazán hátradőlt.

– Majdnem megfulladtam azon a helyen – mondta aztán. – Atyaég. Be kellene szakadni, durván.

– De hát abbahagytad.

– Tudom. Mindegy. Iszol velem még?

Körülnéztem, majd rá az órámra.

Kezdett eléggé késő lenni, de hát másnap nem kellett dolgozni menni, úgyhogy belementem.

– Jó, de akkor most töményet! – lelkesedett fel Patrik.

Egy kicsit aggódtam, mert nem sokszor ittam „töményet”.

A következő negyed órában hármat is belém javasoltak. Nem csak Patrik, mert időközben két lány is csatlakozott hozzánk, és ők is bátorítottak, hogy nem fog megártani.

Nem igazán jegyeztem meg a nevüket, de szerintem ők se az enyémet. A lényeg, hogy nagyon élvezték valamiért a társaságomat, és ezt meg is mondták. Én meg valamiért nem élveztem az ő társaságukat, de inkább nem mondtam meg.

Ezután megint söröztünk, aztán meg nem tudom, mit csináltunk, de az utcán csináltuk. Éjszaka volt, és mindenféle dolognak nekimentem.

Végül is az lett belőle, hogy Patrik hazament a két lánnyal, én meg hazamentem egy viszonylag ésszerű méretű tujával.

Rá kellett döbbernem, hogy az alkohol elég furcsa dolgokra tudja rávenni az embert, mivel végül is ezt a tuját beültettem a konyhában az egyik székbe, és amíg vacsoráztam, folyamatosan mondtam neki ilyeneket:

– Meg, meg... hiába ismerek annyi mindenkit, meg, meg... hiába történik velem ilyen rövid idő alatt ennyi minden, egyszerűen, egyszerűen...

Egyszerűen nem találtam szavakat. Megpróbáltam elmutogatni, de a tuja erre sem tudott reagálni.

– Hát látom, te sem érted – mondtam végül.

Odamentem hozzá, a fülébe súgtam, hogy jóéjszakát, és leoltottam a konyhában a villanyt. Aztán bementem a szobámba, és belezuhantam az ágyamba.

A világ meg ment tovább, körbe-körbe.

15.

Kiüresedett a világ vasárnapra. Nem tudtam, mit kellene csinálnom, nem is volt semmi dolgom. Jól éreztem magam, annak ellenére, hogy rosszul voltam a tegnapi este miatt.

Lezuhanyoztam, felöltöztem, majd kimentem a konyhába. Meglátam a tuját a székben. Megráztam a fejemet, mintha nem hinném el, hogy ott van. Inkább nem is foglalkoztam vele. Úgy tűnt, kényelmesen ül, úgyhogy elhatároztam, hogy folytatom a jókedvemet.

Aztán eszembe jutott Patrik, és inkább mégsem éreztem jól magam.

Egyet tudtam csak tenni érte. Elhatároztam, hogy meglátogatom, és legalább addig megpróbálom elterelni a sötét gondolatait, amíg vele vagyok. Nem tudtam, mit tehetnék, de azért elindultam.

Kifelé megláttam egy fiút, aki a szemközti ajtón jött ki. Egymásra néztünk. Egy gördeszka volt nála.

– Mit bámulsz? – kérdezte.

Azzal előreindult, és a gördeszka kerekét nekinyomta a falnak, ahogy elment mellettem.

A csíkok, jutott eszembe. Amire a gondnok panaszkodott.

Fel kell hívnom Julcsit, gondoltam.

Megvártam, míg a gördeszkás gyerek eltűnik a liftben, aztán telefonálni kezdtem. Julcsi telefonja még mindig ki volt kapcsolva.

Érdekes.

Amikor megérkeztem a kollégiumhoz, láttam, hogy Retek üldögél az egyik padon előtte. Intettem neki.

– Hé! A... az a csávó vagy! Gyere ide!

Felállt, hogy üdvözljön, de egy kicsit megtántorodott. Odatekergette hozzám.

Megpróbáltam kikerülni, de nem sikerült.

– Tudod, atomrészeg vagyok – mondta Retek, és megdörzsölte a halántékát. A tegnapi miatt teljesen megértettem, hogy érzi magát. – Akartam valamit mondani neked.

Ezen meglepődtem.

– Nekem?

– Tudod... Patrik teljesen szét van esve, nem tudom, mennyire figyelted.

– Beszélgettem vele tegnap – mondtam. – Úgy tűnt, jobban van.

Retek próbált inni a sörből, majd meggondolta magát, és felkiáltott:

– *Nem kell!*

És nagy erővel eldobta a dobozt. Amikor az leérkezett a járdára, nagyot puffant és mindenfelé kifolyt a sör.

Egy kicsit megsajnáltam a sörösdobozt, és csak néztem, hogyan tekerog és habzik mindenfelé az aranyárga folyadék.

– Nincs jobban! – kiáltott rám Retek. – Nem bírtam már hallgatni! Elegem van belőletek! Kibaszott depressziós nihilisták!

A fejét ingatta, cigarettát kapott elő és rágyújtott. Nem kínált meg.

– Mit nézel? – kérdezte.

– Semmit – mondtam, és másfelé néztem. Majd mégis visszafordultam és ránéztem: – Azt nézek, amit akarok! Ma már egy kis hülye is megkérdezte. Legközelebb nem hagyom. Azt csinálom, amit akarok!

Talán egy kicsit begurultam. Még soha nem éreztem magam így. De jól esett. Majdnem elindultam, amikor éreztem, hogy Retek közelebb lép, és megfogja a vállam. Éreztem a cigaretta és a sör szagát a leheletén.

– Ne haragudjál, jól van? – mondta halkán. – Segítened kell neki. Látom rajtad, hogy van benned valami. Én már akkor tudtam, amikor először találkoztunk... hogy fészülsz a segged.

Megveregette a vállamat, mintha csak azt mondaná: nagyon jól viselkedtem.

– Csak annyit kérek, hogy legyél mellette, ha kell. Én nem vagyok alkalmas az ilyesmire.

Aztán már úgy tűnt, hogy nem akar semmit sem mondani, ezért továbbmentem, fel a koliba. Bekopogtam Patrik szobáján.

Kidugta a fejét, jól megnézett.

– Szevasz! De jó, hogy itt vagy. Figyelj!

Intett, hogy jöjjenek be. Nem tűnt rosszkedvűnek. Éppen ellenkezőleg.

Becsuktam magam mögött az ajtót. Aztán odamentem vele az íróasztalhoz, ahova ő leült. A laptopján nézett valamit.

– Találtam egy jó ingyenes hangkeverő progit, figyelj csak!

Elindított valami zenefélet. Volt benne gitár, meg ha jól saccoltam, Patrik hangja is, távoli, visszhangos. Az egész egy monoton, ütemes mix volt, alkalmanként valami bizarr hangeffektussal.

– Na, kurva jó, vagy kurva jó? – kérdezte.

– Nem rossz – mondtam. – Az egészet te csináltad?

– Hát... ja.

A fejével hátrafelé biccentett. Odanééztem. Az ágyon ott volt egy gitár.

– Na, vettél egyet? Vissza a zenéhez?

– Hát nem tudom még – mondta. – Jól esett. Persze, most megint nincs pénzem.

Erre elhallgatott, és egy kicsit komorabb lett.

– Pedig jobb mikrofont is kellene vennem – motyogta. – Egy kicsit talán elszámoltam magam.

Aztán megrázta a fejét, rám nézett, és azt mondta:

– Igyunk!

Megint előszedett két belga sört (St. Benoit és Trappistes Rochefort 10), mind a kettőt megfeleztük egy-egy pohárban. Megszédültem.

Patrik leült a gép elé, és elkezdett zenét mixelni.

Egy ideig figyeltem. Megpróbáltam hozzá szólni, de nem reagált. Én eléggé untam, mert csak annyit láttam, hogy csikokat húzogató ide-oda a monitoron. Ő viszont egészen elmerült benne.

Összezavarodtam.

– Elmenjek? – kérdeztem aztán.

– Van néhány egészen érdekes funkció itt – motyogta Patrik.

Folytatta, amit csinált.

Percek teltek el. Kezdett az egész kényelmetlenné válni. Eszembe jutott Retek. A fejemet ingattam.

– Patrik, minden rendben? – kérdeztem.

De ő nem válaszolt. Teljesen elmerült abban, amit csinált.

Megelégettem, és kimentem a szobából. Még az ajtóból egyszer visszanéztem, de Patrik már nem törődött velem.

Zsebre tett kézzel mentem haza. Retekkel nem futottam össze. Valamerre elkóboroghatott.

Nem akartam se villamosozni, se buszozni, se metrózni. Sétáltam. Hosszú percekén át. Közben az emberekre gondoltam, akiket ismertem. Vagy azt hittem, hogy ismerem. Amikor már kezdtem megérteni őket, teljesen máshogy kezdtek viselkedni.

Erről eszembe jutott Zsófi. Az órámról pillantottam: úgy gondoltam, belefér még, hogy beköszönjek neki. Nem gondoltam, hogy rossz néven venné.

Elstátaltam tehát Zsófiék lakásához és becsöngettem.

Aztán becsöngettem még egyszer, mert nem történt semmi. Már majdnem elmentem onnan, amikor nyílt az ajtó.

Zsófi volt az.

– A mindenit – mondtam. – Ma mindenkinek rossz napja van?

Azért mondtam, mert láttam rajta, hogy sírt. A sminkje elkenődött, nagyra nyitott szeme alatt mélyre görbült szája volt. Meg az egész fej elsápadt. Vagy hogy mondják.

– Nem, semmi gond – szífogott Zsófi. – Egy kicsit összevesztünk Lillával. Előfordul. Gyere be.

– Nem fogja zavarni?

– Elrohant valamerre... kiszellőzteti a fejét. Rá is fér.

Hát bementem.

Ittunk egy teát.

Elmondtam neki, hogy Patrik se volt éppen formában. Meg hogy ezért nekem is teljesen elromlott a napom.

– Miért vesztetek össze? – kérdeztem aztán.

– Néha nagyon hülyén tud viselkedni Lilla – mondta Zsófi. – Ugye, tegnap nem volt ott azon az irodalmi esten.

– Tényleg.

– Pedig hívtam. Azt mondta, nem kell, hogy eljöjjön. Nem értettem, mi az, hogy nem kell... szerettem volna, ha jön. Aztán nem beszélt velem. Mielőtt eljöttem, mondta, hogy menjek csak ahhoz a Patrik-gyerekekhez, akiről annyit áradoztam.

Felvontam a szemöldökömet.

– Féltékeny lett? Patrikra? Az... hogy lehet?

– Mit tudom én, mi baja van ilyenkor – Zsófi eltűrt egy szemébe lógó tincset. – Leüvöltöttem a fejét, hogy viselkedjen úgy, mint aki normális. Erre elrohant. Fasz kivan.

Egy ideig nem szóltunk egymáshoz, csak ittuk a teát. Valamit mondanunk akartam, de nagyon nehezen jutottam el odáig, hogy ki is mondjam:

– Tudod... mégiscsak el szeretném kérni a... pszichológus unokatestvéréd számát.

– Na. Komolyan?

– Igen, azt hiszem... ennyit most már meg kell tennem.

Zsófi elővette a telefonját, kikérte a számot, én meg beírtam.

– Andinak hívják – mondta. – Jó fej.

Egy pillanatra töprengtem.

– Jó, inkább felhívnád nekem te? – kérdeztem. Éreztem, hogy elpirulok. – Nem szeretek új emberekkel telefonon beszélni.

Zsófi hosszan rám nézett, majd mosolyogva a fejét ingatta.

– Hát tényleg rád fér egy kibeszélődsi.

– És... kérdezd meg, holnap délután jó-e.

Zsófi tovább mosolygott, aztán végül felhívta ezt az Andi nevű lányt. Kicsit mentegetőznie kellett, hogy sokáig dolgozok, meg hogy bent tudna-e maradni még egy órát a kedvemért, és itt kezdtem rájönni, hogy micsoda kényelmetlenséget okozok. De Zsófi letette, és azt mondta:

– Tud fogadni, ne aggódj. Rendes lány, szeretni fogod.

Bólintottam.

– Köszönöm. Szerintem ezzel valamit segítettél.

– Igazán nincs mit.

– Én... elmegyek szerintem. Nem akarom, hogy a Lilla rám is féltékeny legyen, vagy mi.

– Rád? Rád nem lesz.

Erre nem tudtam mit mondani. Ezt most pozitívan, vagy negatívan kell értelmezni?

Mindenesetre megköszöntem a teát, meg a telefonálást, és inkább elmentem. Zsófi is inkább csak lehangolt.

Amikor hazamentem, megnéztem a leveleimet a gépen. Julcsi visszaírt. Egészen rövid volt az üzenet:

Aha. Ki az a Zsófi?

Először nem értettem. Aztán visszaolvastam az én levelemet, és rájöttem, hogy nem nagyon magyaráztam el rendesen a dolgokat. Ez előfordul, általában kihagyok kulcsfontosságú dolgokat, aztán az emberek a legvégén mindig meglepődnek, hogy akkor most mi is van.

Sóhajtottam, és leírtam neki egy egészen hosszú levélben, ki az a Zsófi, meg hogy mennyire szeretnék már vele (mármint a Julcsival) rendesen beszélni, és hogy illendő lenne neki is egy kicsit hosszabb levelet írnia.

Már megint úgy éreztem, hogy felbosszantottam magamat, úgy-hogy egy kicsit magamba fordultam, hogy megtudjam, miért vagyok ma ilyen begurulós kedvemben.

Aztán mivel nem kaptam ésszerű választ, megpróbáltam felhívni megint Julcsit, de megint nem tudtam elérni.

Körülnéztem a szobámban. Nem volt nagyon mit tenni.

Nem voltak könyveim, a logikai játékaimat mind ki tudom rakni, egy filmet nem bírok végigülni, nem szerettem zenét hallgatni. Már megint. Még mindig. Nem tudom.

Aztán egy ideig nézegettem a sajt-albumomat. Eszembe jutott, mennyire tetszett Julcsinak. Visszatettem a polcra.

Takarítottam, kivittem a tuját a földszinti szemétkerakóba. Amikor be-szálltam vele a liftbe, láttam, hogy ott van a kövér ember, akit nem szeretek.

– Karácsonyfa – mondtam neki, amikor beszálltam. – Későn szedtem le. Csak bámult rám és sóhajtozott. Nem tudott közelebb jönni a tuja miatt. Aztán felbátorodtam, és rászóltam:

– Mit bámulsz?

Erre elfordult.

Ez tényleg működik, döböntem rá.

Egy kicsit sajnáltam, hogy meg kell válnom a tujától. Egészen a szívemhez nőtt. Olyan kis magányos volt ott a konténer mellett.

Aztán úgy döntöttem, hogy mégis visszaviszem a szobámba. Még egyet lifteztünk.

Kerestem az interneten neki egy nagy cserépedényt. Megrendeltem. Meg rendeltem hozzá földet is. Addig is bedugtam a felmosóvödörbe.

Valószínűleg az utolsó fillérjeimet költöttem el egy lopott tujára, amit nem tudtam kidobni.

16.

Hétfőn megkíméltem egy pók életét. Ott mászott a szobám falán, amikor felébredtem. Valószínűleg a tujával hoztam be. Kiraktam az ajtó elé. Nem tudom, mi lett a sorsa.

Úgy döntöttem, nem megyek be dolgozni. Nem telefonáltam Péternek. Ami azt illeti, nem telefonáltam senkinek. Egyedül Julcsit akartam felhívni, de megint nem volt bekapcsolva.

Elterveztem, hogy ezt a napot mindenképpen azzal töltöm, hogy valóban új életet kezdjek. Azt akartam, hogy valami megváltozzon az életemben. Még ha meg is elégetem Patrik kitalált spirituális lépcsőzetését. Ez volt a nyolcadik nap. A nyolcadik napon márpedig valaminek történnie kell. És nekem is tennem kell valamit.

Felhívtam Zsófi unokatestvérét, a pszichológust. Megmondtam neki, hogy tudok előbb is menni.

– Jaj, nagyszerű, nekem ez így most nagyon jól jött ki! Délután ketőkor megfelelne? Nem gond?

– Teljesen jó – feleltem.

Letettem a telefont. Nem köszöntem el. Először elmosolyodtam, mert úgy éreztem magam, mint azok a titkos ügynökök a filmekben. De csak egy percig örültem, mert aztán rájöttem, hogy valószínűleg illetlenség volt, úgyhogy elszégyelltem magam.

Megigazítottam az ágyamat, megreggeliztem, elmosogattam, felöltöztem a lehető legelegánsabb ruhámba. Egy zakót vettem fel egy fekete hosszú ujjú pólóra. Belenéztem a tükörbe.

– Ma más ember vagyok, mint tegnap – mondtam.

Hirtelen el is hittem.

Néhány percig csak tébláboltam a lakásban, aztán inkább levettem a zakót, mert melegem volt.

Egy óra körül elindultam a pszichológushoz. A zakót ezúttal vittem.

A hely, ahová megbeszéltük a találkozót, elég jól el volt dugva. Egy lehangoló épület belső udvarába kellett bemenni, aztán néhány üvegajtón meg lépcsőn kellett végig küzdenem magam.

Egyáltalán nem olyan volt, mint ahogy azt elképzeltem, vagy legalábbis, ahogy a filmekben szokták mutatni. Zsófi unokatestvére, Andi egy kis asztalkánál térdelt, ahol két teljesen egyforma kislány rajzolgatott zsírkrétával.

Andi hatalmas kötött pulóvert viselt, de egyébként is hatalmas volt. Vagyis, hogy szokták ezt illedelmesen mondani... a testalkata hátrányosan megkülönböztethető, méretben a nagyobbik felé... vagyis, nem volt annyira vékony, mint én. Jaj, a mindenségit, így inkább csak rosszabb.

Duci volt!

Amit egyből észrevettem rajta, hogy nagyon-nagyon mosolyog. Amikor meglátott, akkor talán még jobban is mosolygott.

– Huhúúú! – kiáltott rám. – Mindjárt megyeek!

Intett egy idősebbik nőnek, aki leült a kislányok mellé, és így Andi eljöhett.

Lágyan kezét fogott velem, bemutatkoztunk egymásnak. Behívott egy apró irodába, ami tele volt könyvekkel. Az asztalon egy pók szobra volt.

– Ez itt Radnai professzor irodája – mondta vidáman. – Ezt használhatjuk a következő órában, vagy hogyan is legyen. Jaj, annyi mindenbe bele akarok kóstolni, szóval én örülök, hogy ezt csinálhatjuk. Igazából szociális munkás vagyok, de most pszichóra járok. Minden érdekel. Kognitív viselkedésterápia, álomfejtés, gyermekpszichológia, amit csak akarsz!

Bólogattam, bár nem értettem, miről beszél. Intett, hogy üljek le az egyik fotelbe, ő meg beleült a másikba.

Mielőtt megszólaltam volna, felemelte a kezét.

– Nem, nem akarom hallani, hogy a filmekben kanapéra fekszenek, meg semmi ilyesmit. Csak relaxálj, amíg a noteszembe firkálok.

Szóval, nem mondtam semmit és relaxáltam, amíg Andi a noteszébe firkált. Aztán ledobta maga elé az asztalkára, ami közöttünk volt, hátradőlt, összetette a kezét, és várt.

Eltelt egy perc, aztán megkérdeztem:

– Most már beszélhetek?

– Persze.

Aztán rájöttem, hogy nem tudok mit mondani, így csak vállat vontam.

Kicsivel később Andi megszólalt:

– Rendben, tudom, hogy ez még csak egy ilyen próbabeszélgetés, de az orvosi titoktartás így is érvényes. Nem tudom, mennyire ismered ezeket a dolgokat. Egyelőre csak próbáljunk meg ismerkedni, aztán ha úgy érzed, megbeszélhetjük Radnai professzorral, hogy járass hozzá. Nem te vagy az első egyébként. Mesélj akkor magadról.

– Igazából nem tudom, hogy van-e értelme a pszichológiának – szaladt ki a számon.

– Miért mondd ezt?

– Mármint az én szempontomból. Szoktam látni, ahogy veszi mindenki ezeket az önismereti izéket, de hát nem mondanak semmit igazából.

Andi felnevetett.

– Szerintem amiről te beszélsz, és amit én csinálok, közöttük van némi különbség.

– Gondolod?

– Remélem! – Andi kuncogott, láthatóan jól érezte magát. – Szeretném azt hinni, hogy én annyira nem vagyok sekélyes. A pszichológia soha nem azért vonzott, hogy az emberek kényelmetlenkedéseivel foglalkozzak. Ha érted, mire célzok. És ha nem bánod, hogy célzok.

Vállat vontam.

– Nekem mindegy, én csak a kíváncsiság miatt vagyok itt.

Erre egy kicsit elkomolyodott.

– Ha kíváncsi vagy, akkor az azt jelenti, hogy valami gond is van, nem?

– Lehet, hogy van – mondtam. – De nem velem. Van egy barátom, Patrik.

– Mit értesz barát alatt?

Megakadtam.

- Nem is tudom – mondtam. – Régen ő adott el nekem füvet...
- Aztán jól megjedtem, hogy ezt kifecsegetem.
- Mármint... csak egyszer próbáltam, és én nem... én már akkor sem...
 - Semmi baj – mondta Andi. – Csak őszintén. Nem lesz belőle baj.
 - Hát, szóval, régen ő ilyen füves volt, most meg nem. Most iskolába jár. Mármint egyetemre. Meg megpróbált valamiféle spirituális dolgot.
- Aztán kiderült, hogy csak ő találta ki. Megpróbálta nekem is beadni.
- Milyen spirituális dologról van szó?
 - Hogy nyolc napon át, minden nap valamit megteszek.
- Elmondtam neki nagyjából, miről is volt szó.
- Andi bólintott.
- Neked mi a véleményed erről? – kérdezte.
 - Azt hittem... azt hittem, segít.
 - És nem segített?
- Elgondolkoztam.
- Azt hiszem, pár dolgot csak emiatt csináltam, de aztán lehet, hogy mindegy is, mert amúgy is azt csináltam volna. Én már nem értek semmit. De az a legnagyobb baj, hogy Patrik sem ért semmit.
- Andi felvonta a szemöldökét.
- Azt hiszem, Patrik nem tudja, ki legyen valójában – mondtam. –
- Baja van a beilleszkedéssel. Szóval már nem az a füves, aki régen volt, meg látom, hogy próbál más lenni, meg van ilyen költőségi sikere is, de... azt hiszem, ő azt hiszi, hogy még mindig az a füves, aki régen volt. Legalábbis az szeretne lenni. Nem is tudom... néha nagyon lelkesen tesz az új életéért, talán még a zenéhez is visszatér majd most, de... néha meg úgy érzi, semmi értelme semminek.
- Andi bólintott.
- Az ilyen diszsonáns érzések gyakoriak a kábítószer-használók és a művészek között. Mondhatnám, teljesen természetesek. Amennyire ki tudom következtetni abból, amit mondtál, ez a Patrik talán amolyan bipoláris személyiség. Hallottad már ezt a kifejezést?

Megráztam a fejem.

– Figyelj, egy kicsit beszéljünk most rólad is, mert kevés az időnk, és szerintem érdemes. Mit tudsz elmondani magadról?

– Könyvtáros vagyok – mondtam. – Régen ez meg is határozta az életemet, de már nem. Azt hiszem, motivációs gondjaim vannak. Nem akarok tovább könyvtáros lenni.

Andi elmosolyodott.

– Mi a legnagyobb problémád a munkáddal?

Elgondolkoztam. Nem az egyetemisták jutottak először az eszembe, hanem a kollégáim.

– A többi könyvtáros... – kezdtem, de aztán megakadtam. – Szóval, az a lényeg, hogy nem is tudom. Nem érdekelnek annyira... vagyis, félek is tőlük.

– Félsz?

– Szerintem senki nem szeret engem ott – mondtam. – Nem érzem jól magam.

– Miből gondolod, hogy nem szeretnek?

Elgondolkodtam.

– Nem beszélek sokat – mondtam. – Ők meg állandóan beszélnek.

Andi nem kérdezett többet. Várta, hogy elgondolkozzak ezeken a dolgokon. De nem jutottam semerre.

– Milyen céljaid vannak a könyvtárosságon kívül? – kérdezte aztán Andi. – Úgy értem, mi az, amiért élsz, és nem az, amiért dolgozol? Érzed a különbséget?

Tovább gondolkoztam.

– Azt hiszem... azt hiszem, én nem számítok annyira. Először is, szeretném, ha Patrik rendben lenne. A többi könyvtárossal idővel úgyis összebarátkozunk. Vagy mit tudom én. Nem számít!

– Hogyne számítana.

Ránéztem. És hirtelen tudtam, hogy neki tényleg számít.

– Szeretném, ha foglalkoznál Patrikkal – mondtam aztán. – Úgy érzem, megbízható vagy és rendes. Lehetséges, hogy nem tudom meggyőzni, hogy járjon ide... de én örülnék neki.

– Azt hiszem, én is örülnék a lehetőségnek – mosolyodott el Andi.
– Patrik érdekes személyiségnek tűnik. Nagyon kedves, hogy rám bíz-
nál. Mindezek ellenére sajnos nemet kell mondanom. Szerintem vele
azért egy érettebb és tapasztaltabb szakembernek kellene foglalkoz-
nia. Megkérdezhetem a professzort, ha esetleg érdekel.

Töprengtem.

– És ő jó?

– Jó.

– Pénzbe kerül?

Andi sóhajtott.

– Hát igen. Attól függ. Valószínűleg igen.

Egy ideig csendben ültünk. Aztán felálltam. A kijárat felé indultam.

– Szeretném, ha járnál hozzám – mondta Andi. – Szerintem... né-
hány alkalom nem ártana meg. Gondolkozol rajta?

Megtorpantam az ajtóban.

– A gondolkozás talán még nem ártott meg – mondtam. – Ne ha-
ragudj, hogy csak úgy elmegyek. Néhány dologra rájöttem közben.
Talán neked köszönhetem.

Rövid szünet után hozzátettem:

– Szóval, köszönöm. Átgondolom, hogy jöjjen-e még.

Ezúttal elköszöntem, nem úgy, mint a telefonban.

Hazafelé sétáltam. Rájöttem, hogy szeretek sétálni. Útközben vet-
tem egy újságot. Legalább ennyit olvassak egy nap.

Leültem egy padra.

Sóhajtottam. Eldöntöttem, hogy csak azért is jó leszek a munkahe-
lyemen. Megkeresem azt a pénzt, amivel segíthetek Patriknak, amivel
fenn tudom tartani az autót, az albérletet, az életemet. Folytatom
azt, amit eddig is, a lehető legjobb formában.

Erre egy kicsit meg is nyugodtam. Persze, be kellett látnom, hogy kiszámítható minden. Az életem nem változott meg, nem történt semmi, megy minden úgy, ahogy eddig.

Legalábbis ezt gondoltam, amíg el nem olvastam az újságot. Vagy legalábbis az idevonatkozó részét.

Mint kiderült, megnyertem az ötös lottót. Mármint mind az öt számot eltaláltam. Állítólag kb. egymilliárd-hétszáznegyvennyolcmillió forint.

Ja igen, mert vettem egy lottószelvényt a héten, el is felejtettem. Tudtam, hogy elfelejtek valamit már megint. Általában ez sokszor előfordul.

Fejben számolni kezdtem, aztán inkább mégsem számoltam. Nézettem az újságot, és azokat a számokat láttam, amelyeket megjátszottam az előző héten. Amit minden héten megjátszok, amióta ideköltöztem. Aztán összehajtogattam a lapot, és letettem mellém a padra.

Valakik a háttérben kiabáltak. Egy szirénázó mentő húzott el az úton. A világ olyan volt, mint volt.

Egy hajléktalan férfi odajött hozzám és megkérdezte:

– Nem tudnál kisegíteni? De ne haragudjál már meg. Csak egy kis aprót kenyérre. Legyen szíved.

Megtapogattam a zsebeimet, aztán megráztam a fejemet.

– Semmi pénzem nincs most – mondtam. – Sajnálom.

A fickó megadóan felemelte a kezét, majd arrébb sétált, valaki más-tól kérni.

Délután volt, a nap sütött, és kezdtem megéhezni.

Úgy gondoltam, mielőtt hazamegyek, érdemes lenne még egyszer megpróbálnom valamit, amin egész nap, és talán egész hétvégén járt az agyam. Most volt rá talán a legnagyobb szükségem.

Elővettem a telefonomat, és kikeresem Julcsi számát, majd elindítottam a hívást.

És most először a héten, rövid csend után, kicsöngött.

Hallgattam az ismétlődő bűgást, és vártam, hogy napok óta először meghalljam Julcsi hangját.

NYOLCÓRÁK

8:00

Könyvtáros vagyok.

Hivatalosan nem ez a beosztásom, meg nem is könyvtárban dolgozom, de végül is azt szoktam csinálni, hogy pakolom a könyveket, meg listákat írok és pecsételek mindenfélét, úgyhogy (ahogy Patrik mondaná) pragmatikus megközelítésben én egy könyvtáros vagyok.

Hétfőn nyolckor bementem az irodába, ahova néha be szoktam menni.

Karesz volt bent, de észre sem vett, annyira programozott.

Leültem az asztalomhoz. Elkezdtem játszani a számítógépen, Karesz előző játékával. Felét sem értettem, mit kell benne csinálni. Végül is inkább úgy döntöttem, hogy rászánom magam, és regisztrálok Twitteren.

Karesz rövidesen szünetet tartott, odabiccentett nekem, és hátravonult a konyhába.

Egyedül maradtam. Félelmetes volt.

Főleg, mert bejött egy amolyan idősebb-féle fickó, határozottan és borostásan, mintha valamit nagyon fel akarna lökni.

Oda is jött hozzám.

– Maga meg kicsoda? – kérdezte.

– Hát...

– Itt dolgozik, vagy csak beült szórakozni?

– Kicsit mindkettő! – mondtam neki viccesen.

A fickó hosszan sóhajtott. Ezek szerint mégsem volt vicces.

– Na, idefigyelj, haver. Ne szórakozz velem. Palik Sanyi vagyok, a tűzvédelmis. A főnököt keresem.

– Mármint a részlegvezetőt, az ügyvezető igazgatót, vagy a vezérigazgatót? – kérdeztem.

– Öcsi, nekem erre nincs időm. A legfőbbnökebb főnököt keresem.

– Amolyan... spirituális értelemben?

Mielőtt erre reagálhatott volna, Karesz vissza is jött. Beletörölgette a ruhájába a reggelijét, és kinyújtott kézzel lerohanta Palik Sanyit.

– Jó napot. Maga a poroltós faszi?

– Ki itt a főnök?

Karesz rám mutatott.

– Ő a bossz, de szerintem nem ér rá ilyenekkel foglalkozni. Szerintem várja meg a Zsófit. Vagy a Ricsit, ha ilyen szírszarról van szó.

Felpattantam.

– Ja nem kell, nem kell! – mondtam. – Elintézem. Mit kell elintézni?

– Maga a góré? – nézett rám Palik Sanyi.

– Hát ha azt kérdezi, hogy enyém-e az emelet, akkor igen. De általában nem értek ahhoz, amikor jön valaki és valamit csinálni kell neki.

Karesz az ingzsebéből elővett egy csomag ropit, és elkezdte enni.

– Hát azért mondom, hogy várjátok meg a Ricsit – mondta. – Nagy arc.

Közben a tűzvédelmis fickó szerénykedve felém nyújtotta a kezét.

– Elnézést, nem tudhattam ugye.

Kezet fogtunk.

– Fel kell mérnem itt a dolgokat – nevetgélt idegesen.

Az ideges nevetgéléshez nekem is kedvem támadt, de előbb ránéztem Kareszre, hogy mit szólna hozzá, de ő csak vállalt vont.

– Hát mérje – mondtam.

És elment mérni.

Karesz közelebb jött.

– Új nap, új kaland, igaz? – kérdezte. – Nem nagyon bírok várni a mondandómmal, de valami nagy dolog van folyamatban. Ma megbeszélés, meg jön a gyakornok is, meg minden szar. Remélem, nem felejtettem el.

– Nem – mondtam. – Hogy érted, hogy Ricsi nagy arc?

Karesz először nem válaszolt, aztán meg visszament programozni.

A telefonom csörgött, felvettem.

- Csomagot hoztam, bé lépcsóház? Nyolcadik emelet?
- Az vagyok – mondtam.
- Nem hallom!

Gyorsan letettem a telefont. Megdörgöltem a szemem. Ez az egész kezdett túl nagy kihívás lenni.

Pedig megtanultam a kommunikációs továbbképzést, meg a menedzsmentes továbbképzést, amikor azt tanultuk, hogyan kell diagrammal teát főzni, és figyelmeztettek is a stresszhelyzetekre, de reggel nyolc környékén nem voltam még alkalmas a konfliktuskezelésre.

Aztán csilingelt a lift, és egy ilyen tologatós kocsival bejött a futár.

- Ide lesz? – kérdezte.

Mondtam, hogy tegye csak le. Hatalmas doboz volt. Mint egy kisebb hűtőszekrény. De nem az, mert az már van. Az volt az első, amit vetünk. Karesz értékelte.

- Itt írja alá – mondta a futár, és elem dugott egy papírt.

Odaírtam a nevemet, remélhetőleg olvashatatlanul.

- És itt.

Odébb is odaírtam a nevemet. Alaktalan, formátlan krikszkraksz. Évek munkája, mire ilyen lett. Mármint nem ez, hanem az összes aláírásom.

- Akkor rendben is vagyunk.

A futár megemelte a sapkáját, és visszatologatta a tologatós kocsit a liftbe.

– Megjött a hardver? – kérdezte Karesz, miután jól megnézte magának a csomagot. – Tudod, kéne ide egy rendszergazda.

– Te vagy a rendszergazda – mutattam rá. – Ha bejön a játékos, felveszünk még valakit.

Újabb stresszhelyzet. Megtagadni valakitől valamit. Kényelmetlenül éreztem magam. Lehet, hogy megnyertem a lottóötöst, de nem költhettem felelőtlenül, legalábbis erre szokott figyelmeztetni a Tag.

Rajtam kívül csak Karesz és Patrik tudták, hogy mennyire gazdag vagyok, de azt ők sem, hogy valójában miért. Annyit hazudtam az utóbbi néhány évben, hogy én se tudtam követni. Leginkább a Tag miatt nem mondhattam igazat.

Mostanában egészen sokat agyaltam azon, hogy ha már hazudik az ember, akkor van-e igazság, vagy nem is tudom.

– Jól van, főnök – mondta Karesz. – De jó híreim lesznek délután. Hadd szpojlerezzem már le így előre.

– Milyen hardver? – kérdeztem.

– Ricsinek az új gép. Kellett már szegénynek.

Bólintottam.

– Mire is? – kérdeztem.

– Hagyjad, beviszem az irodájába.

Aztán vitte. Úgy éreztem, valamiféle sunyiság van a dologban, de nem szóltam semmit.

Inkább elmentem reggelizni.

Bementem a konyhába. Ránéztem a tűzhelyre, mert mintha mozgott volna.

Egy egér nézett vissza rám. Egy ideig néztük egymást. Nem igazán tudtam, mit kellene reagálnom.

Erre persze sehol nem tanítanak meg.

Aztán egy kicsit nem figyelhettem oda, mert egyszer csak nem volt már ott.

– Jaj – mondtam, és hirtelen rossz előérzetem lett.

Azóta volt rossz érzésem, amióta meggazdagodtam. Már akkor is, amikor vissza kellett utasítanom egy kéregetőt, mert az a rengeteg sok pénzem nem volt nálam. Aztán vettem egy házat, elutaztam mindenfelé, adtam pénzt ilyen-olyan ügyekre, és akkor megszereztem ezt a helyet az ismerőseimnek, hogy azon dolgozhassanak, amit igazán szeretnek, ami igazán érdekli őket, sokkal több fizetésért, mint amennyit az előző munkájukért kaptak.

És ők hálásak voltak ezért. De én, aki csak mászkáltam ezen a nyolcadik emeleten, rá kellett jönnöm, hogy nem haladt semerre az életem. Az új munkahelyemen nem volt igazán semmi érdekes dolgom. Eleinte. Üres volt az egész. Hiányzott egy kicsit a könyvtárak mindenféle mozgalmassága. Meg még a nem mozgalmassága is hiányzott, mert még az is izgalmasabb volt ennél. Lassan telt az idő. Nem tudom, érted-e.

Aztán ezt az előérzetet el is hessegettem, mint a bogarakat, akik nyáron állandóan bele akarnak bújni a fülembe.

Csináltam magamnak egy sajtos szendvicset, és kitettem egy darab sajtot egy tálkára. A tálkát letettem a padlóra.

Amikor kimentem, nagyot haraptam a szendvicsembe, csak közben előjött a Palik Sanyi.

– Akkor elmondanám a dolgokat, és akkor ezt gyorsan le is zavarhatjuk – mondta. – Hányan dolgoznak itt?

Nem válaszoltam, mert még nyelni sem tudtam.

Csak néztem, és vártam, hogy eléggé elrágjam a falatot ahhoz, hogy nyelni tudjak, közben meg olyan ciki volt az egész, hogy ő is inkább elfordult.

– Egyébként mivel foglalkoznak maguk?

Nyeltem.

– Hát ilyen mindenfélével. Nem is tudom. Egyébként heten vagyunk. Néha. Ebből ketten ma nem lesznek itt, de majd átadom a tudást.

Palik Sanyi egészen hosszan rám nézett, majd valamit irkált a füzetébe. Mert olyanja is volt, legalább kettő.

– Szólna a kollégájának?

– Nem igazán.

Mert Karesz közben visszajött, és megkérdezte, mi a pálya. Pedig ennyi idősen már tudhatná.

Erre Palik Sanyi elmondogatott mindent, hogy mik azok a kis villogó panelek, meg piros szirénák, meg a füstöt belélegző műanyag

spirálok a plafonon. Közben elkalandozott az összes gondolatom, mert nem jegyeztem meg belőle semmit. De arra sem emlékszem, hogy hova kalandoztak el a gondolataim, úgyhogy az egész reggelnek alig volt értelme.

Aláírtunk mindenféle papírt, aztán elküldtük Palik Sanyit, hogy most már nincs időnk erre a hülyeségre, legalábbis Karesz ezt mondta, ő meg általában tudja, hogyan kell az emberekkel jól kijönni.

Egészen addig, amíg Ricsi meg nem érkezik.

Ő jobban tudja.

09:00

Kilencre bejött Ricsi is.

Ő olyasmi akart lenni, mint Don Draper a Reklámőrültekben.

(Karesz mondta, hogy az ilyesmiről le kell szoknom, mert senki sem érti a hasonlataimat, de hát mostanában annyi sorozatot nézek!)

Nem azt mondom, hogy mindig öltönyben járt, meg ivott (ezeket többnyire éjszaka csinálta), hanem azon volt, hogy elegáns és határozott megjelenésű legyen.

Karesz szerint ez sem jön össze mindig, de ezt előtte állítólag nem illik mondani.

Emlékszem, amikor először megismerkedtem vele, épp az egyik rövidfilmjét mutatta be egy fesztiválon, ahova a Zsófi rángatott el. Megláthatta, mennyire nem értjük az egészszet, mert odajött hozzánk, és azt mondta:

– Lejött a lényeg? A mai srácok teljesen elszakadtak attól a koncepciótól, hogy ők valamikor férfiak legyenek. – Megragadta a vállamat.
– *Férfiak.*

Aztán ezt eljátszotta még néhány emberrel, Zsófi pedig a szemét forgatta.

Végül is azon az estén még visszatért hozzám, miközben már mentem volna haza, és elég hosszan beszélt arról, mennyire elpunnyadt a világ. Ilyeneket kiabált:

– Az apáink megbuktak! Saját magunknak kell kinevelnünk a benünk rejlő férfit!

Igazából, azóta sem tudom, miért pont engem nézett ki.

Amikor később jobban megismertem, kiderült, hogy annak idején az apja elég sok mindent megivott naponta, meg le is lépett, amikor Ricsi iskolás lett.

Ő meg azóta is kereste az apafigurákat. A polca tele volt ilyen könyvekkel, mint a Harcosok klubja, és olyan fickók képét rakta ki az irodája falára, mint Frank Sinatra, Clint Eastwood és Jesse James (valójában Brad Pitt).

Nem tudtam eldönteni, ez megszállottság, vagy valamiféle egyszerűbb hit, de egy idő után már senkit nem zavart, úgyhogy én sem kérdeztem.

Szóval kilencre bejött, és láttam rajta, hogy még mindig mennyire figyel arra, hogy kihúzza magát.

Elém jött, kezét fogott velem, majd a karórájára pillantott.

– Mindjárt megbeszélés, ha jól tudom. Lemaradtam valamiről?

– Ööö... a poroltós faszíró! – mondtam.

Karesz felemelte a kezét.

– Csá, Ricsesz!

Vele nem fogott kezét, csak odadobta neki. Mármost ha nem lenne csuklója, azzal a mozdulattal, amit csinált, odarepült volna a keze.

– A lányok nincsenek bent?

– Ma még egyet sem láttam! – kiáltotta Karesz.

– Jobb is így. – Ricsi körülnézett, majd az irodája felé vette az irányt.

Nem értettem, hogy lehet valami jobb lányok nélkül, mint velük. Aztán nem is akartam belegondolni. Ültem inkább a helyemen, mint egy kiskutya, akit kiraktak az országút és az erdő közé.

Alig kellett várnom, Ricsi vissza is jött.

– Majdnem elfelejtettem! – mondta. – Karesz, gyere már.

Ezzel őt is elvitte.

Ott ültem, egyedül.

Aztán elkezdtem töprengeni, hogy tényleg, hol vannak a lányok?
Hamarosan kezdődik a megbeszélés, és hát pont ők hiányoznak.

Az órámra pillantottam.

Az idő elmúlik, ha az ember nem figyel oda. Vagyis, nem tudom, hogy ez érthető-e. Lehet, hogy már te is észrevetted, de sokszor úgy tűnik, mintha csak várnánk valamire. Azt hinné az ember, hogy ha elér dolgokat az életben, már nem fog várni semmire, de hát mindig van valami. Vagy nincs, és ez a baj. Nem is tudom. Nem vagyok valami járatos ezekben a dolgokban, pedig elolvastam a Bevezetés A Filozófiába Szöveggyűjteményt. Az idő. Szerintem te is érzed ezt a dolgot, hogy mennyi minden történt már, de közben meg bármikor úgy érezheti az ember, hogy csak a most van. Minden, ami addig történt, az meg csak egy film volt, amit tegnap este láttunk. Mennyi minden történt, és nézd, már itt vagyunk, ennyi és ennyi idők vagyunk.

Hirtelen csak azt hallottam, hogy valami irdatlan trombitát belefújnak a fülembe, amitől megijedtem.

– Boldog születésnapot! – förmedt rám Karesz és Ricsi.

Akkor láttam meg, hogy előszedték azt a nagy csomagot, amit a fu-tár hozott, csak most raktak rá egy piros masnit.

Az nem tudom, melyikük ötlete volt, de mindkét lehetőség egy kicsit összezavart.

– El is felejtettem, milyen nap van – mondtam. – Pedig tanultam időmenedzsmentet.

Karesz legyintett.

– Felejtsd el a sok szarságot. Te sokkal több vagy annál.

Megköszöntem. Úgy éreztem, tényleg több vagyok a sok szarságnál.

– És mi ez?

– Igazából a lányok nem tudnak róla – mondta Ricsi. – Nem tudom, ők készülnek-e valamivel, de úgy gondoltuk, ezzel mi ketten szeretnénk kifejezni, mennyire hálásak vagyunk, hogy itt dolgozhatunk.

– Ja – mondta Karesz. – Ja.

Ricsi közelebb hajolt, éreztem a vélhetően eléggé drága kölnijét.

– Ezt most komolyan mondom, de amit te itt összehoztál nekünk... figyelj, Karesz, jól mondom? Mindig számíthatsz ránk, oké? Ez az ajándék... azt hiszem egyértelműen méltó hozzád.

Karesz közbeszólt:

– Remélem.

Félve rápillantottam a dobozra. Valójában tényleg akkora volt, mintha egy számítógépház és egy monitor lenne egy dobozban. Talán valamivel nagyobb. Alaposabban megfigyelve viszont rá kellett jönnöm, hogy teljesen kocka alakú. A karton, amiben hozták, teljesen sima volt, nem írtak rá semmit.

– Hát, köszönöm – mondtam. – Majdnem lebuktatok. Én vettem át a futártól.

Ricsi ránézett Kareszra.

– Most ez komoly? Azt mondtad, már tegnap behoztad.

– Nem tök mindegy? – Felém fordult. – Kibontod, vagy mi lesz már?

Csak néztem a dobozt.

Megpróbáltam elképzelni, mi lehet teljesen kocka alakú, meg „hozám méltó”, aztán arra is gondoltam, hogy ez a dolog egyáltalán nem kocka alakú, csak kipárnázták, mert törekeny, és lehet, hogy egy váza az. Vagy hatvan csomag ropi.

– Romlandó? – kérdeztem.

– Nem igazán – mondta Karesz.

Tovább nézegettem a dobozt.

Felálltam, megemeltem. Nem is volt annyira nehéz. Nem zörgött. Arrébb vittem, majd leraktam az asztalom mögé, pont a székem mellé.

– Nem akarom még kibontani – mondtam. – Hivatalosan még nem születtem meg.

Összenéztek.

– Ne már... mikor születnél? – kérdezte Karesz.

– Este nyolckor.

Ricsi a karórájára pillantott.

– Ugye csak szívatasz? – kérdezte.

A lehető legkeményebben ránéztem.

– Nem. Amúgy beszélünk kell.

Ricsi erre megakadt, mintha nem számított volna egy ilyen kiszólásra.

Arra gondoltam, hogy néha meg kell engednem magamnak ilyeneket, ha már én vagyok a főnök. A régi főnökeimtől tanultam.

Ők is mindig beszélni akartak velem.

– És miről?

Erre mondjuk nem tudtam felelni.

– Majd megyek pár perc múlva az irodádba, addig várj ott.

Kezdett kínos lenni a dolog, úgyhogy inkább kimentem vécére.

Egy kicsit ültem rajta, nem mintha annyira kellett volna, de valahogy eszembe jutott a kérdés, hogy ki rajzolja a vécépapírra a virágokat meg méhecskéket? Bemegy minden nap dolgozni, és kap érte fizetést?

Aztán Ricsi irodája felé mentem, és láttam, hogy Karesz megint nagyon programozik, és csak egyszer pillantott fel rám.

Mintha félne tőlem.

Bekopogtam Ricsihez.

Ott ült, elég mereven, igazgatta a dolgait az asztalán.

– Igen? – kérdezte.

– Érdekelne, hogy állsz ezzel a... forgatókönyveddel. Megcsináljuk lassan?

Sóhajtott.

– A casting végére ki tudom javítani.

– Elég lesz a pénz?

Ez után nem nézett rám.

– Elégnek kell lennie – mondta egy idő után. – Nem lennék valami jó rendező... ha nem tudnám beosztani.

Lenéztem a kezemre, amit a másik kezembe raktam közben.

– Izé, nem kell ennyire... furcsának lennie, hogy erről beszélünk – mondtam. – Én nem akarok rosszat.

– Tudom, tudom. Csak... nehezen jövök ki a főnök-figurákkal. Nem tudom, érted-e. Mindig azt hiszem, hogy le akarnak baszni. Már elnézést.

Megértettem. A menedzsmentes oktatáson figyelmeztettek arra, hogy ha az ember elég magas pozícióba kerül, az emberek máshogy kezdenek hozzá viszonyulni. Nekem ez nagyon-nagyon furcsa volt, és hirtelen nem is akartam ezt.

De hát az egész helyet azért hozattam létre, mert én nem tudtam mire felhasználni azt a sok pénzt, de ismertem tehetséges és elkötelezett embereket, akik igen. Egyelőre nem lehetett máshogy megtartani az adományozás eredményességét, csak úgy, hogy ellenőrzés alatt tartom az egészet.

Ezt Patrik példáján tanultam meg.

– Csak... kívánom, hogy jöjjön össze – mondtam. – Ha nem megy időben, az se baj, de akkor muszáj, hogy Karesz projektje kerüljön elsődleges helyre. Nem vagyunk túl sokan.

Ricsi hátradőlt, rám nézett.

– Azt hiszem, nem is gond – mondta. – Meséltem, mennyire stresszes volt megcsinálni az első filmemet?

Elég sokszor mesélte.

Megráztam a fejem.

– Senki sem hitt bennem – mondta. – Ráment a kapcsolatom. Meg mindenem. A francba is.

Nem volt túl sok kedvem ezt hallgatni, de azért meghallgattam.

Ricsi néha olyan volt, mint a lányok.

Néhány percre csak álltam ott, miközben Ricsi pakolászott az asztalán. Közben olyan monológot tartott, mint amelyet egyszer a színházban hallottam.

– A siker titka? Az egyetlen titka az, hogy befejezd, amit elkezdted. Félkész dolgoknak esélyük sincs, a befejezetteknek legalább van egy hangyafasznyi. Csakhogy egy film nem csak egy emberen múlik, érted.

Ilyesmi. Az egészre nem emlékszem, mert valamikor a harmadik mondatnál rendkívül érdekessé vált a padló mintázata.

Ilyen kis négyzetek voltak, amik egymásra lógtak a sarkoknál.

– Szerintem folytassuk a megbeszélést – mondtam. – Már előre megvettem a kekszket, meg minden.

Ricsi megakadt valami mondat közepén.

– Ó. Oké.

Gyorsan kimentem.

Közben láttam, hogy megjöttek a lányok. Ők is hoztak valamit.

Egy üveg pezsgőt.

– Hát sok boldogságot – mondta Panka, ahogy átadta az üveget.

Át volt kötve aranyszínű szalaggal.

Mellette Fanni csak mosolygott.

Közben pedig ikrek voltak, szóval tök egyformán álltak ott. Ugyanúgy göndörödött a hajuk, meg ugyanúgy nem láttak jól, ezért ugyanolyan szemüveget hordtak.

Még a ruhájuk is ugyanaz volt.

Azon tűnődtem mindig, hogy vajon miben lehetnek még ugyanolyanok, amiről az ember nem is tudhat.

Megköszöntem az üveget. Egy ideig még fecsegték, aztán egy kis mozgás támadt. Végül is mindenki megkereste a helyét (Zsófi és Kullancs kivételével, mert ők nem tudtak eljönni), és elindult a nap, úgy igazán.

Aztán otthagytam mindenkit.

Bezárkóztam a konyhába. Azt akartam, hogy mindenki tűnjön el. Azt akartam, hogy én is eltűnjek. Hirtelen elegendő lett mindenkiből, abból, hogy dolgom van, és abból is, hogy nincs dolgom.

A születésnapomból meg főleg elegendő lett.

Csak ültem ott és néztem a konyhaszekrényt. Az az egér is ott van valahol, jutott eszembe. A sajt, amit kitettem, eltűnt. De bujkál, mert neki sincs kedve az emberek között lenni.

Talán én is egy egér vagyok, gondoltam.

Bekopogtak.

Felálltam, megigazgattam a ruhámat. Kinyitottam az ajtót.

Mindenki engem nézett.

– Megbeszélés? – kérdeztem.

– Persze – mondta Karesz.

– Akkor kezdjük.

Bevonultunk a tárgyalóba, miközben azon agyaltam, hogy mutatnának jobb főnök-képet, vagy mit.

De hát nem lehet mindenki olyan energikus, mint Ari Gold a Törtetőkben.

10:00

Amikor még Patrikkal jóban voltunk, azt szokta mondani, hogy nincs kreativitás szubsztancia nélkül. Mielőtt még elindultam volna megkeresni a szótárban, hogy ez mit is jelent, megfogta a vállamat és elmagyarázta.

– Tudod, rájöttem a dolog lényegére – mondta. – Ha valami hatalmasat akarsz elérni az életben, hihetetlen mennyiségű anyagot magadba kell nyomnod.

Szóval a tárgyalót úgy alakítottam ki, hogy legyen benne kávéfőző meg egy csomó keksz, amit közben „magunkba nyomhatunk”.

Szorgalmasan kiöntöttem mindenkinek az adag kávéját, ahogy szereti. Az ilyesmire nagyon oda kell figyelni. Ki is raktam egy fecnit a kávéfőző mellé, miután mindenkit megkérdeztem:

Panka és Fanni: „három cukor, fele tej”

Ricsi: „feketén, keményen”

Karesz: „mindegy”

Patrik: „kapjak tőle szívrohamot”

Kullanacs: „öt cukor, vagy mit tudom én”

Zsófi: „Fú Baze teát” (? meg kéne nézнем a kínaiban)

Én: „legyen hozzá ilyen kis tejszínhab”

Kitettem néhány tálkába kekszet, meg stratégiailag fontos helyekre raktam fél literes ásványvizet. Elrendeztem mindent, mint egy cseled, aztán leültem és hátradőltem a székemben, mint egy nagyfőnök.

– Kezdeném – mondta Karesz.

Ő felállt, miközben beszélt.

– Szóval már egy ideje itt vagyunk, mint egy úgynevezett kreatív médiavalmi... stúdió? Mindegy, példátlan egy hely. Amikor elkezdjük, senki nem tudta, mit is csinálunk, és amennyiszer ránk akaszkodnak a különféle emberek öltönyben, hát... ők még mindig nem tudják, mit is csinálunk.

Karesz rám mutatott.

– Ez az ember olyan körülményeket teremtett, amely lehetővé tette, hogy egy filmrendező, két vizuális művész és egy videojáték-fejlesztő anyagi és időbeni korlátok nélkül valósíthassa meg a saját projektjeit. Vállalta a pénzügyi bukás kockázatát is. Köszönöm, haver. Ma van az az alkalom, hogy születésnapodnak megfelelő hírrel szolgáljak.

Kényelmetlenül fészkelődtem a székemben.

Mindenki Kareszt figyelte.

– Legutóbbi játékötletem, amelynek fejlesztésében, csinosításában és megvalósításában mindannyian részt vettetek, egész sikeresnek bizonyult.

Ricsi összetette a kezét.

Előredőltém. Nem tudtam, mit jelent mindez. Én tökre azt hittem, hogy ilyesmi nem fog bekövetkezni soha, nem hogy az elején.

Karesz kihúzta magát, végignézett a társaságon, majd azt mondta:

– Nem mondom, hogy mostantól mindenki milliomos, de azt hiszem, egy ideig nem lesz anyagi problémátok.

Végigszaladt a hideg a hátamon. Nem a pénznyereség említése miatt, az valahogy nem sokat jelentett életemnek ezen a pontján.

Megrémültem, hogy mostantól nem lesz rám szükség.

Nem tudom, mit csinálhatnék ezek után.

Karesz észrevehette, hogy ide-oda tekergünk, ezért felemelte a kezét.

– Mielőtt még mindenki teljesen elszállna magától, szeretném jelezni, hogy a jutalék, amelyben részesültök majd, nem egy irracionálisan magas összeg. Nem nyertétek meg a lottóötöst. Van továbbá mindenkinek itt egyfajta hitele, amelyből a számítógépek, szoftverek használatát fedeztük, és persze a mi jótevő befektetőnkről sem feledkezhetünk meg. A lényeg: bár a rezsire nem lesz gondotok a következő hónapokban, mi nem ezért a célért küzdünk itt. Legalábbis én nem.

Ricsi egyetértően bólintott. Karesz folytatta:

– Azt csináljuk, amit szeretünk. Továbbra is. Az embereknek adunk. De ha valaki úgy érzi, nincs több projektje, vagy kapacitása arra, hogy besegítsen, nem kell itt maradnia.

Senki nem mozdult.

Felemeltem a kezemet.

– Izé, most akkor mi van? – kérdeztem.

Karesz vállat vont.

– Tulajdonképpen az, ami volt. Nekem volt egy játékötletem, a lányok segítettek, most a lányoknak van ötlete, és én segítek, Ricsi ismét segít a történet írásában, mert a saját filmötletével túl sokat kell még tökölnie.

Megint hátradőltém.

Egy ideig csendben maradtunk. Ricsi szólalt meg legelőször.

– Szóval, sikeres művészek vagyunk.
– Mondhatjuk – mondta Karesz. – Öt év múlva viszont sehol nem leszünk. A profit nagy részét vissza kell forgatnunk a vállalkozásba. Az előzetes jelentések szerint elég sok programhibánk maradt, és azért a mi felelősségünk visszamenőleg is dolgozni. És bele kell adnunk mindent, ha fejlődni akarunk.

Panka közbeszólt, elég halkán:

– Muszáj lesz. Ez a dolog, amit terveztünk a következő évekre...

Karesz odafordult hozzám.

– Hatalmas, ember, nagyon nagy. Gyönyörű. Komplex. Ha meg akarjuk csinálni...

Összezavarodtam.

– Tehát akkor belevágtok még egy játék fejlesztésébe? – kérdeztem.

Fanni elővett egy mappát a táskájából és odatolta elém. Ricsi oda-cúsztatott néhány teleírt papírlapot.

– Grafikai koncepció és részletes színopszis.

Belenéztem.

Utópia. A megvalósult álom. Egy hely, az ember úgy érzi, sikeres. Ahol mindenkinek van egy elképzelése, egy terve, a megvalósítás útjába nem áll semmi, az ember álmai átveszik a küzdelem helyét, a küzdelem pedig elveszíti értelmét. Ma a világon emberek millióinak vannak álmai, elképzelései és tervei, de küzdenek azért is, hogy egyáltalán foglalkozhassanak vele. Ez a küzdelem pedig célt és értelmet ad az életnek. És annyira furcsa, ha nincs ott. Patrik nem bírta elviselni. Talán én is még azon töprengnék, mi az életem célja és értelme, ha nem választottad volna meg ezt a kérdést nekem, már az elején.

Amikor megnézegettem a képeket, rögtön láttam, hogy ez nem az a tipikus független-játék, amilyeneket Karesz szokott mutogatni. Azok úgy néztek ki, mintha harminc éve készültek volna. Persze, az mostanában menő.

Csakhogy a képek alapján ez a tervezet festői tájakat, furcsa szerkezeteket, hatalmas fantáziát sejtetett. Valami eredeti, színes, sok művészeti dolgot igénylő projekt volt ez. Mint a Balu kapitány.

– Na igen, tudom, mire gondolsz most – mondta Karesz, miközben a homlokát vakarta a mutatójával. – Ehhez már kell némi kraft.

Konkrétan semmi ilyesmire nem gondoltam, legalábbis tapasztalataim szerint évente alig kétszer jut eszembe egy olyasmi szó, mint a *kraft*. Vagy még kevesebbszer.

– És ezzel mit is akarsz mondani? – kérdeztem.

– Fel kell vennünk még néhány embert.

Megnyaltam a számat.

– És mennyit?

– Hát nem keveset.

Körülbelül kifújtam az összes a levegőt, amit aznap gyűjtöttem. Karesz nem akadt meg.

– Úgy gondoltam, hogy licenc alapján használhatunk egy-két külső szoftvert, mert ez az egyszerűbb út. Akkor kell legalább még egy pályatervező meg 3D grafikusból legalább kettő. És ha 3D, akkor kell még egy animátor Fanni mellé. Kell majd egy marketing / PR felelős, Zsófi az ilyen-olyan menedzselgetések mellett nem fog tudni ezzel is foglalkozni. És így tovább. Ha találunk olyat, aki ezekből többet tud, vagy bírja a kemény melót, azt hiszem, le tudjuk faragni a létszámot. Volt egy csomó nagyszabású gém, amit hárman dobtak össze, érted, *hárman!*, de... én még így is tapasztalatlannak számítok. És igen, kell egy rendszergazda. Nem én. Kell az ember még.

Odafigyeltem erre a szövegfolyamra, de nem tudtam teljesen koncentrálni.

Hát megtörténik.

Egyre többen leszünk, gondoltam. Ilyen gyorsan.

– És mennyi pénz kell? – kérdeztem végül.

Karesz elmosolyodott.

– Úgy néz ki, körülbelül fél évre ki tudunk fizetni pár embert az idei bevételekből, plusz sokan kíváncsiak arra, mit lépünk legközelebb. – Vállat vont. – Ezen felül, bármikor indíthatunk egy tömegfinanszírozási projektet. Ha kell is pénz, minimális befektetés maximum nyereség mellett. Gondolom, így már neked sem olyan gáz.

– Szóval... mennyi pénz kell? – kérdeztem még egyszer.

– Hát... nem tudom. Megbeszéljük még.

Ricsi közben intett nekem. Rémülten a tárgyaló folyosóra néző ablaka felé mutatott.

Odanéztem.

Rám tört a félelem. Meg a szorongás is.

Ott állt a Tag és nézett be tárgyaló ablakán. Ki tudja, mióta figyelhetett minket.

Magas fickó, fekete öltönyben, őszülő hajjal. Az arcát olyan simára borotválja mindig, hogy még a ráncokat is levágja, pedig már nem fiatal.

Ott állt, és egyenesen engem nézett. Meg a szeme is kék volt.

– Hát megint eljött – mondta halkán Karesz.

Ettől még jobban megijedtem, mert régen az óvodában ezt mondták a Mikulásra is, és én elhittem, hogy valami jót akar, de aztán berontott és ráüvöltött mindenkire, hogy JÓK VOLTUNK?, és akkor bepisiltem.

Azért próbáltam nyugodt maradni.

A Tag elfordult, odasétált az ajtóhoz. A kilincset hangtalanul, lassan nyomta le, de az ajtó nyikorgott, ahogy kinyílt.

Csak ennyit mondott:

– Várok rád, ha végeztél.

És csendesen becsukta az ajtót. Még egy ideig láttam az árnyékát a falon, ahogy elment.

– Van még valami? – kérdeztem rövid hallgatás után.

Ricsi vállat vont.

– Legyen?

Az ajtóra pillantottam.

– Valamit még mondjatok – kértem.

Ezek után a lányok beszéltek rettenetesen technikai dolgokról, milyen grafikus programokkal szeretnének inkább dolgozni, meg ilyesmi, de nem tudtam figyelni.

Nem bírtam legyűrni az érzést, hogy valami rettenetes dolog fog történni. Vagy most azonnal, vagy a nap végén, de ez a sejtés lassan bizonyossággá erősödött.

Percekig még ment némi vitázás, rajzolás arra jópofa műanyagtáblára, tervezgetés, nevetgélés, aztán sajnos elérkezett az a pont, amikor Karesz azt mondta:

– Hát ennyi. Egyelőre. Jóváhagyod a projektet?

Elgyengülten emeltem rá a tekintetemet, és azt mondtam:

– Persze, hogy jóváhagyom. Azt csináltok, amit akartok.

Erre egy kicsit nem tudtak mit mondani. Lehet, hogy rosszul fogalmaztam. Elnézést kértem, és kimentem, hogy szembenézzek a Taggal.

A Tag a Szerencsejáték Zrt. embere. Nem így hívják, de így ismerem meg, persze amúgy sem mondhatom el a nevét ilyen-olyan állambiztonsági okok miatt, vagy mi.

Amikor megnyertem a lottóötöst, be kellett mennem a Csalogány utcába, be a lottóházba, ahol mindenféle nagyon fárasztó dolgot mondtak el nekem, és valahol a közepe felé azon kezdtem töprengeni, hogy engem ez az egész igazából nem is érdekel, mert csak foglalkozni kell vele.

Aztán azt mondták, hogy tudnak ajánlani egy Tagot, aki mindenben segít, mindent elintéz helyettem, csekély ellenszolgáltatás fejében. Mindent tud a könyvelésről, ingatlanokról, a vállalkozásról és a jogról, amit csak tudni kell. Brókerkedik is. Szerintem még azt is csinálja, hogy ha hétvégén megéhezik, akkor úgy vadászik magának valamit az erdőben egy késsel, de ezt csak én gondolom. Az biztos, hogy mindent meg tud csinálni, ami elképzelhető, és ami elképesztő.

Lehet, hogy ő a Batman.

Nagy ijedtségemben azt mondtam, hogy igen, szükségem lesz a Tag szolgáltatásaira. Aztán behívták, és nagyon gyorsan és hatékonyan mindent aláíratott velem, és megmondta, hogy nyugodjak meg, mindent elintéz.

Onnantól csak néha találkoztunk, elmondtam, mire akarom költeni a pénzem, hova akarok utazni, milyen adományokat akarok adni, és akkor arra mindig azt mondta, hogy elintézi. Egy-két alkalommal mondta csak el, hogy talán ezt nem javasolja, vagy azzal nem ért egyet, de a döntést mindig rám hagyta, a munkát pedig mindig ő végezte el.

Körülbelül százötvenezer forintot fizettem neki havonta, viszont ő meg valahogyan megcsinálja mindenféle trükkel, hogy ő is megkapja a pénzt, meg én se veszítsem el. Sőt, azóta, amióta megkaptam a nyeménnyt, csak egyre több van. Komolyan. Mondta nekem, hogy nem én vagyok az egyetlen ügyfele. Szerintem gazdagabb, mint én. Ennek ellenére mindig dolgozott, szerintem még hajnali fél háromkor is.

Szóval, ezen a napon megint eljött.

Ott várt a kisasztalnál, ahol általában kártyázni meg gombfocizni szoktunk, ha épp jobb dolgunk sincs.

Leültem vele szemben. Fekete aktatáskáját az asztalra tette. Kinyitotta.

Zakója zsebéből szemüveget vett elő, feltette, és akkor láttam, hogy nincs is kerete, csak sima üveg. Hogy lehet, hogy ezt eddig nem vettem észre?

Elővett még egy csomó papírt, azokat olvasgatta. Egy ezüstszínű tollal mindegyikre finoman ráütött, mielőtt lapozott.

– Egyszerű a dolog – mondta. – Mindent elintéztem, csak alá kell írnod.

Aztán elém tolt néhány lapot, a tollat pedig rájuk tette.

Nem nagyon volt kedvem ezt a tollat használni, mert olyan tükörfényes volt, és nem akartam összeujjlenyomatozni, mert a Tag valahogy makulátlanul adta oda. Lehet, hogy neki nincs is ujjlenyomata.

Kezdett elhomályosodni a tekintetem.

– Mi is ez? – kérdeztem.

– Amit megbeszéltünk.

Bólintottam. Igazából nem emlékeztem a megbeszélt dolgokra, de nem akartam feszegetni a dolgot.

Röviden átfutottam a tekintetemmel, de olyan kacifántos jogi szöveg volt, hogy nem értettem meg belőle mást, csak azt, hogy valamit belefoglaltak a tárgyba.

Aláírtam a papírokat.

A Tag eltette őket, biccentett, majd azt mondta:

– Hallottam a nyereségről, gratulálok.

Ettől úgy éreztem, a gyomrom két emeletet süllyedt. Honnan hallott róla?

– Ennek ellenére még mindig nem látom értelmét annak, amit csinálsz. Lehet, hogy *nekik* ez siker, de ez az emelet, meg a többi jogi dolog... őszinte leszek. Valójában nem termeltél nyereséget. Magadnak semmiképp. Ha én nem lennék... már megint könyvtáros lennél.

– Értem – mondtam rekedten. – Csak, azt szeretném, ha tudná... hogy én hiszek bennük.

A Tag levette a szemüvegét, száját lebiggyesztette, majd felállt.

– Köszöntem – mondta.

És ezzel fogta magát és elment.

Nagyjából megkönnyebbültem, amikor hallottam, hogy a liftajtó bezárult. Ma már jött egy egér, meg ő is, reméltem, hogy a nehezén túl vagyok.

Aztán, néhány perccel később a „teljesen váratlanul” kifejezés bajnokaként megjelent a nagymamám.

11:00

A lányok tizenegykor elvonultak, hogy valami bemutatót előkészítsenek, Ricsi elment ebédelni, Karesz folytatta a programozást, aztán tizenegy óra nyolc perckor nyílt a liftajtó, és kilépett belőle Mama.

– Hol vagy? – kiáltott be. – A portás egy kellemetlen fráter, semmit sem lehet ebben az épületben megtalálni! *Kisunokám!*

Karesz felnézett, elvigyorodott.

– Csókolom!

Intettem.

– Itt vagyok.

– Mit érdekel az engem, gyere ide!

Odamentem, Karesz pedig követett. Gondolom, nem akart kima-radni a mókából.

– A mindenit, micsoda figurák vagytok. Karesz, ugye?

– Hát emlékszik rám.

– Ne szemtelenkedj!

Mama szigorúan rám nézett. Az arcomat két ujjá közé csípte, ahogy mindig is szokta. Pedig ennyi idősen már kinőhetne belőle.

– Ez a legény, ez a legény! – Aztán a fülemet kezdte húzkodni. – A bokádig, te szegény!

Aztán benyúlt a táskájába, és elővett egy húszezrest.

– Hogy ne legyél szegény, ne legyen rossz világod.

Elhátráltam.

– Nem kell! – kiáltottam fel. – Vagyis... igazán nem szükséges.

– Ne hülyéskedj!

– De hát tényleg nincs rá szükségem – mondtam.

– Ne hozzá! már kellemetlen helyzetbe a kis barátod előtt! – szólt rám, és beledugta az ingem zsebébe a pénzt. – Vegyél magadnak csokit.

Azzal szigorúan körbenézett, majd biccentett, mintha elismerné, hogy annyira nincs rossz dolgom.

– Megy a biznisz, fiatalúr?

– Hát, megy.

– Jó látni, hogy valamiféle ember lett belőled. – Közben nagyon értékítelően nézett körbe és körbe. – Amilyen gyerek voltál. Amikor nálunk voltál hétvégékre, majdnem megőrültem. Nem tudtam aludni tőled.

– Annyit hangoskodott? – kérdezte Karesz.

– Meg se nyikkant! Nem csinált semmit. Jóságos egek! Sokszor csak ült a sarokban, és csak nézett maga elé. Amikor lefeküdt, meg kellett néznom óránként, él-e még, mert szerintem arra sem vette a fáradságot, hogy lélegezzon. A hideg futkosott a hátamon ettől a gyerektől.

Kareszt látszólag nagyon mulattatta ez az anekdota, de én inkább csak úgy rosszul voltam.

Zavart az a pénz, amit most kaptam. Nem mintha nagyon hiányozna Mamának, és hát sokszor csinált ilyet régebben is (az ilyenekből spóroltam össze az első lakásomra), de engem mindig is kényelmetlen helyzetbe lehetett hozni azzal, ha meg akarnak ajándékozni.

De főleg most, hogy milliárdos vagyok.

– Na figyelj, te Karesz, hozzá már nekem egy teácskát, amíg ezzel a gyerekekkel beszélek – mondta Mama. – Olyat főzzél, amit meg lehet inni, ne olyat, amit abból a kannából szoktál vedelni literszámra.

Karesz biccentett, majd készséggel eltűnt, miután rám vigyorgott, mi pedig leültünk a kisasztalhoz. Láttam a Mamán, hogy nagyon fáradt.

– Ritkán látogatsz meg – mondta. – Vagyis hát soha.

A szája is remegett.

Nem tudtam válaszolni.

– Pedig mióta vagy itt a környéken, aztán soha nem jut eszedbe.

– Már háromszor elmentem hozzád.

Mama legyintett.

– Nem veszekedni jöttem. Nem is egészen a születésnapod miatt, sajnos. Van egy kis baj. Hát még ha kicsi lenne, de nem is kis baj. Nagy baj van, fiam.

Lopva elnéztem a konyha felé, nem akar-e Karesz elkészülni azzal a teával, de a jelek szerint eszében sem volt.

– Miről van szó? – kérdeztem.

– Miről van szó, miről van szó! Ilyen illetlenül csak így ideveted ezt a kérdést, még csak nem is sajnálsz meg?

– Bocsánat. Izé... sajnállak.

Mama az asztalra csapott.

– Engem te csak ne sajnálj! A Janót kell sajnálni. Balesete volt. Most mondjad meg.

Nem értettem, mit mondjak meg, ezért csak megismételtem:

– A Janónak balesete volt.

– Annak.

Értően bólogattam.

– Ki az a Janó? – kérdeztem.

– Ismered az unokahúgodat, a Cecilt? Egyszer volt kint nálatok, amikor négy éves volt.

– Nem rémlik.

– Másodunokatestvéred. A nővérem felől. Veszprémiek.

A fejemet ráztam.

– Ej a mindenedet. Annak lesz most esküvője. Szóval elég nagy baj van.

– Mármost... mert férjhez megy?

Mama összevonta a szemöldökét.

– Mert a Janó kórházba került.

– Aha. Még mindig nem értem, ki ez a Janó.

– Hát neki adtam kölcsön azt a szép edénykészletet, a madarasat, nem tudom, emlékszel-e rá.

– Hát...

– Egyszer abból akartál enni. Rá is vertem a kezedre érte.
– Ja igen, emlékszem.
– Na, kellene a készlet. A Janó meg összetörte az autóját, és nem tudja elhozni. Pedig az kellene a lakodalomra, hát a mindenségít, úgy illik. Ott laknak Sülysápon. Nála van már egy éve, és amikor kell, akkor meg összetöri magát, most mondd meg.

Gondolkoztam egy fél percig.

– Ez az a nagy baj?
– Hát elég nagy baj! Ha hétvégén elmész érte, az jó is lesz. Majd felhívlak a címmel.

Karesz közben megérkezett, átadta a teát Mamának. Aztán vissza is ment a konyhába.

Mama fogta a teát és megitta.

– Hát akkor jól is van. Örültem a vendéglátásnak, de most már megyek, mert a végén lekésem a fodrászt.

Sokat nem tudtam mondani erre sem, hagytam, hogy felöltözzön, és belépjen a liftbe. Intgettünk egymásnak, de nem szóltunk. Mi így szoktuk.

Amikor a lift elindult lefelé, elkezdett csörögni a telefonom.

Szerintem te is elég sokszor elgondolkodsz azon, hogy a család az nem mindig jelent otthont is egyúttal. Van úgy, hogy csak olyan embereket jelent, akik valamiért úgy érzik, hogy joguk van ugráltatni. Egy idő után már el is felejtjük, hogy a család nem jelent szeretetet, hanem inkább fordítva. Akiket szeretünk, az a családuink. Lehet még ezzel vitatkozni hagyományi és biológiai alapon, de hát minek. Manapság amúgy sem foglalkozik ezekkel a kérdésekkel senki. Úgy éreztem, az új munkahelyemen valamilyen szinten megtaláltam a családomat, de amikor a szüleimre, a nagyszüleimre meg az ilyesmire gondoltam, valahol azért tudtam, hogy talán van értelme a dolognak. Aztán te bebizonyítottad, hogy az végül is semmi.

Ránéztem a telefonomra. Zsófi volt az.

- Halló – mondtam.
- Ricsi bent van? – kiáltott rám Zsófi köszönés nélkül.
- Öh, azt hiszem, kiment ebédelni.
- Mondd meg annak a fasznak, hogy visszajött az egyik castingos

vagy kicsoda, akivel beszélnie kellene. Hozzám jött, mikor szabin vagyok, mert elvileg rég valami próbán kéne lennie, csak most nem tudja, mi van, mert Ricsi egy hülye fasz. Mondjad meg neki, hogy kapcsolja be a kurva mobilját.

Alig fogtam fel mindezt.

- Izé, rendben. Egyéb?
- Hívja fel ezt a gyereket, ha visszaért.
- Ezt a gyereket?

Hallottam, hogy a háttérben, de így is elég hangosan elkiáltja magát: „*hallod, bazzeg, mi is volt a neved?*”.

Aztán nekem mondta:

– Ricsi hívja fel Cuba Zsombort. Ha egyáltalán le akarja forgatni ezt a filmet.

Ezzel lerakta.

Körülnéztem az emeletünkön. Egyedül éreztem magam. Kellemsen. Elképzeltem, mi lesz itt, ha nem csak Karesz projektje, de Ricsié is beindul.

Úgy gondoltam, lassan nekem is jól esne egy ebéd.

Felvettem a kabátomat, és elindultam lefelé a lépcsőn.

Féltem a lifttel menni. Egyszer beszállt mellém egy ilyen szigorú öregember, aztán valahol félúton bekapcsolódott hirtelen a rádió, és ilyen nyálás szerelmes dal szólalt meg, én meg majdnem kigurultam a liftből, annyira kellett röhögnöm.

A bácsi nem osztozott a vidámságomból, valószínűleg nem is értette. Mindegy, nem akarok még egyszer lifttel menni.

Mielőtt kijutottam volna, összefutottam Ricsivel.

- Pont jókor jössz – mondtam neki.
 - Igen?
 - Izé, Zsófi keresett, hogy hívd fel a Cuba Juniort, vagy kit.
 - A Zsombort. Aha. Francba.
 - Meg azt is üzeni, hogy kapsold be a telefonod.
 - Én meg üzenem, hogy azt csinállok, amit akarok!
- Ezzel nem akartam vitatkozni.
Elbúcsúztam. Már alig vártam, hogy ebédelhessek.

12:00

Amikor kiléptem az épületből, rám esett egy csomó hó.

Ja igen, mert tél volt ezen a napon, meg hideg.

Többnyire szeretem a havat, mert lehet belőlük kis pingvineket csinálni, de most nem szerettem, mert a nagyvárosban azért mégsem ilyen a hó, hanem olyan, mint a kakaós palacsinta.

Meg is kívántam a kakaós palacsintát.

Átverekedtem magam a forgalmas utakon, síneken, zebrákon és lámpákon. Megbántam, hogy nem az aluljáróban megyek. El is ment majdnem a kedvem az egész várostól.

Bementem az étterembe. Nem olyanba, ami drágának tűnik, mert azokban állandóan odajönnek a pincérek, és néznek, mintha valamit csinálnom kéne, aztán zavarba jövök, és többnyire kimegyek, meg nincs is náluk sajtos-tejfölös tészta.

Azt is kívántam, meg kakaós palacsintát is.

Szóval bementem a kockás terítés kedvenc helyemre, és ott nem kell semmi mást csinálni, csak a pulthoz állni és kérni, és akkora nagy adagot adnak mindig, hogy attól egész estig jóllakok. És még jó is.

Egy nagydarab, öreg fickó megszólalt mellettem:

– Gusztustalan, milyen dolgokat adnak itt – szólt rám. – Hát most nézzed meg! Nézzed meg ezt a mócsingot.

Aztán behajolt a pultba.

– Kisasszony! Akkor még egy kenyeret is már. Máshogy ezt nem lehet elviselni. Ajánlom, hogy elfogadják az utalványt!

Próbáltam menekülni, és leültem egy kis asztalhoz ott a sarokban, de a férfi követett engem, és leült ő is az asztalomhoz.

Körülnéztem. Igazából mindegyik asztal foglalt volt, de azért ülhetett volna valamelyik nagyobbhoz is.

– Na, elmondok neked egy történetet, de jól figyeljél, mert sokat tanulhatsz belőle. Te még fiatal vagy, szóval azért te még sokat tanulhatsz, ne legyen olyan az életed, mint az enyém.

Betömte a kenyeret a szájába, potyogott ide-oda a morzsa. Kicsit magam felé húztam a sajtos-tejfölös tésztámat meg a palacsintámat.

– Te nem tudod, milyen kurva világ volt itt. Nem tudod a háborút. Mennyi ember belehalt. Ezeknek a kurva mai fiataloknak fel kellene nyitni a szemét.

Arra gondoltam, inkább jobb nem is gondolni ilyesmire, főleg, miközben meg akarom enni a kedvenc sajtos-tejfölös tésztámat.

Sajnos nem úsztam meg.

– Ismertem valakit Németben, aki annak idején a Hitlerjugend tagja volt – magyarázta. – Az milyen már. Már meghalt, de nekem elmesélte, mennyire hitt benne, még utána is jó sokáig.

Erről eszembe jutott, hogy még mindig mennyire hiszek a betűrendes rendrakásban. Csak sejtésem volt, mi az a Hitlerjugend, de eléggé hasonlíthatott a könyvtáros szakmához.

– Az embereknek géppuska kellene – csapott az asztalra a fickó. – Be kellene vonulni a szarháziak közé, és TATATATATA!

Kigéppuskázott a szájából egy csomó morzsát.

Aztán valami mulatós zene szólalt meg.

– Na várjál – mondta. – Szól ez a szar is.

Előturkált egy nagyon kopott mobiltelefont. Egy ideig vacakolt vele, mire megtalálta a zöld gombot, aztán belekiabált:

– Mi van már? Hozom, ja! Hozom, ne károgjál már, az anyád úristenit!

Aztán letette.

– El is felejtettem az asszonynak a babját – mondta. – Ebédet bezzeg nem csomagolna. Főzni mást se tud, csak babot meg krumplipürét, de azt is mindig tolerakja ilyen hülyeségekkel.

Nem tudtam együtt érezni vele. Az ilyesmi nekem soha nem megy. Valószínűleg nem is szeretnek ezért.

Azt hiszem, azért van ez, mert az emberek mindig annyira dühösek egymásra, vagy magukra, vagy mindenre. Ha kell, összevesznek egy mosogatóban hagyott szivacson vagy egy kikapcsolt telefonon. Én pedig ebben soha nem akartam részt venni. És aki nem akar játszani, azt kiközösítik. Megtanultam már elég korán.

Nem is tudom, hány éve próbáltam rájönni, hogy mi a bajom a világgal, csakhogy a világgal nincs baj, csak az emberekkel. Velük is akkor, ha nekik is bajuk van.

És általában az embereknek van bajuk. Akkor is, ha nincs.

Így, jobbat nem tudtam, hát fogtam magamat és átültem máshová. A fickó nézett utánam, majd megrázta a fejét, és morgolódott tovább magában.

Egészen addig, amíg valaki elnézést nem kért, hogy odaülhet-e, mert akkor utána már neki mondta a magáét.

Innentől egészen finom volt az ebéd.

Visszafelé inkább az aluljáróban mentem. Láttam, hogy két fiatal lány dolgozik ott kék kabátban.

Próbálták két oldalról levakarni a graffitit, ami nagy, fekete betűkkel hirdette:

**EGJOBB DOLGOK INGYEN VANNAK
DE A KISFRÖCCS SE DRÁ**

Hirtelen Julcsira gondoltam.

Mint ahogy nagyjából minden percben. Csak most jobban.

Aztán emlékeztettem magamat, hogy az aggodalom tulajdonképpen energiapocsékolás, így igyekeztem fókuszált lenni, ahogy a medzsmmentesek szokták mondani.

Felmentem a lépcsőn, aztán már csak egy úttal kellett megküzdennem.

Csakhogy, pont mielőtt átmentem volna a zebrán a mi épületünkig, megláttam egy figurát a túloldalon.

Magas és vékony volt, mint egy madárijesztő. Hosszú haja élettelelenül hullt az arca elé. Lefelé bámult, lassan ment előre, mint akit láthatatlan emberek hátrafelé húznának.

Utoljára akkor láttam Patrikot, amikor megszakítottuk a szakmai együttműködésünket és valószínűleg a barátságunkat is.

Zöldre váltott a lámpa, de nem tudtam átmenni. Figyeltem őt, ahogy megáll az épület ajtaja előtt, felnéz rá, talán számolja is az emeleteket, amíg meg nem állapodik a tekintete a nyolcadikon.

Ma számítottam volna rá a legkevésbé, és nem is tetszett, hogy Patrik megjelenése visszahozta azokat a kellemetlen emlékeket.

Patrik akkor már a harmadik napja nem jelent meg az irodában, mi pedig Karesszel elhatároztuk, hogy meglátogatjuk a lakását. Bekopogtunk, de semmi nem történt.

Aztán lementünk beszélni a gondnokkal, és úgy döntöttünk, beme gyünk, akár akarja, akár nem. Csak álltam ott tehetetlenül, miközben Karesz azt latolgatta, hogy Patrik akár holtan is feket odabent.

A gondnok legalább egy percig próbálgatta a kulcsokat, mire sikerült benyitni.

A lakás, ahol Patrik akkoriban élt, eleinte egészen kellemes hely volt, de amit mi megláttunk, az távolról sem emlékeztetett rá.

Már az is aggasztó, ha egy lakás tele van ételmaradékokkal és cigarettacsikkokkal, de ez semmiségnek tűnt ahhoz képest, amilyen

állapotban a bútorok voltak. Amelyiket nem hasogatták fel késsel, azt fekete filctollal firkálták össze.

– Azt figyeld – mondta Karesz, és az asztalra mutatott.

Ott volt a nagy monitor, amelyet még tőlem kapott Patrik a szintén tőlem kapott számítógépéhez. Maga a gép érintetlennek tűnt, de a monitoron keresztülerőszakoltak egy sörösüveget.

– Talán ez is egyfajta művészet – mondtam.

Karesz a homlokát ráncolta.

– Nem tudom, mi rémít meg jobban. A lehetőség, hogy ezt Patrik ellen követték el, vagy az, hogy saját maga csinálta.

– Ő volt – mondtam. – Szinte biztos vagyok benne.

A gondnok megköszörülte a torkát. Ránéztünk.

– Akárhogy is, fiúk... van két napotok, hogy előszedjétek. Különben hívom a rendőrséget. Ez itt... ezt most komolyan mondom.

Lassan bólintottunk, és hagytuk, hogy bezárja mögöttünk a lakást.

Amikor kiértünk az utcára, Karesz megkérdezte:

– Valami tipped esetleg, hol lehet?

Lassan bólintottam. Volt egy tippem, és nagyon valószínűnek tartottam, hogy ott találjuk Patrikot.

Amikor megnyertem a lottóötöst, azt hittem, hatalmas dolgokat vihetek véghez. Csak azt nem vettem figyelembe, hogy a hatalmas dolgokat nem lehet azonnal véghez vinni. Ugyanúgy végig kell ülni unottan az egészet, mint a kis dolgokat, akár nyolcórákban is. Amiből egy nap három van, ugye. Egyensúlyban, ahogy a dal is mondja. Munka, pihenés, szórakozás. Volt idő, amikor még próbáltam nem dolgozni. De hát nem sikerült, mert nem lehettek egyensúlyban a nyolcórák. Patrik szerint, ha valaki nem csinál semmi érdemi munkát, elrontja az ember bioritmusát. Ő már csak tudta. Neki teljesen el volt rontva a bioritmusa.

A romos épület elég messze állt mindenkitől, hogy ne hallja, ne lássa senki, ne is kérdezősködjének róla. Mire Karesszal eljutottunk odáig, teljesen kimerültünk.

Patrik egy időben itt szokott hangosan zenélni (vagyis, ahogy ő mondta: sikolyra bírni a gitárját), csak aztán rájött arra is, hogy ez egy teljesen jó hely ahhoz, hogy valaki marihuánát termesszen.

Annak ellenére, hogy Patriknak igencsak megvolt a maga véleménye arról, hogyan érdemes zenét és úgy általában művészetet csinálni, gyakran segített nekünk, ő írta és játszotta el Karesz első játékába azokat a vad és érdekes zenéket.

Egy időben minden rendben volt.

Amikor megérkeztünk Patrik menedékére, úgy kellett berúgnunk az ajtót, mert hiába kiabáltunk, nem válaszolt senki.

Pedig ott találtuk. Egy csomó gitárhúr között feküdt. Mellette egy törött virágcserep hevert, körülötte mindenhol elszáradt levelek.

Lehajoltam, és megráztam.

Patrik felnyögött. Félálomban lehetett.

– Mit csinálsz te itt? – kérdeztem.

– Aratás van – motyogta. – *Vágni kell!*

Karesz előrehajolt, és rákiáltott:

– És azt megmagyaráznád, miért tűntél el csak úgy? Közben meg várunk a munkádra?

Patrik bágyadtan kinyitotta a szemét, majd nagy nehezen felült.

– A munkamódszerem... tudod, egy művésznak idő kell. Lehet, hogy egy kicsit túlzás, de... van ez a papagáj. – Kisimította a pólóját, hogy lássuk a mintát. – Néha beszél hozzám, hogy viselkedjek.

– Mert füvezel, te barom – mondta Karesz.

Patrik erre rendesen felélénkült. A kezeivel mutogatott, miközben magyarázott.

– Nem, ez egyfajta tehetség... ahogy kivetítem a racionális agyféltekém üzeneteit, tudod, hogy ne csak a művészi érvényesüljön... csak

közben van ez a dolog a fejemben, ez a fal, ami elválasztja a kettőt, vágod? Mintha egy kést raktak volna a fejembe, ide, a homlokomon keresztül. És úgy érzem, mintha itt lógna ki a nyele.

Mutatta.

– Akár bele is csaphatna a villám. És akkor a világ, a minden, amit létre tudunk hozni, újra létrehozzuk, és...

Legyintett.

Aztán kivett egy cigarettát az inge zsebéből és rágyújtott. Behunyta a szemét. Talán egészen jól érezte magát. Mintha ott sem lettünk volna.

Egy ideig néztük őt.

– Patrik, én nem tudok több pénzt adni – mondtam végül. – Ne haragudj.

Erre kinyitotta a szemét.

– Ezt hogy érted? – kérdezte. – Nem hagyhatsz pont most éhen halni.

Kareszre pillantottam, ő pedig bólintott.

– Én vállalkozó vagyok, nem jótékonyági alap. – Kihúztam magam. – Ami pénzt adtam, azért adtam, hogy zenélhess, vagy amit csak akarsz, de valahol elvártam volna azt, hogy... hát valamire vidd. Nem erre számítottam.

Elhallgattam. Sosem voltam sértődékeny, amennyire emlékezni tudok, de most valami olyasmit éreztem.

Patrik nyitott szájjal nézett rám, még cigarettázni is elfelejtett.

– Haver, ne csináld már... van egy kis kreatív válságom, ennyi az egész.

Behunytam a szemem. Amikor kinyitottam, már elmúlt minden rossz érzésem.

– Többet ne gyere hozzánk, kérlek – mondtam. – És jelentkezz a gondnoknál, mert feljelent a rendőrségen.

Karesz intett, hogy menjünk.

Máshoz nem is volt akkor kedvem.

Hallottam, hogy Patrik utánunk kiabál. Felkelni valószínűleg nem tudott, mert követett volna. Fogta a virágcserepét, és utánunk hajította. Összetörtött.

Nagyon sok csúnya szót hallottam, mire elég messze értünk.

Amikor Karesz és én beültünk utána egy cukrászdába, azt mondtam:

– Segíts már... annyira fáradt vagyok mindig. Lehet, hogy valami bajom van.

– Neked mindig valami bajod van.

– Ezt hogy érted?

Karesz vállat vont, ivott a kávéjából, és rám nézett.

– Szeretném, ha tudnád, hogy minden rendben lesz – mondta. – A világon minden.

Elhittem neki. Még igazat is mondott. Miután Patrik többet nem bukkant fel, rendben is volt minden.

– Jó, hogy nem maradtunk ott – tette hozzá. – Még egy percre egy légtérben kell lennem a szárházival, pofán rúgom. Esküszöm, meg is teszem, ha még egyszer látom.

Valahogy megértettem. Csendben ültünk tovább, és vártuk, hogy jobb kedvünk legyen, de nem igazán lett.

13:00

Már harmadszor váltott zöldre a lámpa, de Patrik még mindig nem mozdult. Nem lépett az épület irányába, de arra sem mutatott hajlandóságot, hogy eltűnjön.

Végül is erőt vettem magamon, és átmentem hozzá. Megálltam tőle nem messze. Ránéztem. Kellett néhány pillanat, mire ő is felfigyelt rám.

– Ó, a francba is – mondta. – Épp arra gondoltam... hogy még korai lenne találkozunk.

– Szóval nem örülsz nekem? – kérdeztem.

Patrik eltúrta a szeméből a haját, kihúzta magát. Megnézett engem, mintha évtizedek óta nem látott volna.

– Én örülök neked, de te biztosan nem örülsz nekem.

Zsebre tettem a kezem.

– Én nem olyan vagyok, aki haragot tart azért, mert a másik olyan, amilyen. De ha Karesz meglát, cipőnyom lesz az arcodon, vagy mi.

Patrik lehajtotta a fejét.

– Szeretnék veled beszélni, ha nem túl nagy gond – mondta. – Csak ha te is úgy gondolsz.

Az órámra pillantottam. Fél háromkor találkoznom kell valamiféle gyakornokkal.

– Van pár percem – mondtam. – Üljünk be ide.

A szomszédos épületre mutattam, melynek földszintjén egy viszonylag unalmas kávézót rejtett a sok itallap és reklámtábla, amivel az ablakot teleragasztgatták.

– Oké – mondta Patrik.

Én forró csokit kértem. Ő ásványvizet.

Sokáig hallgattunk. Nem a csendet, mert szólt közben a popzene a hajadról és a testedről.

– Figyelj, megértem, hogy nem bízol már bennem – mondta Patrik. – Éppen ezért nem kérek tőled semmit, se pénzt, se megértést, se sajnálatot. Csakhogy, ez az egyik lépés, amit meg kell tennem. Hogy őszinte leszek hozzád. Amit mondok, talán... felkavaró lesz, de szeretném, ha tudnád, hogy tőlem többet nem kell tartanod.

Közelebb hajoltam.

– Miről beszélsz?

Patrik sóhajtott.

– Körülbelül három héttel ezelőtt felmentem a nyolcadikra itt... nem tudok róla, mert már elmentetek, nekem pedig még megvan a kulcsom...

Patrik benyúlt a zsebébe, és kitette a kulcsot az asztalra. Mutatta, hogy tegyem el. Eltettem.

– Azért mentem, hogy felgyújtsam az egészet. Vittem magammal egy kannát, tele benzinnel.

Itt szünetet tartott. Talán valamiféle reakciót várt tőlem.

– Nem tetted meg – mondtam.

– Hát igen. Rájöttem, hogy mit is csinálok. Mintha... átkapcsolták volna az agyamat. Megvilágosodott előttem, hogy minden, amit addig tettem és éreztem, valaki más csinálta. Ott álltam, láttam magamat, mennyire szánalmas és értelmetlen az egész létezésem. És hát... inkább hazamentem.

– Értem.

– Mármint... *haza haza*. A jó öreg megyébe. Ahol megismerkedtünk annak idején.

Furcsa érzés volt erre gondolni.

– Mi történt aztán? – kérdeztem.

– Anyámék nem nagyon akartak látni. Mondták, hogy ők már nem tudnak rajtam segíteni. Végül is... felhívtam ezt a csajt, akit egyszer mondtál... tudom, felcsesztem az agyamat már a célzásra is, hogy el kéne mennem hozzá. Tudod, Andi. A pszichós.

Patrik az ujjával az asztallapon dobolt.

– Elmentem rehabra. Járok a csajhoz is. Mit tudom én.

Aztán ivott a vizéből. Nézegette az ablakokat.

Én is úgy gondoltam, hogy inni kéne, mert az a forró csoki kezdett egyre kevésbé forró lenni.

– Miért mondd el ezeket? – kérdeztem.

Patrik egyetértően bólogatott, noha általában a kérdésekkel nem szokás egyetérteni.

– Gondoltam, talán még érdekel. Egy kicsit.

– Értem. Mihez kezdesz most? Mi lesz a művészettel?

– Nincs művészet. Csak erőlködés van. Az pedig nem kell. Most egy célom van: hogy normális legyek. Hogy ne legyek teher másoknak. Beteg vagyok, és fel kell épülnöm. Ez a helyzet.

– És... tehetek érted valamit?

Patrik a fejét rázta.

– Mondtam, hogy nem várok el semmit. Csak szeretném, ha tudnád, hogy mi történik. Annyit tettél értem, annyit adtál, én meg elszórtam drogokra meg semmiségekre. Többet nem várhatok el tőled. Csak ennyit. Tudd, hogy valamit megpróbálok azért.

Elszomorodtam. Láttam, hogy már nincs is meg az a Patrik, akit megismertem, akinek tervei voltak, aki mellém állt mindig, ha kellett. Kicsit furcsának tűnt, milyen gyorsan idegenné vált olyasvalaki, akit ismertem.

– Hiányoztál – mondtam. – És hiányozni is fogsz.

– Jó hallani.

– Szeretném, ha valamikor megkeresnél. Amikor úgy érzed, minden rendben. Vagy legalábbis nagyjából.

Patrik megemelte az ásványvizes üveget, majd vissza is tette.

– Szavamat adom – mondta.

Eljött az ideje, hogy elbúcsúzzunk.

Nem sokkal később figyeltem, ahogy Patrik egyre csak távolodik az utcán. Ő nem akart visszanézni, egyszer sem.

A lifttel mentem fel, mert felfelé lépcsőzni nehezebb, mint lefelé, de azért figyeltem rá, hogy csak én legyek benne.

Amikor megérkeztem, senkit nem láttam.

Most már nem tudtam eldönteni, hogy ez jó vagy sem. Amikor itt vannak, megeléjelem őket, amikor nincsenek, hiányoznak. Ki érti ezt?

Aztán nem sokkal később előjöttek az ikrek.

– Ah, pont téged keresünk – mondta Panka.

Fanni megint csak mosolygott mellette.

Igazából így lehetett a legjobban megkülönböztetni őket. Úgy nyolcvan százalékbán Panka mondta el azt, amit mind a ketten el akartak mondani. Persze, egyébként is tudtam, melyik melyik. Régen azt hittem, hogy az ilyen egypetéses vagy milyen ikreket mindig összekeverik, de elég volt néhány hét, és egyszerűen felismertem őket.

– Miért kerestek? – kérdeztem.

– Szeretnénk egy kicsit... bevonni a közös munkába, ha épp ráérsz.

Fanni mosolygása egyre kényelmetlenebbé vált, mert hát Panka meg egyáltalán nem mosolygott.

– Az mit jelent?

– Segíthetnél egy kicsit a véleményeddel valamiben. Jól jön egy külső nézőpont, meg amúgy is jó lenne, ha bevonnánk a kreatív folyamatokba. Tudd, hogy mihez szerzed a támogatást.

Körülnéztem.

– A többiek?

– Ricsi és Karesz is most egyeztetnek pár dolgot a történettel kapcsolatban.

Töprengtem.

– Kullancsról tudtok valamit?

Az ikrek összenéztek.

– Ezen a héten nem jön már be – mondta (kivételesen) Fanni. – Szükség van rá?

– Hát nem tudom, már hiányzik.

– Ugyan kinek hiányzik egy ügyvéd? – mondta Panka.

Tulajdonképpen nekem kettő is hiányzott, elvégre Patrik is úgyahogy sikeresen elvégezte a jogi egyetemet.

Kullancs igazából nagyon keveset szokott nálunk lenni, szóval azt is lehet mondani, hogy az én életem történetében csak amolyan utalás szintjén létezik, pedig szokott lélegezni, meg vannak jó viccei, stb.

De aztán arra gondoltam, hogy egyszerre nem lehet minden, még akkor sem, ha születésnapom van.

Inkább csak bementünk az ikrek irodájába kreatív folyamatozni.

Panka kitergetett egy csomó rajzot, amelyen épületek, növények, tájak, furcsa alakok sorakoztak. Némelyiket már kiszínezték és letakarították Photoshop-ügyileg, de elég sok még ceruzarajzként szerénykedett.

- Mit szólsz? – kérdezte Panka.
- Mit kellene? Szépek.
- Na most, nem tudom, olvastad-e a játék szinopszísát.
- Nem igazán.

Erre felváltva elkezdtek magyarázni, hogy milyen lesz a játék. Valami fiktív helyen játszódik, de a játékos is idegen ezen a világon, szóval a felfedezésen nagy a hangsúly. Egzotikus dolgokat akarnak megvalósítani. Főleg logikai, beszélgetős és nyomozós részek lennének.

- Aha – mondtam.

– Na most arra gondoltunk, én és Fanni, hogy bele kellene rakni valami egészen magyaros érzést is, és valószínűleg azt is meg akarjuk kerülni, hogy a cím angol legyen. Ez az, amit mi úgy érzünk, hogy kellene. Karesznek volt ez az ötlete, hogy legyen erőteljesen növényi az egész kinézet. Tehát az épületekben, ruházatokban, mindenben legyenek növényi motívumok. Ezekkel a rajzokkal próbáltunk megközelíteni a dolgot, ahogy látod. Ricsi pedig léghajókat akar... *léghajókat*.

- Pff – mondta Fanni. – Elcsépett.
- És mihez kellek én? – kérdeztem.

– Szeretnénk, ha mindannyian beletennénk valami sajátosságosat, amit fontosnak érzünk. Ki akartuk kérni a véleményedet. Mi legyen benne még? Amíg még a tervezési fázisnál vagyunk.

Hátradőltem.

– Szóval, akármit mondok, hogy legyen benne... úgy alakul a játék, hogy benne lesz? – kérdeztem.

- Valahogy így.

Behunytam a szemem. Elszámoltam nyolcig. Amikor kinyitottam, azt mondtam:

- Legyenek benne nyolcasok!

Ezzel sikerült néhány másodpercnyi csendet teremtenem.

A nyolcasok, ahogy azt már felfedeztem egészen fiatalon, megnyugtatók. A napok háromszor nyolc órából állnak. Háromszor nyolc óra az huszonnégy, amelynek számjegyeit összesorozva nyolcast kapunk. Az első három prímszám a kettes, a hármas és az ötös. A nyolcast össze lehet rakni úgy, hogy kettő a harmadikon, vagy úgy, hogy három meg öt. A nyolcast eldöntve megkapjuk a végtelent, a mindent! Az oktáv a zenében az a hangköz, amely a legalapvetőbb. Minden póknak nyolc lába van. (Kivéve, amelyiknek leesett az egyik, vagy mondjuk kettő, láttam már olyat is, és akkor az a láb össze-vissza megy magától.) Minden vallásban megtalálható olyan szimbólum, visszatérő motívum, vagy mesei elem, amelyben a nyolcas amolyan szent szimmetria (ezzel leginkább Patrik szokott sokat foglalkozni). A biliárdban a nyolcas golyó a főgonosz, állítólag, pontosan nem tudom, hogyan játsszák. Nyolc bit egy bájt. Ezeket tudtam fejből, aztán amikor az interneten utánanéztem, mi minden még a nyolcas, azt hittem, nem lesz többé értelme az életemnek, aztán eszembe jutott, hogy annak sosem volt túl sok, úgyhogy eléggé megnyugodtam ezután. Ja, aztán meg persze lett értelme az életemnek, de ezt te úgyis tudod, mert ha nem, akkor valamit nagyon rosszul csinálok.

Panka elkezdett lassan bólogatni.

- Azt mondod... nyolcasok. Hm... mit gondolsz, Fanni?
- A nyolcasok jók – mondta Fanni.
- És milyen formában gondoltad?
- Nekem mindegy. Legyenek az épületek nyolcszögletűek, vagy legyen a virágokon nyolc szirm. Legyen ott a lehető legtöbb helyen ez a szám. De ne annyira látványosan. Csak az vegye észre, aki figyel.
- Nem rossz – mondta Panka, és most már ő is mosolygott, nem csak Fanni. – Lesz ennek egyfajta misztikus hatása. Elképzelem, hogy kiakad, aki észreveszi. Nekem ez nagyon tetszik, erre rá lehet húzni egy csomó izgalmas koncepciót.
- Nahát – mondtam. – Akkor jó, amit mondtam?

– Jobb nem is lehetne.

– És kellek még?

Lehervadtak a mosolyok.

– Nem akarsz maradni?

Nem éreztem magam túlságosan jól egy ilyen kikérdezős helyzetben, úgyhogy azt mondtam, hogy el kell mennem WC-re.

Úgy gondoltam, megint jó lesz egy kicsit egyedül maradni ott.

– Hát, ennél többet úgysem kívánhatnék, meg nem is akarok határokat szabni – mondtam, amikor felálltam.

– Tudod – mondta Fanni, – amikor határokat szabunk, néha szabadabban száll a képzelet.

Égy kicsit tötymörögtem még ott, ahogy anyám szokta mondani. Próbáltam felfogni, amit Fanni mondott, aztán inkább kimentem a WC-re.

Végül is megálltam a tükörnél. Néztem magamat. Állítólag, ha elég sokáig nézi magát az ember, egyre idegenebbnek látja magát.

Én már alapból egy idegent láttam.

Végigsimítottam a hajamon. Össze-vissza állt, mint mindig. Most láttam, hogy ott a tetején, egyre nagyobb területen lesz ritkább. A végén majd az összes kiesik, és pont úgy fogok kinézni, mint az apám.

Neki a feje már tükröződik, annyira kopasz. Tök simán letörli, ha rápottyan a galamb.

A szemem tele volt apró piros útelágazódásokkal, meg már így teljesen nem voltam rendben. Állítólag a tejtermékek, vagy nem is tudom.

Hamarosan elmegyek egy orvoshoz, aztán megmondja, hogy maga már teljesen meghalt, mit keres még itt?

Akkor majd elszégyellem magam, és eszembe jut, hogy tényleg, nekem itt sem kellene lennem.

Mi lett volna, ha mégis leugrom a tizedikről? És ha valakire ráestem volna? Észrevette volna valaki abban a nagy zűrzavarban a repülővel?

Ma nem lenne itt ez a hely. Egy csomó minden nem lenne.
Mielőtt még visszamentem volna a helyemre, oldalra pillantottam.
Egy pók mászott a falon.
Igyekeztem nem megölni.

14:00

Valamikor délután kettő előtt pár perccel Karesz félrehívott, és emlékeztetett rá, hogy fél órán belül megjön a gyakornok, akiről egyszer már beszélt. Vagy többször, de lehet, hogy nem figyeltem.

– Ezt a gyereket már ismerem egy ideje, és szeretném, ha felvehetnénk – mondta. – Na most, te vagy a főnök, úgyhogy rendben van, ha tiéd a végső szó, de jó rendszergazda lenne. Egyelőre. Tehetséges fiú. Egy kicsit retardált. Veled jól kijön majd.

– Öh... én mit tehetnék?

– Szeretném, ha elmagyaráznád neki az itteni helyzeteket, ne nekem kelljen már állandóan pesztrálnom. Kicsit önállótlan. Meg kell tanulnia, milyen egy főnökkel dolgozni. Rendesen.

– Mármint... mármint velem?

Karesz elmosolyodott.

– Neked is meg kell tanulnod, milyen egy beosztottal dolgozni. És nem a barátaiddal. Legyél határozott, adj neki feladatot. A héten meg fogja csinálni mindazt, amit kérünk tőle. Ő tanulni, dolgozni akar. Lett egy barátnője, felelősséget akar vállalni, csak nélkülünk... pff, nem tudom, mi lenne vele.

Bólintottam.

– Hát jó, de nem tudom, milyen feladatot kell neki adni.

– Ricsinek kell majd segítség, meg ki kellene rámolni a nagytermet, ahol majd... hát az új dolgozók lesznek. Be kell rendelni a hardvert, fel kell szoftverelni, meg minden.

Benyúlt a zsebébe, és adott egy papírt.

– Ezek. Windows-alapon, teljes Adobe-gyűjtemény... én állom. Kell ez már ide, hogy könnyebben dolgozzunk. Rajta van még egy lista további cuccokról, digitális rajztábla, szintetizátor, ilyenek.

Tétováztam.

– Karesz, nem lenne mégis jobb, ha te mondd el ezeket?

– Ő kevés szóból is érteni fogja, még ha te nem is. – Karesz megveregette a vállamat. – Legyél főnök. Komolyan. Megérdemled.

Azzal elvonult.

Teljesen megrémültem attól, hogy most odajön hozzám valaki.

Leültem a helyemre, miközben teleizzadtam a papírt, amit kaptam. Tanulmányozni kezdtem.

Nagyjából időben, fél három előtt kettő perccel érkezett meg az egyébként meglehetősen vékony, feketébe öltözött fiú. Karesz szerint elvégezte az egyetemet, de nem nézett ki többnek tizenkettőnél.

– Izé... itt kell jelentkeznem a gyakorlatra?

– Izé, itt.

– Elnézést, csak... Kis Máté vagyok.

Kihúztam magam. Odamentem hozzá, kezét fogtam vele. Nagy nehezen bemutatkoztam, elmondtam neki, hogy én vagyok a legfőbb főnök itt.

– Nem lesz semmi gond, Kis Máté – mondtam. – Csak be kell szerezned és felszoftverezned tizenkét számítógépet. És a többi.

Ő mintha egyre jobban félt volna, én meg mintha egyre kevésbé. Olyan voltam, mint egy bátorságszívó vámpír.

Mégis volt ereje megkérdezni:

– Ez az irodája?

Lenéztem az asztalomra. Ott volt nem messze a lifttől, egy légtérben. Ricsinek és az ikreknek volt zárt irodája, Karesz velem szemben szokott dolgozni, bár ő is néha bement ide-oda, olyan szobákba, amelyek még tele vannak az előző tulajdonosok szemetével.

– Egyelőre – mondtam. – Ez a hely, ez az egész emelet... még ki kell takarítani, átépíteni, meg minden. Ezelőtt egy sokkal kisebb helyen voltunk, nemrég jöttünk ide. De ha már így megkérdezted, örülök, hogy ennyire segíteni akarsz, lesz feladat.

Ezek után már valamiért nem volt olyan sok kérdése.

Karesz igazat mondott, tényleg egész jól kijöttünk. Az, hogy Kis Máté még nálam is kevesebbet tudott és nálam is bizonytalanabb hangon beszélt, valahogy meghozta a kedvemet ahhoz, hogy tanítsam.

Mondtam neki azt is, hogy tegezzen. Vagyis... megengedtem neki!

Amikor beléptünk a nagyterembe, és felkapcsoltam a villanyt, még az én szavam is elállt egy pillanatra.

– Hát... ez lenne. Itt régen munkaközvetítői iroda volt, ahogy látod, gipszkartonnal választották el az emberek egymást, meg itt hagytak mindent. Na most az egészet le kell bontani, újrafesteni, meg ilyenek. Ezt elvileg holnap és holnapután teljesen meg tudják csinálni, addig le kéne adni a rendelést tizenkét számítógépre.

Elismerően bólintottam, milyen jól elmondtam.

Aztán észrevettem, hogy Máté azt figyeli, hogyan vigyorgok magamon, és megpróbáltam visszakomolyodni. Odaadtam neki a papírt, amit Karesztől kaptam.

– Szóval... hogy milyen számítógépeket, itt vannak ezen a listán. Windows alapú meg teljes Adobe-izé, de hát úgyis tudod ezeket.

Máté bizonytalanul bólintott.

– Akkor jól van – mondtam. – Szereted a videojátékokat?

– Megválogatom.

– Értesz hozzá, hogyan készülnek?

Máté vállat vont.

– Egyetemen bohóckodtunk valamit a cével, de hát az semmi. Igazából olyan programnyelvekkel vagyok jóban, amiket Karesz nem igazán szeret, szal nem tom.

Ránéztem, próbáltam felfogni, mit is mondott.

Ezt valahogy úgy értelmezhettem, mintha megszidtam volna, mert rögtön kijavította magát:

– Egyébként gyorsan tanulok, tudok segíteni, átfutom a kódokat, nincs-e gebasz, szerintem rendben leszünk.

Jobb híján ezt mondtam:

– Akkor jó.

Aztán átmentünk egy kisebb, de takarosabb szobához.

– Ez az irattár. Vagy könyvtár. Nézőpont kérdése. Ennek én vagyok a felelőse.

Máté kinyitotta a száját, és egy kicsit úgy felejtette.

– Lent a szekrényekben és a fiókokban ilyen-olyan archivált dokumentumok vannak, ebből majd idővel több lesz, ahogy a feladataimból is. A polcokon háromszáznegyvenhét könyvünk van, öt fő részlegen: grafika/rajz, független filmes szakkönyvek, programozás/informatika, hangtechnika, az ötödik pedig amolyan vegyesen vállalkozás, gazdaság, jog, pénzügy, könyvelés, ilyesmi. Lesz egy hatodik részleg a forgatókönyvírás, játékdizájn és amolyan általános irodalmi/művészeti dolgok, de ez még alakul. A dolgozóink *kölcsönözhetnek*. Szigorúan figyelek a rendre.

Máté végighordozta a tekintetét a polcokon.

– Ez... fantasztikus! – mondta. – De... miért van ennyi?

Vállaltam.

– Leköt. Ja és Karesz szeretne valamikor indítani egy játékfejlesztéssel, vagy hogy is mondta... játékesztétikával és rendes kritikával foglalkozó tanfolyamot, ahhoz is kelleni fog sok könyv. Azt mondta, ebben az országban „kábé leszárják” és fel akarja karolni a dolgokat, ha már eléggé sikeres lesz. Én ehhez nem értek, de segítetek benne.

– Érdekes.

Továbbhaladtunk. Megmutogattam neki mindent, bemutattam az iktároknak, Ricsinek, a konyhának (az egér nem volt kíváncsi ránk), végül megálltunk ismét az asztalomnál, ahonnan elindultunk.

– Igazából ennyi – mondtam. – Nyolctól négyig szoktunk bent lenni. Változó, hogy mikor, és az is, hogy esetleg rövidebb, vagy hosszabb ideig vagyunk, de most sok munka lesz, jól jön ide még valaki. Először Ricsi szeretne némi segítséget, aztán Karesz majd pontosítja a számítógépes kérdéseket... aztán azt hiszem, ma nem is kell sokáig itt lenned, de holnap... *nyolckor*.

– Értettem... és köszönöm a lehetőséget.

Mutattam neki, hogy Ricsi irodája még mindig ott van, ahol az előbb megnéztük.

És bement.

*Valamikor ebben az időben értettem meg, hogy már én is el-
értem valamit. Még akkor is, ha a nagy vállalkozásom is az
én küzdelmeim eredménye. Szerencsém volt. Mások dolgoz-
tak. Láttam, hogy jönnek új emberek, akik foglalkozni kezde-
nek azzal, amit csinálunk, és majd egy nap továbbviszik ezt
az egészet. Rájöttem, hogy eljutok egy pontra az életemben,
amikor már nem magamnak dolgozom, hanem előkészítem a
helyet olyanoknak, akik átveszik ezt az örökséget. Jól figyelj,
mert ez megmagyaráz sok mindent, ha esetleg megkérdőjelez-
ted néhány tetteimet eddig.*

Később Máté belejött valami olyasmi munkába, amit egyedül is tud csinálni, ezért Ricsi és Karesz eljöttek velem a konyhába egy-egy sörre.

– Mit keres az a tálka ott? – kérdezte Ricsi.

– Miért hoztál magaddal táblagépet? – kérdezte Karesz.

Ricsi ránézett a táblagép képernyőjére. Átadta nekem.

– Nézd meg.

– Mi ez?

– Olvasd el.

– Most? – kérdeztem. – Az egészet?

– Persze, miért?

Tele volt szöveggel a kép. Mellette színes képek a játékunkból.
Karesz elvette tőlem, ránézett.

– Jaj ne már – mondta, és visszaadta Ricsinek.

– Mi van? – kérdezte Ricsi. – Új kritikák a játékról.

Karesz meghúzta a sörösüvegét, majd azt mondta:

– A játékujságírás egy lefízett, szakmailag nonszensz faszverés.
Tudod, mennyire érdekelt a véleményük? Hát kurvára semennyire.

Ricsi megtapogatta az ujjával a képet.

– Pedig jókat írnak – mondta. – Addiktív monotonitás, az elérhetetlen célokért való sziszifuszi küzdelem végtelen pillanatképe, egzisztencialista száguldás egyre feljebb, a semmibe.

– Hát csak megy felfelé a repülő – mondta Karesz. – Mi ebben az egzisztencializmus?

Erre is ivott.

Én csendben hallgattam őket, ahogy tovább beszélgetnek ilyen-olyan dolgokról. Nem éreztem, hogy része lennék ennek a számomra idegen világnak, de jó érzés volt, hogy olyanok között vagyok, akik tudják, mit csinálnak.

Aztán Ricsi valamin végül is kiakadt, úgyhogy inkább elvonult.

– Micsoda figura – mondta Karesz. – Na de figyelj, jó is, hogy most egy kicsit itt vagy egyedül, mert ezt a Ricsivel nem tudnám megbeszélni, ő ellenzi az ilyesmit.

Karesz letette a sörösüvegét, majd a zsebébe nyúlt, és elővett egy kis dobozt.

Felnyitotta, megmutatta. Egy eljegyzési gyűrű volt benne.

– A mindenit – mondtam.

– Meséltem, hogy újra összejöttünk Vikivel, nem?

– Valami rémlik.

– Szerinted... mikor van a legjobb alkalom? Mindig csak halogatom, és hát... nem tudom, ember. Szerinted jó ötlet belemenni ebbe?

– Azt hittem, osztod Ricsi nézeteit a házasságról – mondtam. – Hogy minden csak rosszabb lesz.

Karesz nézegette a gyűrűt, megsimogatta, majd becsukta a dobozt és eltette.

– Nem is tudom. Nem biztos, hogy mindig meg kell várni, hogy a legjobban alakuljanak a dolgok. A végén még lehet, hogy örökké vár az ember.

– Én sem vagyok biztos benne, hogy az ilyesmi jó, vagy sem.

Erre megbökött a könyökével.

– Hé. Most már egy jó végkifejlet felé tartunk. Bármilyen történjen is, bármilyen kemény legyen a történet, a vége mindig lehet boldog. Akár nyálás is. Hallasz?

– Hát nem tudom, én nem szeretem a nyálat.

Karesz bólogatott.

– Amúgy jól vagy? – kérdezte. – Ma olyan furcsának tűnsz. Na jó, mindig furcsának tűnsz.

Elgondolkoztam, hogy elmondjam-e a találkozásomat Patrikkal. Aztán úgy döntöttem, még korai lenne.

– Jól vagyok, csak nehezen viselem a változást. Ezek a fejlemények, meg hogy új emberek jönnek...

– Ha nem akarod, csak mondanod kell.

– Nem, nem... semmi gond. Csak nehezen alkalmazkodom az új helyzetekhez.

Karesz bólintott.

– Mátéval kijöttél rendesen?

– Máté... be fog illeszkedni – mondtam. – Úgy tűnik, akkor van elemében, ha egyedül is le tudja kötni magát.

– Azért mondtam, hogy jó lesz ide. Egyelőre.

– Karesz, kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Volt már úgy, hogy a napod teljesen jól alakult, neked viszont mindig olyan érzésed van, hogy semmi sincs rendben?

Karesz jó nagyot ivott az üvegéből. Végre kiürült.

– Hát persze, ember – mondta. – Nekem minden napom ilyen.

– Nem akarok tovább főnök lenni – mondtam hirtelen.

Láttam, hogy valamiféle rémület fut át Karesz arcán.

– Ezt hogy érted? – kérdezte.

– Szerintem nincs értelme, hogy én legyek itt a vezetőfigura, de izé. Tudom, hogy felelős vagyok azért, ami itt történik... de nem akarok szem előtt lenni. Nekem teljesen elég az archívum is. Azt hiszem... amikor könyvtáros vagyok, akkor legalább az vagyok, akinek lennem kell. Szerintem Zsófi a vezetői dolgokra sokkal alkalmasabb, mint én. Például.

Karesz hosszan nézett rám.

– Tudod, hogy nagyon tisztellek? – kérdezte.

– Elképzelhető.

– Nem elképzelhető, hanem így van. Azok után, amit tettél értem, semmi mást nem akarok, csak ezt a segítséget továbbadni. Akár viszonozni is. De ha te azt mondod, így érzel, akkor melletted állok. Oké?

– Oké.

Megveregette a vállamat.

– Akkor erről még egy nap elbeszélgetünk. Rendesen.

– Oké – ismételtem.

Összenéztünk, mint két háborús veterán, pedig a háborúhoz egyikünk sem ért, s egymásra biccentettünk.

15:00

Odakint kezdett sötétedni és feltámadt a szél. Az addig békésen, nagy pelyhekben hulló hó elkezdett kergetőzni egymással, vagyis így ösze-vissza ment.

Karesz összegyűjtött mindenkit (Máté kivételével, ő teljesen elvult) és bejelentette, hogy megint összeülünk a tárgyalóban egy kis brainstormingra.

Nem szerettem ezt a szót. Először azt hittem, arra kérnek, hogy sztrókot kapjunk, vagy mit.

Karesz egyből a lényegre tért.

– Tudom, hogy már nagyon nap vége van, de mivel holnap nem lesznek itt az ikrek, már így előre szeretnénk pár ötletet összedobni, amivel a kedves forgatókönyvrónk tud majd dolgozni. Na most, Ricsivel sokat veszekedtünk, hogy milyen irányba is kellene elmozdulnunk, mármint ami a történetmesélést illeti. Ricsinek meggyőződése, hogy a legnagyobb történeti és emocionális hatást azzal tud kiváltani egy játék, ha az átvezető videókban átjön a jól megírt sztori, de felhívtam a figyelmét, hogy ez egy eléggé lusta megoldás.

Ricsi közbeszólt:

– Azt mondtad, hogy olcsó megoldás.

Karesz bólintott.

– Én nem szeretem, ha egy játék úgy akarja megragadni a figyelmet és adagolni a sztorit, hogy nézeti magát, mint egy film. Mivel ez egy spéci narratív formátum, akkor érjük el a legjobb eredményt, ha a játékos maga rakja össze, ő akarja felfedezni, majd levonni a következtetéseket.

– Igen, csak hogy ha nem akarja, nem lesz sztori – mondta Ricsi.

– És igen, ez egy probléma.

Próbáltam követni, hogy miről is beszélnek, legalábbis bólogattam, mintha tudnám.

Karesz szerencsére pontosított:

– Szóval, dióhéjban. Ha nem találunk ki a mi szintünkön is működőképes, hatékony történetmesélési módszereket a videókon kívül... akkor ebből a valamiből egy interaktív film lesz. Lehet, hogy

ez Ricsinek bejön, de nem Ricsi a projekt feje. Ráadásul... sokkal költségesebb lenne videókkal teleszórni a játékot. Ötleteket kérünk.

Azzal a műanyag tábla felé fordult, és felírta: ÁTVEZETŐ VIDEÓK.

– Hogyan lehet még ezen kívül egy játékban sztorit mesélni?
– kérdezte.

Nagy meglepetésemre Fanni szólalt meg először:

– A szerencsénk, hogy képekkel elég sok dolgot azonnal el tudunk mondani: a játékos az első pillanattól kezdve tudja, hol és mikor játszódik a történet, ha jól csináljuk. Minél előbb rá kell vezetnünk a játékost arra is, hogy ki ő, és mi a célja. És persze, hogy mi a motivációja a célja eléréséhez.

– Eegen, játékdizájn kezdőknek – mondta Karesz. – A kérdés inkább: hogyan?

Közbeszóltam:

– Hát, engem érdekel az is, hogy mi micsoda, szóval én szívesen hallgatom.

– Köszönöm – mondta Fanni.

– Rendben – biccentett Karesz. – Szóval igen, betesszük a játékost a dolgok közepébe. Ugye két zsigeri érzés fogja előrevinni: küzdelem a túlélésért, vagy a kíváncsiság. Na most... azon a véleményen vagyunk, hogy ha lehet, kerüljük az erőszakos tartalmat. Tehát az azonnali akció, életveszély, meg ezek... hát, lényegében kilőve.

– Rá kell játszani arra, hogy a játékos legyen kíváncsi – mondta Ricsi. – A többi majd jön.

– Jó – mondta Karesz. – Milyen módszereink lehetnek?

– Belső monológ – vetette fel Panka.

Karesz felírta.

– Útjelző táblák? – kérdeztem.

Mindenki felém fordult. Karesz biccentett.

– Na, hát megy ez neked is. – Felírta. – Gyorsan, gyorsan, mindegy, hogy jó vagy hülyeség, amit mondtok, rakjuk tele a táblát, aztán később szelektálunk.

Körülbelül három perc alatt ilyesmiket gyűjtöttük össze: rádióüzenetek, hangulatfestő audió, térképek, talált jegyzetek, igazolványok, névtáblák, tükör, táblagép, mobiltelefon, kihallgatott beszélgetés, közvetlen beszélgetés, stb.

Tetszett ez a dolog végül is. Rendben, a neve nem, de jó volt egy kicsit részt venni valami felfoghatatlanul nagy dolog előkészületeiben.

Ezek után elkezdődött egy hosszas beszélgetés a játékmenet, a zenei stílus, az általános hangulat megalapozásáról, amihez én már nem szóltam sokat hozzá.

Élveztem, hogy a többiek élvezik.

Kezdett jobb kedvem lenni. Úgy éreztem, ez a nap jól sikerült.

Aztán 15:34-kor a megszólalt a telefonom.

A szöveges üzenetet jelző pittyenés úgy hangzott, mintha felrúgtak volna egy macskát.

Az üzenet nem volt hosszú:

Azt hiszem jön. be kell vinned sztem. fáj! siess haza szeretlek

Kétszer is el kellett olvasnom. Aztán amikor megértettem a jelentését, a hideg végigszaladt rajtam, mintha futballpálya lennék. A hideg meg egy focista. Vagy a labda.

Felkeltem, a széket hátralöktem, a térdemet meg beütöttem.

– El kell mennem! – kiáltottam.

Nem vártam meg, mit szólnak a többiek. Azonnal kirohantam, felkaptam a kabátomat, de nem ott helyben, hanem a liftben vettem fel.

Olyan sürgősen kellett mennem, hogy még a liftbe is be mertem szállni.

Az „*I will always love you*” szólt a hangszóróban. Egy idősebb hölgy nézte végig, ahogy öltözök közben.

Julcsi ekkor már nyolc hónapos terhes volt. Ezer és ezer gondolat futott át az agyamon, miközben rohagáltam, hogy megkeressem az autómát.

Tudod, valamikor, amikor nem figyeltem, összejötem a Julcsi-val. Teljesen észrevétlenül, igaz, sokan azt mondták, hogy ez teljesen kiszámítható volt. Pedig nem igazán tudtam, mi is az a szerelem, vagy az ilyesmi. Eleinte csak felhívtam néha, aztán meg el is jött néha, aztán még elmentem én is. És akkor elkezdtünk egy helyen lakni, meg ilyesmi. Végül azt vettem észre, hogy megállíthatatlanul szomorú leszek, ha el kell mennem otthonról, és nem látom egész nap. És még szomorúbb lettem, ha arra gondoltam, hogy végül is nem is kellene dolgoznom, de hát az meg elrontja az ember bioritmusát.

Rengeteget vacakoltam az ajtó zárjával, aztán meg nem akart elindulni az autó.

A hóvihár egyre erősebbé vált. Mert hát azt már hóviharnak nevezik, amikor a hópelyhek úgy kergetőznek, mint azok a kis izék a tévében, amikor nincs adás.

Végre sikerült kifarolnom a parkolóból, akkor meg majdnem neki mentem egy nagy teherautónak. Össze-vissza csúszkáltam.

Amikor pedig azt hittem, hogy végre sikerül egyenesbe kerülnöm, észrevettem, hogy hatalmas dugó van. Hosszú sorokban állnak az autók.

Valahol mögöttem szirénáztak. Nagyon lassan elsietett mellettünk egy mentő. Aztán még egy.

A hatalmas hóvihár és ez az egész felfordulás fogságba ejtett. Nem tudtam mozdulni. Hiába az a rengeteg pénzem, nem tudtam kivásárolni magam ebből a helyzetből.

Ekkor sóhajtottam, mintha az összes hideget és rosszat kisóhajtánám magamból, és arra gondoltam, hogy talán Julcsi megtalálja a módját, hogyan jusson el a kórházba, akár nélkülem is.

Talán ez az egész rossz nap egyszer véget ér, és minden rendben lesz. És reméltem, hogy Julcsi nem fog haragudni rám.

S ha még ez az egész nem lett volna elég, valami elkezdett mocomrogni a zsebemben. Benyúltam, és valami szőrös kis izé felszaladt a karomon, aztán beszaladt a kabátom alá.

Az egér.

Meg kell jegyeznem, hogy általában nem vagyok ijedős természet. Sikoltoztam, ahogy a torkomon kifért.

Na jó, igazából nem kell megijedni, mert végül is nem lett semmi baj. Téves riasztás. Rendes időben, egy hónappal később születél meg. Én igazából nem tudom, mennyire vagyok jó beszélő, vagy jó apuka, vagy jó akármí, de azért talán egyszer az leszek. Amikor ezt olvasod, talán. Ha elég idős leszel az öngyilkosos, pókos történetekhez, akkor kicsit jobban megértesz majd, mint most, amikor kb. azt sem tudom, hogyan beszéljek hozzád. Nekem nem volt testvérem, meg ilyenek. Neked még lehet. Remélem, Julcsi is így gondolja. Ami pedig Ricsi és Karesz jó humorát illeti, hát... nekik köszönheted azt a hatalmas pandamacit, amit végül is a születésnapi dobozomban találtam meg. Igazából tudták, hogy én nem vagyok annyira oda az ajándékokért, de azt is, hogy hamarosan megérkezel. Azt akarom, hogy mindent tudj, ami történt velem, ha már én semmit nem tudok a szüleimről, még akkor is, ha velük éltem hosszú ideig. Megpróbálok nem kihagyni dolgokat (mint pl. hogy egyszer találkoztam megint a Margittal, és megszidott, mert annyi könyvet ajándékoztam nekik), szóval azt hiszem, szeretném elmondani a történetemet neked. Ha érdekel, és megérted, szerintem kezdek is. Akár azzal is, hogy ki vagyok én. Majd ezeket rá is írhatjátok a síromra, a nevem helyett.

Apa vagyok. Férfj vagyok. Barát vagyok.

Könyvtáros vagyok.

TARTALOM

Nyolc nappal később	5
A nyolcadik napon	75
Nyolcórák	141

A FISZ KÖNYVEK-SOROZAT EDDIG MEGJELENT KÖTETEI

1. *Az olvasó – az olvasás.* Tanulmányok, szerk. L.Simon László és Thimár Attila, 1999
2. Mócsai Gergely: *Csumasz.* Versek, 1999
3. Nagy Péter: *Kánonok interakciója.* Tanulmányok, 1999
4. Zsávolya Zoltán: *Könnyű negyed.* Versek, 2000
5. Bengi László: *Az elbeszélés kihívása.* Tanulmányok, 2000
6. Dr. Kovács István: *A vidéki fiatalok Budapesten.* Regény, 2001
7. Rentz Máttyás: *Sajátidő (máimarketing).* Regény, 2001
8. Prágai Tamás: *Sötétvilágos.* Versek, 2002
9. Horkay Hörcher Ferenc: *Préda.* Versek, 2002
10. Képes Gábor: *Az élet egy nagy öröklakás.* Versek, 2002
11. Farkas Wellmann Éva: *Itten ma donna választ.* Versek, 2002
12. Szonda Szabolcs: *Vagyontárgyalás.* Versek, 2002
13. Papp Attila Zsolt: *A Dél kísértése.* Versek, 2002
14. Hankó Judit: *A bőrétől kezdődően befelé.* Próza, 2002
15. Király Zoltán: *Avantgárd keserves.* Versek, 2002
16. *Kánon és olvasás – kultúra és közvetítés, I–II.* Tanulmányok, szerk. Bengi László és Sz. Molnár Szilvia, 2002
17. Mekis D. János: *Az önéletrajz mintázatai.* Monográfia, 2002
18. Szántó F. István: *Zárójelek között (centók könyve).* Esszé, 2003
19. Szentjánosi Csaba: *Vers a versben.* Versek, 2003
20. Szűts Zoltán: *Ezer ütés percenként.* Novellák, 2003
21. Páll Zita: *Milyen fej varródhat az ex-macska nyakához.* Kritikák, tanulmányok, 2003
22. Bednánics Gábor: *Beszédformák között.* Tanulmányok, 2003
23. Karácsonyi Zsolt: *Sárgapart.* Versek, 2003
24. Péntes Tímea: *Madagaszkári napló.* Próza, 2003

25. Bácsfi Diána: *Aranykormítoszok és visszatérés*. Tanulmányok, 2003
26. Mrena Julianna: *Kilenc élet*. Versek, 2004
27. Péczely Dóra: *Összenézett írások*. Kritikák, 2004
28. Babó Titti Kristóf: *Karfüst*. Intermediális színművek, 2004
29. Sütő Csaba – Szalai Zsolt: *Spleen – A romantika posztulálása*. Versek, 2004
30. Székely Csaba: *Írók a ketrecben*. Paródiák, 2004
31. Néző-pontok. *Fiatallangok tanulmányai*, szerk. Orosz Magdolna, 2004
32. Csepregi János: *Mindennapi legendák*. Novellák, 2005
33. Kollár Árpád: *például a madzag*. Versek, 2005
34. Szőcs Attila: *Verebek tisztása*. Novellák, 2005
35. Burus János Botond: *Pethő Marcit elhagyja az Isten*. Novellák, 2005
36. Nagyálmós Ildikó: *Félmozdulat*. Versek, 2005
37. *Átjárások*. Fiatallangok és amerikanisták tanulmányai, szerk. Bényei Tamás, 2005
38. Fenyő Petra: *histeria grandiflora*. Versek, 2006
39. Suda Balázs Róbert: *Átkozott tehenek. richard2nixon*. Drámák, 2006
40. Nyíró Gy. Gábor: *énéste*. Prózák, 2006
41. Prágai Noémi: *Pókhálóbolt*. Prózák, 2006
42. Nemes András: *Entropia*. Prózák, 2006
43. Bajnóczy Zoltán: *(Sz)árnyak a Léthe felett*. Versek, 2007
44. Vince Ferenc: *A macska szeme*. Prózák, 2007
45. Balla István: *Minden ízében*. Versek, 2008
46. e.p. csirmaz: *Paranoid nosztalgia*. Dráma, 2008
47. Balogh Endre: *A parazita*. Prózák, 2008
48. Neszlár Sándor: *Inter presszó*. Prózák, 2009
49. Lesi Zoltán: *Daphnis ketskői*. Versek, 2009
50. Szöllőssy Balázs: *A szabadság két jelentése*. Versek, 2009
51. Debreceni Boglárka: *Bébikommandó*. Prózák, 2010
52. Domokos Tamás: *Pornoid Android*. Prózák, 2010

53. Lengyel Zoltán: *Csillagbörtön*. Prózák, 2010
54. Csáki Rita: *Belső szoba*. Dráma, 2010
55. Gerencsér Péter: *Hany Istók alakváltozásai*. Esszék, 2011
56. Izsó Zita: *Tengerlakó*. Versek, 2011
57. Rhédey Gábor: *Saját néző*. Versek, 2012
58. Molnár Illés: *Hüllők és Izzók*. Versek, 2012
59. Csapody Kinga: *Ex. Prózák*, 2012
60. Korpa Tamás: *Egy híd térfogatáról*, Versek, 2013
61. Hanula Zsolt Péter: *A fiúk nem sírnak*, 2013

A kötetek megrendelhetők a FISZ címén:

1397 Budapest, Pf.: 546.

Telefon: (20) 991-3898

E-mail: fiatalirok@gmail.com

Web: www.fiatalirok.blog.hu

Fiatal Írók Szövetsége, 2013
E-mail: fiatalirok@gmail.com
Web: www.fiatalirok.blog.hu
Felelős kiadó: Kollár Árpád
Felelős szerkesztő: Borbáth Péter

Tördelés: ElektroPress Stúdió
Nyomdai munkák:
mondAt Kft., Budapest
www.mondat.hu

ISBN 978-963-7043-62-8